

MUSEUM.

Ročník VI.

Leta Páně 1872

Porádatel: F. K.
(František Klíma)

MUSEUM.

Bud vás život jedna Boží dívčata, Slastiv Christus, Tukobou cnotu toricu
Proti všem a mzdou lidí spásu.

Fr. Šušit.

Ku Vářímu 1871.

Satum ne, však Bůh, sám Tobě ráčil dát,
naje Tvoje snaky, rásy této;
Reta proti zlobě nám tedy jest si přát,
lizeň, jenž by hřmeli: „veto!“
Apostolu zdržujícího ducha meč,
anu lásky a též sily Pavlu;
Nuž a taky rest Ty talmos v kruhon seč
ovšak Pavel — proti světa Pavlu.
Tobě plesajíce pozdvihujem slav,
jhole! odko naše rájní plesem!
Hrač, jaký byl vezdy, být nám ras
ád to přání přijmi, co Ti nesem.
Stedče sil Tsi-vimé dobra v noči hrud,
ebou voto když je nebe vlaří!
Esli vzkvete, dozrá — žen pak Tvoje bud
dyž Se octnes ráje na úpravě!

Vep. V. Kosmáčk.

Náshledanou.

Příjemný vánec v moře neoměrné duje libě

Vln modrých sra tisíc lodiček z luna jeho;

Obrovský pro kterých hrdopysk něk Horobí žene lemo

L konci zámořských k očímé uvé se vrace.

V dálce hle tam jíž hor zvítí kruh nebezpečných

Tod nimi též přistav, jenž lodičky sobě zavé.

Poslyš! jak délka hřími, lodičky oznamují tu příchod,

Tohle, jak plesají na břehu lodička dav!

Rychloběžná lodička hle v přistavu jíž je Koleba,

Kolva su rychlostí blesku do hloboty pradá.

Těž říne lodníku plavajícíck dav se z horáku

Těž nese ozdobený člun milenym kruh břehům.

V náruji opakované ta pradá jíž matéri dítka,

Tam xase sestra milá bratra druhého vité.

Těž nelká slzy chotějpro manžela svého ve dálce,

Tenuto ve kruh díteli svých předrahých se vrati.

L žváre nevyslovná hle radost každém tu září,

Každý dobrý ē Pán moři a nebes.

Dak též bratři draxi i my k přistavu navracujem se,

Vněž nář mati svatai nás svoje dítky čeká.

L žrto rukou proudí ^{nám} poset se dober zdroje hojně

Tenuto pomáhá nám v bídě a nouzi naší. -

Církve jest to svata ona hvězda k spásce vedoucí,

V sínce klerář tyto nás, bratři matersky volá;

L přírody chrámu bychom ve svatoosti nílili jich kdo,

L chrámu v něž celoval nám nář tváře zefyr,

Nám stolých borovic liberný výpar donáše

Udravující lék oslabenemu hrudi.

L chrámu, v kterémž hradají sbory ptenečí písně milostné,

Vněž se bubel mísí krysalových vody tostů.

L chrámu volá toho nás ona chot' ūstá světa krále,

V síních tečto bychom čerpali spány vedy;

Fridel hojných jenž ta střeží ona matka milostná

Vérne by z nás když dar svérený mu střežil.

Když jednou mu svěří svou vinnici tvůrce

Vérne by pěstil tam révy Bohem usazené.

Nuň moje bratři také hned dílo započneme a zíli

Tak slavný ano nám před vrásky cíl tu staví.

Dílo to nad nimž andělske plesají sbory vráji:

Jenž učiní vérne z nás sluhy čirého svaté!

1. října.

Stráne jix krovné v sátu jehli zlatem se,

Tix kryjí vlhké mlhy débre vorné

Tix slavíci pioní nehudá milostníče

Na vvalu květném.

Tix i já loučím se vy ráje s vámí

Na nichsto jsem blázené dny prožil ve slasti

Na nich o nadkvěžním rádu jsem mil o ráji

Trváce velebě.

Bud' v Bohem z šepniv ty dedinko čnicí,

Na nix mne poprvé celoval zlatý Phoebe;

Na výše neměrné plameným ohlem svým

Híraje na mne.

Bud' v Bohem kvítím posetý paloučku

Sip Mde jsem vorníče rády ve stínu dlíval

Sip to, z nichž večrát mne hravý donášel

Načekly hudání.

S vámí tix loučím ūmivé se háje

Jenž se kol rodné, střete víska mé tu,

Na nichsto naslouchal zpěvu koru když

Denice hasla.

Zoučení blíží doba jíž se mého
Tluk a němuj žemníj mne hodin pobízí;
Nun s Bohem budíž i vy přátele Zde
Na shledanou až!

— a.

Místo předmluvy.*)

Ezraň odketila venu do Krajinu, kde jsem chvalu boží a blaho člověčením morských a v ní krásu veskera, jíž stva rozmnožovati.

To hojnou rozsvévala měrou po háji. Nemě dobré vědouc, že po Králu je, luhu a lancech, ladným ozivu, kou jen dobu slunce hřejicím jíbu, jíce je příjem vboru pernatého a vů, de obdávati papryšem, pracuje ni hojnou vše Kolchodem osvěžujic, silou všemožnou ve dne v noči, by

Ferlo vesně křtolicí, jímžto mo. plody jíž vydali má na Krátkou cí houzelnow a matičky neměj plod, venu dobu úplně vyvrály.

Dy vyzvávala různorodé, vše ve Pobídlo to pro nás nemalou, sváteční odvajíc háv, tak že ce.. bychom i my Krátkou životu podílí příroda svátek zdála se světiti dobré využitkovati a hojných na- Pospodinu, vyrvala jesení decho, hromadili sobě plodův pro jesení, mrázna, kterážto oloupivší zemi klerák sedinami hlavu náši po- o pořehnání, jímžto Pospodin hoj. kryje. Nebot' ne na tom vše ně ji obmyslil, ve smrku odčela ji spouiva, vyměřená-li nám doba rubas mlhouj, mrázivým dechem há na pozemku pout', nobrž vše nici a hubic.

Upominkla blahá na dobu tě byt' sebe krátkého používati. Vesny roklosné jest vše, co xbylo nám Sparitel tři leta jen učil na po rybilem jejím uplynusi.

Taktož rychle uplynula verma jeho hlásání po dva třice let se vši krárou a roklosí zanechavši už donáři oblatujici ovoce. To nám jedmě všemutně lesy, há, lísek rici můžeme o nejednom po- je a roviny, rovně tak rychle už zemřítam, že na Krátkou žitt pro- ne i život nás pozemský a námžž zemřítého dobu více dobrého vy- tanou jedině ony činy, jimiž hledě konal, než jiný, jemuž snad

vše závisí do toho jak jsme xi.

Sparitel tři leta jen učil na zemi a hle blaho plodné nánky

*) Formluva nepochybne výjezd později.

nebem učedníkem, starý dočít Mochu, ří, v době to převratové ne, voli náboženském, politickém a sociálnem, salemova.

Těstít práce, jakou nám prosloučit, stoupiti dlužno nemala, a kdyby voréci titany v sile bořivé.

nebylo příspění v hůry, snad bychom o zdaru kloupot a námahám nám svatého a dobrého, snání nesčetných museli prochýbovali. Této Boží nerozdává milosti oném, nikteraksto, kdyžm sám obda, kteří ruce ve klínu sestládají líné, věti zřízením. Vlny proudu protok budouš hercem naším modlitby a práce, kteráto dle výroku Herderova jest záti balsámem a krídem.

Nemalou pokutou kouprá i neunavné muri nám toliko byli činnost horečná, s jiskrou nepřátele na vlny Kristovu vše možné se o to zasazují, by ji vyrvali mohli. z útrob Kristu od daniček, dobré vědouce, že Krátký jen vyměřen jim na prozam. shu cíl.

Alle dělnici tito s horečným pracují zápalen ve službě svého, který citelům svým řádným odměňuje se vdečnost, neméně vlnou my ve slunce slojice té, na nadzemského. Kterýžto hojnou nám prislibil odplatu v nebesích, a zápalen onim, jaslyž svatej věci naší přinaleží chápali se dila bohulibého?

A v pravdě není snad a ne, nejvícejších a nejdražších smakem bylo mítky práce neunavné tak úsudek neoprávněný pronásleti a nevyhnutné třeba, jako v době na, je co minění verejně do světa vysílati.

Vše, co od předtak dochovalo nám svatého a dobrého, snání se obrové tito zhroutilo, nejsouce vlnou, kteroužto, kdyžm sám obda, to také rusitele rádu stavající. Ne blahou se kouji naději, že nad blízkou jest doba, kdy na světě rádu božského a lidského krova, vě slavili budou orgie.

Není-liž provinoragli naší velenovatou, bychom všem výměni silami přičinili se k tomu, pravidlo mohutnou zaslavili kráci, nebo nemozno-li, nečo ale spoušť zahránili před vlnami vše podružujícími.

Nenamítej nikdo, že Museum naře milo ari poriď, jouda videm jen nepatrny proli Go. liosovi od paty až do hlavy ozbrojenému, vyvícenemu v řemele knavém, že jsme pravími jenom lidumřísky proli hejnu onéh naši, až pína, jinýž jest opačno, von hřebšov o věcech ilověných

6.

Avašl nicméně rozdíl veliký jest čení, že Boh, který k nám blahu nám
mení námi. My ve jmennu Páně sém u zemí a město vytvořil vele.
začínáme dílo ohromné s povou skarbnou, mořním rannenem za.
důvěrou, že pomoc boží nedostatečností naší přispěje a nad to na
skále stavíme žulové, kteráto v bowii bíté týmě k nám blanckým
vynáří modrému, statnému odraží, jic útoky sebe-kutíjí.

Požálychom nemoho snahou seravena vrstev i na dale ještě tr
upřímnou dosahli insperku, provalo.

ce můžeme se blahým kochati Ohledně obsahu nesnadno
se vědomím, že vše byla ochot, kte udali nevrbné, o čem by
na a že milostivý Boh ikon, mělo byti pojednáváno. Tím by
nou tuto z rukou násich přijme de obsah normanitojsí, tím více
obět.

Projemy mi vrah pracovatí něho. Vždyť pád různé jsou
múzime silami, kdežme-li, by předměty, o nichž mohu po
dilo naše se zdárným neminu, jednávali.
lo se výsledkem.

Krásy vsadil, jemuž Bohem přihlížeti k bohovědě a k tomu
mnoho dano, věrně těnil hrív, co v bezprostředním s ní stojí spo
nou svou k obhacení a pouče, jení, nebot jest ona životním na
ni jiných. Netesnofti nebozíž sín inkolem, a na pochopení
v rádach násich právno mista. její náležitěm muri nám mno

Požály i než do istého záleželi. Nebudet tu ovšem
a pokrdlivě vyslovil se o podni mnoho nového vytvořeno, aniž
k nám naserv, nedejz se nikt do mou mužové věklam nevšedního po
drofí touto nedospělou myslí mnohá pracovali století na usta,
a stíj prvně připrava, kdy lení jejim; avšak nejedna snad
kem něhož mužne se seraduje, jest věc velevilezitá, o níž ten neb
me, bychom osvili rady onich, onen jarníjich nabyl názorů a
kterí stádne bojují za pravo a pojmu; a jistě xpúrobem pocho
pravdu.

Siliz nás ono prvně přesvědili mili muže.

nalezeno Museum ohlasu povesek.

Popředně muri vše možné

je požály vsadil, jemuž Bohem přihlížeti k bohovědě a k tomu
mnoho dano, věrně těnil hrív, co v bezprostředním s ní stojí spo
nou svou k obhacení a pouče, jení, nebot jest ona životním na
ni jiných. Netesnofti nebozíž sín inkolem, a na pochopení
v rádach násich právno mista. její náležitěm muri nám mno

pitelným jiným podali a objas.

Nad to jíž Museum jedinou cestou, na nížto bře vanešené pravdy sv. našověnské onou pro jednávali mluvou, vzniklo sedmou náležku spasmou lidu mořavskému co věrní naslupové sv. apostolův Cyrilla a Methodie klásali budeme. Proto třeba, bychom teď už vhodné této příležitosti použili, jakáž nás klyuje se nám klu zdokonalení znalosti řeči materské.

Buděte nám všem sv. náši věrověstové, kleriky práve našou přičinou hajně klidili, kli lidem moravským ovoc, že klásali mu věroutku mluvou srovnatelnou a srdeční lásku k Bohu vznámatym!

Aplodíme, bychom vzdobyli se běžnoho čestného místa v písemnicí materškém, jímžto honosilo se bánerstvo v době staré, jediným jrouc křídlem a ochranem osvěty vlastenské, a jerto i v době střední znalo udržeti.

Popatřime-li na dobu vzniku říše svého, tut v vedenosti uznali náříme, ne kdy jazyk náš odevšud byl vyhoršen, ve svalech nášspodinově zaznival náméně v písmi zbožné a všelidu porobeného a také jediné dochován blsňševem co dědictví druhé po předcích na doby naše s dědencem.

Budíme proto bratří mileni hodnými následci mužův oněch, jejichž památku slavná nikdy nevyhasne, následujíme lepěji jejich a svět nynější, až dosud hanujew a počudenia maje pro nás, on nebude nizkemati slo u. příti nám nálu žalouxícnou, ačm žárověn nejednoho odpad. Líla žirkame ovcinci knisou, nebos bude-li svět náš v účě klasateli nauky knisovy, přične rájisté pořádají také laskou k nauce samé.

Přední příci náš bude vždy, bychom klu sláve boží dílo toto započali a v ném až do konce setrvali; avšak jinu tomu vhodné můžeme žárověn v srdci rozhynovatli láska k vlasti a národu milému, nebot ne nadarmo vzlil Pán cit tento nad pozemský, z něhož nejdna vypucela moř, v nároku lidské, dar žáruv rozbaz, bychom laskou se milovali všem novou.

Vimet o Spassiteli, že prvně nářík neberškou soukmenovou svým kázal a das apostolům rozbaz zveštovati evangelium, také předně velel jím národu je zveštovati onomu. v němž po 33 let obcoval a jemu dobré cínil, a kleriky odměnil lasku jeho nejménou, svrží hanebnou na dře, ve křize.

Toto bylo dnešné oného vlastního, na jehož dátu všechno, když jsem
v nichto nezabývám se předmětem, na laskavost hoto povinni jsem.
Ty předepsanými, použití k tomu, kdežto Bůh hojnou jest díloj-
bychom hojněho našromádili soko němu pánem profesorovi me nám
ovoce v Museu a v pozdni jěste
době vzniknouti mohli na o. zaváranu jsem dílojním pp.
ny svaté okamžity, v nichž dožá, představeným, že svolením bla-
rem plnuli jsem horoueným pro hostkerným umuřili uždá-
čest a slávu boží, býchom jerte ráni Museu a tím zároveň
tědá. Kdy sláv rapsal tento o. podali nám příležitost v ma-
chodi, novou jej mohli rozmý teriské prospivati mluvě.
chati žádkou z doby jinovské.

Dejž Bůh dílu našemu po. lepiloft tu využitko val!
přetnáme hojněho, býchom, jakž
jmenem jeho zacínáme, takž
jmenem jeho ukončili mohlo.

Děkuování.

Vroumne už jadříjeme díly
dúlojnému pánu profesorovi nou na cestě do města k výroč-
i M. Procházkovi za laskavost nímu trhu. Tědna z nich, kte-
a ochota, s jahou nám vypl. rážto nesla housera na prodej,
něm prosby náří připravěděl, gratila v oné době kdy od sou-
mážati se totiž opětne ve kři seddy se vzdálila, i plne řeck,
tisování našich skromných b. bylat hleská jasť pánem, očim
terazních plodů v Museu po. druhé neměla ni nejménšho tu-
davaných. Občavost haso vprav. séní. Takov ženské při setkání muri
dě nadobyciuž tim větší karlo. jazykem polibovat, vopredl te
buje díky, že důst. pán prof. také meni nimi rozhovor zvláštní.
sor praci různou a vedení. ho druhu: Vlám var tetka majarmat.
tow ne pravém slova smyslu
kakous, přece něméně dne.
horouený řas věnuje posvou-
ní, kteréto polibek nám
bediv hojným prospiváním

Male nedoznání.

Dívčeky, dívčí přítelkyně,
které všeck dlonko jiz byly od
sebe vzdáleny, většaly se profec.
sou na cestě do města k výroč-
i seddy se vzdálila, i plne řeck,
bylat hleská jasť pánem, očim
druhé neměla ni nejménšho tu-
davaných. Občavost haso vprav. séní. Takov ženské při setkání muri
dě nadobyciuž tim větší karlo. jazykem polibovat, vopredl te
buje díky, že důst. pán prof. také meni nimi rozhovor zvláštní.
sor praci různou a vedení. ho druhu: Vlám var tetka majarmat.
„Ta jdu housera pro dívat.
„Co pak delají vari?
„Dám jez za osm groš.
„Co pak delají vari děti?
„Má svázané křídla, neublí.
„E aby do var tetka krom.
„E netkodi, neprodám-li.
„poneru ho dom.“

MUSEUM.

Budovás život jedna Boží chvála, Hlavní Christus tužbov moště hráčů
Chotě církve a mzdou tidi opásu.

Fr. Šušil.

Den dušiček.

Temmé duni' truchlověstné kramy. Tamhle ditho gasmucené kráci'
Snebesnulné věře, svatyně, Vrukounesouc vinky růžové
Selajice prosby v nebes stany. Jchotováre prudobledé smáci
Koneč násť pravé otcině. Frékortkých slz proudy perlovo'.

Závojem jsou mutným zahaleny, Kamaras o ty svata lásky boží
Mračené druhý oltáře, Polozili moji matičku,
Pred nimi dli davu shromáždenu. Na jejím bych mohla chlánom loží
Timž bol seje smutek na tváře. Za její se modlit dušičku?!

Taký as bol církev nutí zhavý. Takto želá dithko osirelé,
K vylevání druhých slzicet? — Aho hledá lož matičky.
Dra lka, neb památku přeslavó. V tom však je tam uží osamělé,
Zemřelých všech věrných dušicet. A kol někdo jasné modrinky.

Nprosotremu pohled kou kribitovu, Tu kned kleknouc napov. Tvoře prosi
Jaké davy lidí spechaji', Zamaticku svoji milenou,
Na mutném by modlili se rovu, Slezkami bolně svými posí
Prátele v němž jejich dřimaji. Namohyle bravu zelenou.

Ozari si sio svět se k třpytí
Drahocenné skvostné mohylly,
Vinkami jež z baroného květi
Osirelé ruce ovily.

Thjak kladce bělavinky svoje
Knížkemu tam hrobký kamenu,
Travíc, přijmi mati dávky moje
Lasky tvoje co malou odměnu.

U tom však počne větřecí ráni'
Lítat dítka zlaté kadeře,
Dondicí mu faktto požehnání
Od milené, nebe matce.

Proč mohyl skočitých negazidim
Vám, vy šestí druhdy, přátelé;
Na nichž často ohladné slzy vidím
Kamenné jen ronit anděle.

Sladce spí se jistě v chladném hrobě
Pod koborem vonné travice kyj.
Oda níž vonné andílkuem však probě
Vrdle roni často slzicky.

Opráci lidské.

Plankoli v boží přírodě patříme, postupme hned výš a popatřme sami
pokoje, naprostého nenalozíme niké na sebe: jak pak dluho zdrávi
Rátkame arci k. p. za krásné liché jsouc vydříme, abychom seba ne,
noči, že země odpočívá v nočním huli? A což ke povídání duch! Tako
proklidu, než klid sena ještě jinom vlny na moři tak bez ustání, city,
zdánlivý, anaz země neodpočívá myslinky, žádosti v nejpodivnější
nýbrž neustale se otáčí okolo rozmanitosti se střídají, ani ve
sve ocy, a zároveň náramnou spánku pokoje si nepřejíce.
rychlosti probíhá prostorom světovým. Vídime tedy, že nejen u nás,
Takhz i ostatní térsia neleska, jakž nýbrž v cele přírodě panuje
novějí na jisto se hordi, i samo slunce čílý ruch; pohybování cílemu
ve svých drahách se pohybuje. Svostvuješ vlastito přirozeno.
A naše naši zemi, jaký lo neustale
panuje ruch. Ménim pomíjetico
náramnou pohyblivoval vzhledu a
vody obratme se pačejík liché bylinec nedba olásky svojí, a jen dale
zdalek ta leč se z poklidu? Ani ji
není díno, v pokoji čas svýj kraviti,
zvonejší postavení své arci měnilo
ji nelze, ale mnoho to v ní neustale
proudí, stáv vystupují, co nepotřeb, a
něho se vylucuje. Zbytano by nám
bylo připomínati arci životních,
zvěře polní a ptactva nebeského;

ale už tedy přírodo, kam tak
nunavut spečeš? Kde zastavíš
končino svij krok? — Neslyši,
a dalek specha směrem, který ji
dala nále říkazitela. — Zepřej
se sňak jednou sama sebe, kam
by spechal, čílý ruch aile pohybování
svoje? Tíž ka mená příroda, ac
nevědomky, věrně pln učely od
Boha ji sanavené, kum měno
sy, kou rozumným duchem ob,

dcerou, mužů byly hříčkou nějaké prostřednictvím i k poslednímu cíli snad náhody. Tisk duch tvůj je člověkovi, jenž výjive řeč, cíti, dobrá jest si loko, vědom, kde obohatování a rozšíření ducha jednou dojít lze sláni, tam on a p. v. jsou podřízeny.

Dougl a nedá si pokoje, až odpočine. Takto všecky činy člověkove v cíli svém. A výrazem loko mají hříčki jakýsi ladny, doužení a bažení po nejvyšším celek, k jehož náležímu cíli jest ona řeč, která ducha nejvyššímu aeronu prostřednictvím i řeči neustálka k pohybování směrujice.

Vezku provedení mnohých ve člověku uložena jest tedy učkou vzdělých, jichžto K. významnost pohybu obyjho dosáhnutu proslatného cíle Ducha, nybrž i jakési nutklání zapotřebí jest, neposlatují přírody same, aby mocnost byla také nám čin jednoduchý, nybrž provozoval, kteréžto provozování třeba výkonu jednotlivé monady jest dílem svobodné vůle lidstva. Dlouho po sobě opakovali, než a toto uskutečnění nějaké mocnosti klerci učkol vyplňme. A toto si řeči neb ducha nazýváme. Dešti opakování bude výkonu činem. Pohyby tedy ducha neb jednotlivých měsí, v urče skupinu lidstva, nejsou více niny spojených, nazýváme pouhým výsledkem neodratné práce.

nutnosti, jakoz to spatřujeme. Opravdu lze tedy řeči řeči, co u tovaru nizších, nybrž jsou-li dříve řeceno s pohybskou věc: ovládány svobodnou vůlí sama příroda všude na jeho lidstvu, slavají se činy lid, dívají všechnu ruch a život, skými, kteréžto následkem uči, poukazuje člověk ke komu toto člověkovi k cíli nejvyššímu, že učen jest ku práci, že K dosažení jeho bude bezprostředně práce jemu připravena, vlastila měsí i prostředně směrovati mají. a proto již sama sebou po prostřednictví k nimu směrují, třeba ještě. Tož seprava mají-li učel vzdělání, anovu řeči mame, patříme-li spolu slavilánmu cíli podřízený. K cíli, jehoz mu jest dosažení! Lze loko dojít lze nežli učel ku pr. výjive řeči, měsí rozličnými prostředky, které obohatování ducha, směruje z největší části významný

práci; a proto kdo prací o práci ducha i těla; když
prostředků těch se nedostáhá, práce člověkova, ve shodě li-
darno praví, že houží po se nachází s povolením jeho
svém cíli posledním; jednám pozemským, má svou cenu, svou
jeho kará ho ze tří. Právě disložnost. Přičinem výzvy
tím, že člověk zavázán bělo a cena práce kleša; cílem
jest, aby mohl sám počítat s měřítkem, počítat s měřítkem
zavádět svému cíli, pouze k násycení hrušné, mazlíčku,
jest také povinnavání, vlasti směřující. Naproti tomu,
aby pracoval, práci vydal jak vyznění jsou lopaty a
sily jeho sláti. Bramby ale chudobou
Než z této spojnosti práce skhřenku, který se pláráje
s silou nejvyšším vplývá svým výdelem svých dětí
nejen povinnost, aby člověk všim je schopen byti, aby svému
pracoval; z ní nabývá práce pozemskému povolení
také své mravné ceny a dostáti mohly.
důstojnosti. Nemáznat, aby Prače byly včetka, jíž
bylo potupno, nečestno, co že slanoviska přírodního
se vydávají k vili tak vym. jest nejen potěcha
svému. Tož sejme platí nýbrž i disložna.

Nápis na hrob jinonicha.

Tak v noci ve mrazené květy,
Tak i já jsem klesal v chladný hrob.
Z lidu jinž zemských, ludních indob
Uvedl mne v nevidané světy.

Nelkej otce, nelkej sesbro moje,
Smrtonos žě mojich mladých let
Potrel svoji kosou svého květ,
A mne vložil v chladné lože své.

O ty však, jehož krok tu blíz mi, půs
Hrobky mé an zíráš na hráve,
Pomodli se, by svou ve slávu
Mocný srdce přijal moji dusi.

Láska sv. mořské

Za panování Žižky II., krále pozorovatelu pohled. Bělá
polštího bylo Polanum budova panského dvora s malou
nejedenkrálovskou podstavou zápas kapličkou po straně, zdál se
s Tatary hrabivými. Podlouhou nad celou věvodství vesnickou.
valčila Polska doba s barbarštími Bohem kaple rostly skále
chordami v boji divém a krvavém, Sapolys, kdežto ve sv. souzvuku
a tím Polska zachránila všeckou Lichu a žaluplně se posaly mod
Evropu. Šlechetnou první krov libby. Věčná Lichu rozčátrala
pravidlem cedíc. Kazdaračné perutě může vat, přerušováno
činily Divo hardy labarské sem a tam nemilým hlasem
nd bchy Do kraju polských, zvuklých pěvců, v blízkém
spáluce a ptenice vše, náčkoli macaru.

prvstý, obyvatelstvo uhnětene tl'ochodu do vesnice při
ve Krále vlekouce zajetí, mohyle, na město suché nahazeno,
Neminulo dne v nemžo - by chabi, stál mezi jakýs drží slouž
strašný požár, ve strašných noční, vrak maje upřený v
K nebi plamenech, nosvěcil nedokleknou Bálavu. Tam v
s pom, že opětne měšťane sousedné vesnice panuje jakýs
obyvatelstvo pod Králym neobýejí ruch; kolkolem
strada utiskovabete násla, vše licho a klidno, jenom
Krom. Odslanud Donáš větrík žádne

V dobu této křížné žil v rozkošné zvonův zvuky kuchařského
vesnicové v Podolí Kristof Štěmík strážník. Týž nepokojněji
se staráškou malíkou. Taddam prozra v dálku nezmernou,
upřímně milovali Kristofa, kdežto spoluje mrdušku
Kterýžto vždy jim byl pravým černou na mži tak dychlivý
alzem, a malice jenou palechou upřel vrak jakoby Kazdou
a podporou v starobě obližně. chvíli znamen zdalek výslech,
Vesnice Štěměš bývala jiz neho.

z dob nepamětných vlastnictvím it v pravé nezmytilot se o kol
stevobylého rodu Štěmíkovo, tam v dálk za
Chasky rolnické byly býle vesnice vyslehl jasný plamen
olivovny, rozkošný skylajice a zanedlouho rozptýlil úplně
pro navobýejnou čislou, oku hustou mlhu. Strážník bledne.

Znamená se znakem sv. kříže, oblesil strašnou novinu, vrátil se rozezříhaný, deračí na mohybu na přední slanovisko příhoře a podílku zemnice. Okamžitě pozoruje co v sousední vesnici rozlehá se žalavý zvonův se deje. V tom se oběvuje, rychlý hlas, probouzející klidné obyva. žár na obzoru a chasky vesnice, kde ze sna sladkého naznameného, poblížku, doškami jenom pokryly, že Tatar jest na blízku. Tlaco v jednom jsou plameny, jež svrhnou a následkem rozlehal se po osi, rozjela ruka Sabarska. V dýmu vesničané všaký popadl svůj jakýž kabátum se zvedla krouží majestek, o psychlasti, co dalo se těmto vrancům a havranův, v náhlosti sebrali, padice do nadálý se hojných pospasův. Jesùs by mohli před dívým se a ohlušovaly temné zvonův ukryti vrahem. Co však dalo hrany dívym Krátkaráním. se ve dvorech použabou?

Běda nám! ozkrálikne starce, Tolvažo starická paní Štremška padna na kolena a vyzýváje zastechové zvonův zvěm, klekne k Bohu, by kruté odvrátil před obrazem svatého Jana Kříže, v nětěší. Těc Boh v rádcech horoucové, poručuje modlitbě novyslýchých jinak usoudil. sebe a nepadnou držinu. Do Tlavy Tolvažo vyzvali vesnici ochrany jeho všemocné. Bylak poblížkou, přiřojili se s po sama, syn odesel k vojsku Kříkem dívým v vesnici smrd na pově znameně že Tatar Štremšto.

Litý rod nouzou ohrožuje domovina. V blízku stála celá vesnice a budeme vypravovati jak vedlo v plamenu, uprostřed něhož se mu v boji, avšak nechce meziplati díky, starci a starci mláděním pomoci, že tak odkrýto nemohl před vrahem, slavné a neohrožené zíbal se skryli — před vůdcem houfu Druži u Sabarskou že ani Sabarského slají paní Štremška nezpozoroval záhubu, jakýž a několik jiných žen.

Dvorce rodnému krozila. „Na Krim, mimi, zachráchla“ Strašný byl matčin osud: bude svravý můstelník — několik smrt aneb poruba! Kterak neušvilených katanův obklu, mohl klouček jakýž při ní kme přepravenou staršenku, zůstal oprášti se zdátne poté ženami a odháněma Krim Sabarské? — Tolvažnik ve večer zajel!

Tatari valili se dálé, palice a plenice, zanechavše vesnici pustou a osmulkou. Vysloula luna na nebesku a bledým osvětlemvala takem mrvaly a papeliste.

vypravuje mu jeden zprávu:
pane! druhý nás pane! pojde jsi příšel, polkala nás veliká nehoda: příkvačila na nás strašná horda tatarská, boží muka, vyplenila a zapálila celou vesnici. Lidi mohlyli se do lesů, kde se dalo skryjati, kde

kož může, osadni jsou se požehnalo, oslemleno největší jest to, že nás krajina, přivítal očerem milou velitelku, matku

na svém zpěněném jakým tvou, Tatarii a volekli jezdci do vesnice, vyzářeli. Do zajek!

Viděli na něm, že mu druhým ~~pro~~ správě bylo knaze však z kamžík: pravdě jako strašný vynoval se s větrem a závad, tak že Kristofovi Šternberskému země dumí pod kopyty z prsu své směřových výkrik ače bujněho. Odaleka ten, jenž nedlouho drze viděl juz vesnici, když chvíje naslavoval prsa boji se hrázou nezměrnou, a tatarským střelam, přiklusal blíz a viděl oho, a bez bozně, nejlíbější růle stěny domu voleckého, opalul se, až všeckel misko chatek přivětivých — při věsti této bolestné, strašné papeliste, zaufale jakoby lisic mečův vola: „Pro Bohu! cožpak řeckých sladká mu i zde rádily hordy tatarské!“ prokálo nádra.

„Deboha! masko!“ zakryva Láska synovská pro rukou svou a hlasem kvíje. Nekraví napřed do mohla hraběho vajína. Dřívějším leti kdy mohyle, když několik vesnicovů kopanobrata voleckého dvora, nabízí slavíckemu stražníkovi. Roub na ruci sedá opřetou do jeho podlam, klečí, žebrova se vratili zálivem galasnow idálnou cizinu.

epomysl' na řetěz
rány, m. na dlaních,
klapotnou pařti, uhamí řezy prozaiky. 2. v. Donášel m. do
za Tatary, nepomysl' násil. 28. v. mené pěkný verš, poněvadž
na to, co může Žejí
na cestě palkali, ne,
myslí na nebezpečí,
jemuz̄ mezi barbary
jed vyslaven; idale,
vždy jenom idale
uhamí, by naložl matku naznačeny: 1. v. mohly ještě nosit labice,
budo živou nebo mrkvou, ne, sedy se musí položit v nosit labice
byť by i na konci světa ně mohly (chyba když vložila se nezpozor,
měl se bráti za ni, by nosit písatkovou.) 2. sl. Blažné m.
oprosil ji z Králych blažené (zde vložila se chyba nedopis,
neusmílených rukou těmip.) v následující řádu k konci:
Tatarských.

Opolna.

Akrostich (krajeverač) ten ještě velmi zde
říly. Poliko dva poslední verše až výbor,
nau připomínají myšlenku, jsem, mě
ně plynne.

Na skleďanow: Tokus tento báš
nický ve staroklassickém rozumě,
ne ještě sice co do formy dosti zdáří;
ly; avšak zírinných poetických obraz
zich a krásach postrádá přece
ryšňáho poetického významu. Minim
ko vyšknouti lze bys nedostatkem:
4. verš: vrace ještě proti mluvnici,
jen nedovoluje jiné koncovky než
-ejí vraceje. Proti mluvnici nesmí
bášník nikdy přesíti: 15. v. ne,
lka slzy, jest novosou, a no lka,

si se bez slzni užívá, nelze známe,
ná kolik co slzavé vzdychati. 12. verš
klapotnou pařti, uhamí řezy prozaiky. 2. v. Donášel m. do
za Tatary, nepomysl' násil. 28. v. mené pěkný verš, poněvadž
nemá závěry ve sloze druhé. 33. v. ne,
pěkný verš za houlez přičinova.

K rejnov: V této básni ještě více poe
tieckého významu, než v předchozí zejmí, a
však ve formě vyskytují se prohře;
ky proti pravidlům časominy tned
uhamí, by naložl matku naznačeny: 1. v. mohly ještě nosit labice,
budo živou nebo mrkvou, ne, sedy se musí položit v nosit labice
byť by i na konci světa ně mohly (chyba když vložila se nezpozor,
měl se bráti za ni, by nosit písatkovou.) 2. sl. Blažné m.
oprosil ji z Králych blažené (zde vložila se chyba nedopis,
neusmílených rukou těmip.) v následující řádu k konci:
mil s růží vždy jsem. 3. sl. proprve: obě
první slabiky jsou krátké a přece první
musí byti dlonha, plamenný musí držet
n mili podle pravidel mluvnici, sedy ne,
lze ho zde upotřebiti.

Místo předmluvy: Výborný článek,
plný krásnych času přiměřených my.
šlének ve mluvě vyšílené byl jí proslu
ke láčení eizé slova, lepe užívati českého
niva = orané prole nemili-li m. nemiliž,
prinaleží m. prinaleží. sl. 5. i. 8. aby.... obda,
řiliž. sl. 6. i. 11. z dola a na její m. pochop
ni sl. 9. i. 5. z dola po slově něměně má statk
ve slově Božím, kněžím klasanem a v p....
sl. 9. i. 9. moči m. sto. ř. sl. klasatle m. klasatle,
ly, pui - lne, sl. 9. i. 14. vynečila se, ř. 10. nejjprve
m. prvně - prvnina, prvníka či plniny.

Dost. p. prof. Pocháček.
Tento nedostatek místa musíme chybly, jež z nedosp
ření se vložily pročíslit, panechal.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála, Hlavní Christus tužbou oností krále
Chotě církve a mzdov těží spásu.

Fr. Šubrt.

Sláva.

Dvojí vám si řekl slavský synu:
Obou název budí jeniny,
Obou význam budí nevinný:
„Sláva“ ať ke výdycce budi kočmu.

Naklon' srdece k vlasti, k Hospodinu!
Uč se znáti ježíz co Dědimy,
Obětuj jím svoje srdimy —
Ale obran' se upochbat na nich vínu!

To vždy slávu věnič vlast svou milou,
Ona tvé ruky jméno oslaví;
K Bohu svému příbližně všeckou silou.

Olavoru vlast lásku děmějte —
A tam ve slávu k' degnau!
Přich, kdo slávu věčnou rozmnožuje.

Paměť.

Paměť jesti jiskra doulnající,
Vordec lidstva! Poivcem uložená;
Ona z částek jesti složená,
Hieroz' pojí mysl soulající.

Z minulosti k věkům couvající
Dostaví se Roma, soužená,
Děku sláva, modí z možená, —
Troja ve plameňech hrající.

Přijde Hektor, po rekousku padly,
Leonidas klestý Peršanem;
Mnonyř Říman chrabrý mečem svadly.

Proč i Ty se musíš v paměti vzat
Otakare klestý pod Labem —
Proč ty, reku jěsnach sel a Dracel?
— j.

Opráci lidské.

II.

Coz jíž z povahy člověkovy práce. Je to jeho povolání jeho vyrovnání, že totíž když práci člověk jest urečen a práce jíž člověka též jest distoj. na, v tom, nás utváruje samo nás. novemí Stvořitelovo. — Stvořiv jménem naše rodiné, bojně je opatřil vším, čeho k životobytí potřebovali, říká: „Ale dal jsem vám všeckou bylinou a semenem pokolení svého, aby bylo za pokrov vám a všechném živočichu zemském, ... aby měli k u pokrovu“ (Gen. I., 29. 30.) Byli my a stromoví dřev žádny jim, aby se živili semenem a ovocem jejich a to pravě tak, jak ostatní živočichové zemství, jaké ptactvo nebeské, které, neseje ani jne ani shromáždny do stodol. — Člověk očekal po přírodě samu sebe jíž podávala, čeho potřebovali, bez práce předce je nezinstavil, nebot „pojed Hospodin Boh chtěl člověku postavit jej v ráji rozhně, aby jej vzdělával a ostříhal ho“ (Gen. II., 15.) Nebylo by věru lze pochopit, proč nejmoudřejší a nej lascavojí ří Stvořitel prvním lidem nějakou práci položil, kdyby jíž se samou přírodou lidskou práce nebyla tak těsně sloučena, že člověku bez ní ani nelze obstati;

přidávat jemu za jakýsi doplněk důstojnosti jeho, takže právu jeho byla atraktiv a oživova. —

Neg um duch mořského člověka ne. postrádal v ráji příhodného ja. městnáni. Stvořiv Hospodin Boh je země všecky živočichy zemské a všecko ptactvo nebeské, přivedl je k Adamovi, aby viděl, jakby na. zval je Inagral Adam jmény jejich všecká hovada a všecko ptactvo nebeské i všecká pohrata země.“ (Gen. II., 19. 20.) Toho rána a pojmenování tato všecká živočichu zemských právem nazvat lze právě dnešenou, jenž po delší době zanechala dnešené mocnosti jeho, pravé všecká lidová, která mnoho přesabila k rozvinutí rozumu a řeči jeho: ano jemu ukázána cesta, kterou lidem prozkoucovati bylo kublji, tím proznamená Boha samého, totíž pozorováním přírody. „Ne, viditelné zajisté vlastnosti Jeho oče stvoření světa na všeckách uji. němých pachopeny se snadněji, neend totíž „Oči moje a božskost.“ (Rim. I., 20.) Hužec sedy, co může být člověku prospěšnéjšího, co nobilejšího, nežli práce, čin. musí dnešená, kdežd vezmene

jej z prachu země k nadechledným
učastí k výšinám?

Ke bláhovému stavu nevinnosti, co
nemž první rodicové stvoření byli,
že nám bezpečně soudit, jakou
myslí abo je zaměstnání, těla i
ducha, přijali. Jasněho rozumu
jejich poznávajího a velikou snad-
ností, co dobrého a co zlého, nemoh,
to zajisté zistit tajno, jakou
cenu marní každá práce. Do se-
be má, co však rozum já dobré
uznal, toho se ani vše jich, do-

Dopřala, vykonávají, k čemu
rozum radil; což jde dobrostí mý pomin ten povídáný časy!
těla, též jehož zhola nebylo možno, Kolik horákých slzí bylo by něk.
aby se proti rozumu a všem výro- rěno, kolik bolných výdechů po-
jela, jelikož vysokým těsto důležitě sláčeno! Země naše nebyla by n.
mořnostem níplá byla podřízena. Dalím plachtivým! ke se tak
na. Nelze tedy jinak než zato nestalo, tím jedině vinen jest
míti, že práce našim provozem,

Dicium byla docela snadna, že
se ji uchopili s ochotou a s hor-
livostí, zvláště byla-li, jakž
se aspoň zdá, od Boha zíjem s u-
ložena, ano, práce byla zajisté je-
jich protěsním, jejich blázenos-
tí. Pohledněme jen na to nej-
né! Dítě, jaké to pro ně veselí, mi-
je-li někým svými údecty hod-
ně všechno prohýbovat! A jaká
to leprova rozhosť, uklidáli něco

vam novou radost, že se opět něčemu
sme přivinout. Podobně se vši-
lo i proním rodicům; jako ty
nevinné dítky byli prostě všechn
starosti a potřeby tělesné, má-
ce byla jim vhodným osvědčením
svých mocností a sil, aniž dělá-
la jím větší obtíž, nežli Dítom
bra, nadě hrom však prouhou da-
leko jsouc vyvýšena k tomu více je
blázila, pronášejí si dobré toho
byli vědomi, že je všechno vlast.
ni dokonalo stá a tím spolu k
cili nevysílmu.

Ach! že neprotival překlaje-
rozum radil; což jde dobrostí mý pomin ten povídáný časy!
těla, též jehož zhola nebylo možno, Kolik horákých slzí bylo by něk.
aby se proti rozumu a všem výro- rěno, kolik bolných výdechů po-
jela, jelikož vysokým těsto důležitě sláčeno! Země naše nebyla by n.
mořnostem níplá byla podřízena. Dalím plachtivým! ke se tak
na. Nelze tedy jinak než zato nestalo, tím jedině vinen jest
míti, že práce našim provozem,

III.

"Koži a hloži tobě plodit bude,
svoje ujedej, že se stromu, se kře-
réhož jsem rozhýbal tobě, aby s
nejedl, plorícená bude jen v
dile tvém; o prácích budeš jísti
z mý povídánym dny života svého.
Toni a hloži tobě plodit bude,
i budeš jísti bylim země. V
patu tváře svo' chléb jísti budeš;
Dakavadž se nenavrátíš. Po země
nového! A nedaje to jí, jak se to
že ktere' užal jí, nebo prach jsi
zmarnuje, k čemu to je, a jevína, a v prach se navrátis" (Bon III. 14-19.)

Tak zněl výrok uráženého Todee, jímž pojednou všechno proslavení provozování našich utopélo proměnilo nejmenšíjí.

"Kločená bude jenom v díle svém", sama sebou nebude již větce podávat plodu svých, dosavadní nevysvratitelná hojná a jistě drota její, ustoupí strohému světu, de; pročž, ve masech bude již ti z ní po všechny dny života svého", o potu tváří po "vydo. bývali budež z ní, cokoli budeš k výživě své potřebovat, a přece mnohdy neobdržíš ani toho, ne, buť, tím a hlogistobě ploditi bude". Je se člověk zmatil Bohu, stala se i jemu příroda jíž jde o rozbou, ale té se právou, zmatil, pročž vysouzela.

Převrat tento nemohl zajisté se proti ml. slabou věti snadno zinstati bez něčinku na práci lid, přemáhajíc. Než tu najednou skon. Pochopitelně, že myni připadla na odpor, od kterého ani bylo člověku možného více nesoučítat: je samé pracata pracovati než drívě, vydyt i souda pod mukami vymeti, ba teď nejménějich pastíeb nely. Jíž to nebyla prvná jadlostivost, skutečno mi lze leč prací si vydělat, na potřeba tělesná pracala se ozývat.

Náš žítí.

Vincké krásiny jesti, náš žítí.

Růže se v něm vede ráje trýzt, a mohlo jenom k ochutnání deky věži, Ach! že losy k nim jí trhy sejí!

satí, zdarma neobdržel již nic. Nastala tedy potřeba, aby vše naprinal svých sil, napínal mnohdy, pokud jen stačily, čímž práce stala se náročnou, unavenicí.

A kdyby člověk aspoň domsobě byl zustal, jakým byl drívě? Než jaká to proměna nastala v něm samém! Dnesomé oko jeho, rozum, obestřeno mráko, tou, pronata vše jeho zlome, na, a vládu myni zaujala drívější jeho podružyně, neleschetná jadlostivost smyslná. Nemíši všem, že nové této panovnice práce nikterak nebyla pochutná, jíž jde o rozbou, ale té se právou, zmatila, pročž vysouzela.

Spárek.

Vadenosné zahálily maky
Obrivého vráře sluněčka.
A my mé mléko pozíraly zraky
Na květoucí kol moře květůčka.

V besídce tam prodléval jsem milo'
Smíž se rěva plodná snoubila;
Před ní včely polezaly číle
Květůčka je k sobě rábila.

A hle, co jsem tak del ponoremí
V stobarevných kraje květůček,
Viček svých se dalkou ul paješovemí
Růžka spánku moří proutiček.

Tu růme v náruč pojal sladký spánek
Klín, blážný přikouklí, mi sen,
Ukázal mi mě dráb' smálky
Vlasti milé příští slávy Den.

Viděl jsem tu ve královském hávu
Sedícího muže na trůnu,
Na velenou jeho klád'l hlavu
Chichotný kmotrl zlatou korunu.

Tu růme zbudil je sladkého spánku
Na besídku desítka kanouci,
Kterouž' sestal Princec, nebes, slánsku
Po svobodě vlasti prahouci.

V besídce již klidně jsem dobu
Líbe' smí se dráb' o vlasti:
O jak sepru jemnou nad prorubou
Vráží sen rájko o vlasti!

V besídce jak spí se v jarní dobu,
Na níž' kanou desít' perličky!
O jak sladce v temném spí se dráb,
Kterouž' rasi slzy oestříčky!

Láska synovská.

Po dlouhé a klopotné ronti na oprasti matku skočil, Da'-li za
kemi a opět ale, přišel ves zno, mi tolik zlata, co soma váží.
Jen a uondán k tatarskému ro. Váčný syn byl všplně prozuměn
klavári. Stanec před ním a zvolal snáškem límito, lakovní Teta.
"Vezmi žití mě, a oprastiž' mě, ří pak mu dovolili, že smí nav
široké matku a prodeleti a mi."

Po dlouhou hrdostí se lakovní
stí učarovalo' Dabu, konečně
však menkojitelova zváhání
lakovou, mnesli se na tom, že

ocíma slzávyma kráci přes prák
ve smadlavý brloh. Na slamečku
králi leží tu chorá, umírající má
ti. Se vzlykem padá k ní na

Rotena. Staronka se obrátil, a už řekl syna mileného, roj. veselí se nemálo a jista její tichou vysílačí modlitbu Pánovi Kristovi srdcem Nejvýššího.

Týden požíval ga týdnem, až už akutností ubohých zajatců nikterak se nelepkal. Nemilosrdní Tatari požádali býtě nectopřeživimi. Je byl Štěrnský znám předním vůdcem národa svého. Tato

naučeném, Zanajském, Vargnikovi a Bagriehovi, věděli jak statné a hrubého obyvatel hajíl před vrahem krovolacním Tatjanu užívali celou svou vlasti a nad to zama sebe a Tatary.

non službu, by mu pomohli vyzkoušet matku, vysadit ji z prostředí tatarského a schvalit za ni 180 000 gulských zlatých. Nejdříve Tatary nadějeli, by prošel ji zrovna radostí. Plámen radosti

si a naděje prošel i roj. řil staronku, čin domácky ohřívají, gasovitě ji naděje slaha, že zase rádi se po

všech rodu komitemým povídajími; leč teba tato manželka jen trvala chvíli, neboť duše její byla již na odchode. Celá vyplena mozdila se na loží, vložila ruce na vdechněho syna, leč jím, mimořáděm klavem seprala poslední materkou prožehnání, potom opětno ulehla na lízku a dnešejí zavoláštla do výšin nebeských.

Oznamoval Tatary, že každý hojnější jim náleží, když se všechno množí jeji pohrobkě. Tento syn však byl proslul, by mu prochali množit matku. Katoři odvětili: „Dámme ti množou matku, žež bys za ni byl, množebli bys byl množ záživou Tatky.“ Kristof vyleplnil celou sumu Tatary, neusmílenou tak shráblí peníze a pustili syna s množou matkou domov.

Štěrnský poklekl k němu. Drží řeble podce svého, celyje množ s rukou synovskou, běže jej na rukou plnou průsahají, že v rodinu

doneso jej očím.

Co si umínil, to i také vy-
konal.

Putovalt' ode svíku osi s vše.
Drážejm brámenem na bě.

Dráž. Namaje kříčara, by mohl umítlene' proslí.
Když se pokusom, musel uchozit' se mojmy jebrač.
Kd. Léč láška jeho rohů.
Na klubku mítrem lidi
Druhého. Bylyt' také žany, kdež obětavost' jeho nes.

misionou abřivovaly, hýnon kde Dluhu ještě zbylo.
skýdaj'se Chřenskou a. Takrobou byl vede jenom
mujmu, tak, že urazil mě malky, památku jeho nik.
Kolik měl cesty, mohlo každý nevyhasla v nařízení jeho.
při vozstvích a vlastníma (malky) drabový vojín v bě.
rukama vezti masku Poze, rách s Tatary, státemý ab.

mě poloko'. Jeny Tatarské čím lasky většel poddan.
ukyovaly nám. pochalařem ným a ný řeckobritským, sun.
říkajíce „Hledte tatě Po,

lek, etný a všechny syn! Už
ponínejte nám často!“

Právě kdy prošel Počiv-
pohrabel matku a jenom
mostě četného Davu v rodn.
ní hrabce.

Chystal se zase kovodářství
upravce, by splatit mohl
něco vým Krajanům Dluh.
Dluh zdebral rož saphírový
syrovi. Počo Dluhu spala.
tak ještě zajíva, na loži
smrdelném od kájal male
veskou majete kdy splat.

Takrobou byl vede jenom
mujmu, tak, že urazil mě malky, památku jeho nik.
Kolik měl cesty, mohlo každý nevyhasla v nařízení jeho.
při vozstvích a vlastníma (malky) drabový vojín v bě.
rukama vezti masku Poze, rách s Tatary, státemý ab.
mě poloko'. Jeny Tatarské čím lasky většel poddan.
ukyovaly nám. pochalařem ným a ný řeckobritským, sun.
říkajíce „Hledte tatě Po,

říkajíce „Hledte tatě Po,

Hádanka.

(slово z slabicné.)

1, 2, 3, 4, 5, 6. Časopisem českého jest jméno,

1. Od mnohažka karabrove z vás čímo.

1, 2, 3, 4. Nazývá se takto v němčině

Umění a vědy koňyně.

1, 2, 3. V latinské tak jmenuje se zvíře

Ve značně jež škody činí mire.

Ve řízgách, vše na poli
Neúčetní žita slodoly.

- 3, 2, 1. Českoslovo v latince tak sluje
Osobu zde první naznačuje.
6, 5. Námořská dá osobní bu zvěst,
Tz jí pod třetí položen bu jest.
5, 6. V Egyptě dřív kveč u Kímanov,
V Řecku a půlnejch Phoeniciánov.
Na celek vej mnohdy pozirás,
A se často s ním kež obíras. *)

Alumnatské zprávy.

Vrazené "Dík zaplat" budíž
odměnou všem p. bohoslovečím
za dárky peněžité, jimiž při
spěli k zakoupení věnců a pokrač.
čení rovin onech nám drah
ých zemních, jichžto památky
ka bohdaž nikdy z nitra naše
ho nevyhyně, a kterí nyní ve
výšinach nebeských posílají
nás, by smě, jež vni je na ro
dě našem zaseli a pěstovali;
užitek donášels a stanovouj. Za
roven pak buděž vysloveny díky
v. p. T. Klímovi; kterýžto příspěv
kem blahosklonným v podniku
našem nás pooparoval.

Oprolna.

V den dušiček: Velmi krásná láska,
plná něžných cibí dříve lásky
v obrazné, poetické mluvě, kolik
dvě slova: donášec m. donášejce a an.
Děl m. anděly - jsou nesprávna, ana
jsou proti mluvici.

Opraci lidské: Článek vyborný, velmi lo
gicky sčítákován, plný překrývajících a uplně
pravidelných, hlubokých myšlenek, prizračnou
avzornou mluvou prozářených.

Nápis na krov jinocha: Velmi zdárlí
básnička i dle obsahu i dle formy.
Láska synovská: Velmi živé, uchvat
ující a unášející vypravování, v mluvě
uplně vytržené, vzorné. T. p. p. Trochážka.
Chybě v čísle 1. Rychloběžná m. rychloběž
na, jin m. jin, Dědinka m. Dědinka, jin
tele m. přátele, prázdnou m. prázdnou.
V čísle 2. kdyžti m. kdyžti, že stanoviška
m. se stanoviška, přirozeného m. přiro
zeného, nahájens m. nahájeno, z dal m.
z dal, derazdi m. Derazdi d'ungm., oběvuje
m. objevuje.

* T. p. rozhledbářském hadaném hore uve
dene nemůžeme velké odměny slíbiti, aby
zeola marně namáhati se nemuseli, děl
me jin pro pěči m. lásivosti zpochlivé rag
luskem muz stojíci ho, předánkého problémů.
Když až 72 p. bohoslovce 42 si odebírá
Museum, mnoho - ly by jich asi muselo
byti, když si všickni měli Museum
odebrat?

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála, Hlastí Christus tužbou oností kráce
Chválu církve a mzdou tidi epísa. Fr. Šušil.

Na břehu řeky Moravy —

Proč své moky krystalové matíš,
Moravských ty proudí kněhyne,
Tvé proč dcery, modré vlny, matíš
Ku zálání, v temné hlubině? —

Plameny v mé hrudi bolí jalou,
Ina větím, ve vlny jak mé
Straší dítky, olzy, všele' kanou,
Moravy jéz roni synové. —

Proč as' svými slzičkami kah'
Synové li svoji vodinku?
Neprátel onad davy zaujali
Předrahou vlast, jejich matinku?

Oni lkoji slávy na pomníku,
Slávy, kteráž senkrát zkvetala,
Po Moravě prosíci protivníků,
Orlice když pecka' lštala. —

Dorajských když Velkhradských padí
Vysílaly hrad by jistě sín,
Svatoplukka v obrovském když hrádu
Reky odkvělá plnila se sín. —

Serualem pad Moravani,
Ve hrob Kleol Svatopluk co rek,
Tenž ové dítky braval pod ochranu,
Když je stíhal nepřítele všeck. —

Drahim dítkek sýrých duni' hlohy
Dkočajici po Moravence;
Dítkek zůstich, ze braku jak mnohy'
Círím modlám vine pletence. —

Modlám círím stroky se kláni'
O svou nedajice drahou vlast,
Tejž blaho rod požehnání,
Mléchu a klidopladnou slast.

Moravě každá uvoznená
Uposoutaná s ní lha' Čechie,
Nad nimi se mudi hanobena'
Vína' jejich matka Slavie. —

Moravy téz synum vymorují
Svérepy bol srdece sklicene',
Synum to jichž ola zaomucuje
Dcery moje, vlny zelené. —

Proměny života.

Dozivota jeden jako druhý,
Do týpkuho bratří vcházime; V jarem mláš o neblahým druhý
Dobrého neomytolně karíme —
V nejistotu život sázíme — A když na berlích se zlagáme,
Ať je los nás vnední nebo taky. Litujem dnů, v nichž jsme ^{luky} počli

Tu jí je život na tom dřevu.
Po tak berstavoslné mladosti;
Pláč a nářek po tak blusném zpočátku.

Tak se otrísla radost se žáruváním!
Kjen ten se vynese starosti;
U nějž opatrnost vždy je skutkem.

Polední písni.

Plula labut' po jezeře,
Zaplula až do rákosí;
Vlčkem, milém, krásném pěru,
Když se litoval kritikou ross!

Ulichlo více, ona pěla
Bolnou píseň svého žálu,
Práda se kolem chvěla,
Trudno bylo po úvalu. —

Povzdech.

Vypucelo pouze matolotci cíle',
Rosnilo se ladně ve překrásný květ,
Uochla větr a s ní její kvítko.
Zhašla malá a s ní druhé dítka
Opuštily obě verdejší ten svět:
Milý Bože! dnoč spas jich mile!

O práci lidoké.

Co platno, této nutnosti přirodě, když zádativoval lela a takto
zene, hladu losí, odolali nemoci, zjednal opět mir pokřesovaný.
Lásku odvratila se jí, s takým osudem Ach, jak mohl se dovrátil dítka,
odporom, a odpor ten od té doby jeho nebyl více ochopen! Lézel,
práci činí nárumně obtížnou. Tě velikán ten sám nyní silně
Neráží se ochrul nyní hlav, poraněn, jasné svěsto jeho psa,
nítén všecky, jenž došel posobal se jizž jen slabému knížeti
májím svým spracoval všechnu uhlíčka doutrajícího v poprseli.
Kteru činnost dnušenou? Inad Dejme tomu, že by byl došel posobal
by se mu předeč bylo podarilo, a znával, jakou cenu práce do sebe
by pochopiv nutnost nynějšího ma: jazranka jeho nebyla by více
postavena v ruce pojat rospouz, vůle byvala sto upodelech nouzi,

same úpisí pod krutým jeho
hanebné žádostlivosti. Než k této,
věmu poznání i byl nyní takum
právě mohým a slabým.

Viděl jsem dřívě, že důvodnost
práce vyplovívá ze spojitoslosti,
jí s cílem člověka posledním; ^č
spojitosť byla převratem nasta-
lym nebyla sice prerozehnána, obestře-
na však hulou roněkou mlha,
vitou, kterou zemělenémnu ny,
ni rozumu nebylo lze tak osadit,
no prozagiti. Užityt "Karta nut",
most posíleb telecnych, která my
ni neprozitelnou přísností
ku práci člověka ustavicne po-
kunela, repreála mi ani oddechu,
aby pochojně mohl přemyšleti, ne
stávali už soňho osad cíle, k nemuz
práce jeho směruje. Čeho práci ovou
bezprostředně dozahoval, na tom pře-
stával, to se mu zdalo jediným a vý-
hradním jejím cílem být. Přiroze,
mimo mnohem jiko bylo, že prá-
ce rozbyla u lidí ové ceny a díloj,
nasi, a odnud povstalo všeobecne
osazeni, zbarviti se obližného loko,
to břemena.

Snaha lato sama sebe nemra-
na joun, nemohla včet' leč Když
s druhim co do mravnosti sobě so-
bě podobným. Ti padla za oběť s
sobní svoboda millionu a opět
millionu lidí svoboda celých
šíř zpochybněkých, a to i celých ná-

rodů. Tak jsem pravili; snaha
věčnosti se o sebe nenáviděné jho
práce byla všeobecná; ale tedy
o to, jak by jeden druhého k nám
o si postmanil; kdo byl silnej;
a, bud si jednali livec, nebo cely
stav, ba i nekterý národ, kenzotal
všežem. Tímto způsobem bylo nyní
nesti boji to brně, ové vlastni
a svých, sami, což zajište nemoh-
lo se provést bez upolného zniče-
ní osobní jejich svobody.

Kam až v tomto směru došlo,
li by lidem, dokázali národné po-
hánky. Tím neprošlo více, a
by na ulohé obroky vložili obliž-
né práce ručni; i k tomu nejne-
zastrnejším potřebám ponechali
rukou jejich, ustavicne obléčení byly
se celnym začerpem hůdnych lech
tvori. A co ještě více: i nekterý prá-
ce důscone odvzdány obrochům, tak
že v pravde říci lze, že jedinou pro-
cijici trádon u nich byli obroci,
a takové tedy opovržení upadla
kazdá práce lidstva.

Nu, to tedy byl život blázny, když
se totak okvěle minohým počala,
nilo, že druhý za ně se bopolti a
hmogdili. — Myšlil by se velice, kdo
by si něco podobného myslil; pa,
najici si stavové veru nemeli,
čebo bychom jim závideli. Odvrah,
nuvoe od sebe brně, odvrhli si
sebe i záboru, jenž spraci opoje,

na jest; město práce valeli se my, ní ve hrušném Kalu Čech nejhrob, všich rozhodci kleoných, nové výdy vy, myolejice pozitky, anž byli sto žá, dosli své ukrojiti.

Děsne bylo výjevy v dějinách člověčenstva zavineny byly z velké časti tím, že práce u lidu usadla v nejhlubší opovržení a potupu. Dyleto to Kleba hráčku, která tehdy spěla na večerem rohohani lidkům, vylevajíc se z kagonoonijn svým vlivem ve všechny pomery života společenského. Nebylo jiné pomocí: nemělo-li člověčenstvo v úplnor Kleonanti záhubu, bylo nevyhnutel, ně zapotřebí, aby práce lidoků opět vdulostnost svou dozvěda byla; drívě však nutně bylo Kleba podtrá, tili vlastní hráčku, tohoto Kotene o, něch z kagyplných pomerei opole, sených. Jen jenž učinil zavdost Otcí nebeckému a nás vykouplil z povely hráčku, vymnil i práci lidokům je všeckencného opovržě, ní.

IV.

Zdaliz sento noni levar, syn Marie? (Mar. VI. 3.) udrueni lázali se Nazareto, aby více Ježíše ve sbor, nici vyučovati; levarom. Po naggi, vali, poněvadž dokud nezáčal učiti, řemeolo pěstornna Ježího provozoval a dle sv. Justina radla a jarma delaval. He! Syn člověka zaví,

sav s nebe na tento svět, aby vyko, mal dilo vykoupení lidkého pothole, ní, nečistil se tedy největšejima rukama Lujina uchopiti se spro, sko dila Levaročko! — A jaká to lepro nemavná cinnost, když na, stoupil iřad svých učitelků! Le, ly verejny život Čeh, same to od mistra k mistru panování, same vyučování, same divi konání! Te zahálky veru neopovázili se ani nejvýstnejší! Echo nepratele nikdy Slo Karati! — A jako by nebylo dosti na příkladu vlastním, poukazuje i na Ježího Oče nebeckého, rka: Oče, Mij dosavad pivoobi, i Ta' pivoobim (Cant. 17.) Převážne to veru slovo. Oče neustále pivoobi, udržuje, i, dí'a opravuje všechno, syn Echo zpivoobu přijav ohýbnika podjima se všeck težkosti života lidokého: aby, servíchu, ty práce se oštítis, ty se ji' uzdalijes?

Dorzy na to vidíme v Korintě městě muže věrovesta, Klerak hladaje slovo Boží a ofredcijec Lidum, že Ježíš ješt Kristus za, obibeny Merias, mimo svobodu provozuje řemeolo stanarské, aby zádného neoblézoval. Dzue, der se však oberi Selunské, že mezi jiným Kloni se k životu za, halcivemu, rozhooňemu, takto ji napomina: Prosimě Vas, bratři, abyste... se osazili...

oujím obchodem se obrat a ruká, má praporovati, jakoz jome jsi, Kogali vám (J. Thes. IV, 11.). Nedosah, my však všedními slovy řeči u, plně učebi oveho, vyobípuje již ve druhém listu s celým důrazem apostolku ove dvojinyosti proti kři, kteří neupoleteli. Pouťka, jsi, kterak vám mezi nini jsi od nikoho dlelo nejdí chleba, nybrž ve práci a v učení ve dne v noći pracoval, ačkoli iplné měl právo slušné výživu od nich po, žadovati; upomína je na to, co jsem všemě byl při kří, aby kohž nechce-li kdo pracovati, také ani nejdí. Až by ale ani nyní ještě neuspokojil, má byt i po, křestán, aco i ze společnosti vše, ačkdy uvržen (D. Thes. III. 7-15). —

Slabovonto naukou vytobu, sítlo Křestánského uprostřed rozma, rileho a rozkořeného světa počan, ského, kterýžto hově zde v pochodech teleých, praci vodíkou nenávsi, řel a ji počkal. Všeck obiv řajíce jejivnejší ještě, že toto naboren, své lasky rychle se rozšírilo, což zem lýchom si ani nemohliv, ovělti; kdy lýchom nevedeli, že neobmezena jest moc a síla milosti Boží, odevravici srdce lidoka prav, dan nebeským. Všežto Křestán, aby bylo opolu vitezovim práce lidoké, jímž zahajen rozhoduj-

obrat v pomerech společenských, nauka Kristova v pravdě osvedčila se byt originem kvalitou jenž univerzitou močí svou všeck, no proniká a včemu povahu svou neboekou pocičinuje.

Dejme tomu, že by se byl některý z filosofů počaných konje nad naukou o práci vy, řešil: slova jeho byt by je sebe pásdnejsimi důvody rozumovými byl vyzbrojil, nebyla by jasne, mohla proti smyslenské, byly psanujicim, byla by zanikla, jako mnohé přesličné učení, k němuž se vzdor celných a pod, ostatních bludných předre někdy my, a jejich výjimka. Slovo filoso, jiu nemohlo vniknouti do životu, zanevadž bylo zpontium tolik slovem, co prospělo sebe lepší poznání, dokud nebyly rozsezeny okovy, v nichž byly, la vile pod mrzkou vladou zadostivosti smyslné? Než tpa, sítel nás neprineol nám foli ko nauku svou, nybrž učiniv zadost neboekému čti křesmu, vymnil lidstvo z povolybros, chce a vydobyl mu nového zdroje života, života jiz svobod, něho, kterýmžto zdrojem milost Boží ještě. Ochranný rozdíl ten, to mezi naukou Kristovou a učením mudrcům bušili jiz

začátkové, uznávajíce, že mluví „jako moc moje“ (Mat. VIII. 29. Mat. I. 22), a že, možna ještě řeč Ježíš (Joh. III. 32), v tom smyslu nazývá také apoštola evangelium, moci Boží, ke opásání Kazdém redicím.“

Druhý přistupně jíž blíže k věci samé. Dosud jome mluvili o trojí stránce, která se ve práci Ježíše předně zde ještě člověkovi k zaopatření využívají a jiných potřeb jeho a tím prospolredceme k dosahnutí cíle posledního pošetřeného, a pak že je člověka také důstojná; tyto dvě stránky má práce do sebe jíž sama seba jakž i kladivem ustanovením Slovnickým; právem však pro rodici přistoupila k nim ještě třetí: práce stala se občizním bremem.

Po do potřebu mraunce dřevají, nosí práce silnější jíme jíž nam. k u kořenů, kdy Pan nás vypa, silně uzneseným pošetřadem svým sinal hanu na ní horečí, apostol psal Jeho dřusagným slovem věti, přil nám vědomi, že kdy pracujeme pro srovnání toho, to dojde když i pochtemu rozum lidstvem, bylo přece třeba je obvi, viti, jakž i věhem časem k měřit, plně bylo uklumen, zvláště však slo o to, aby časem pochazováním k té pravé vlasti nadhodzene, když

všechny činy člověkovy se odnášíti mají, práci u lidí opět se zjednala ička a význam.

Po se však týká občiz, o níž když díl práce spojena ještě, tím se iplí, ne zrovouzrení stávou pravotně nebylo možno. K tomu by bylo třeba, by zapotřebí, aby mezi mocnostmi dvoče opět nastal stály a nepřetrh, sítelny onen vrahlas, s nímž se potkávame u člověka ve skutek nevinnosti ještě trvajícího. Toto však nedosahnuto, jakž i vykonpením zhlagena sice vína hřichu a gru, sén breč vecný, následky ale do života časného iahajíce, pustiv, by. Tako tělo podvlekeno zůstalo ne, mocem a konečně smrti, takž a, ni v duchu zádostlivost smyslo, na nikterak nebyla udržena. Trocy i práce dosud zůstala občiznou, po doce zádostlivost proti ní se vzpří, rá a jen s nevolí se ji podvlekti. Toho však vykonpením dosahnuto, že proti když nevolinym nebez vý, sledku lze se oprávati a ji přetma, hati; tím arci člověkovi ustaví, ny našová boj, avšak co do boje, jen když všežotví kyne! at v. v., týžlím zajiště se nemine, kdo se odvrátal bojovati muzně a stáleč ně, opásán jsa nepřemožitelnou zbroj, jí milosti Boží. Všecko mohu v tom, když mne posiluje (Fil. IV. 13.).

Aby však rozum lidstvem neugda,

lo se ona v pochybat, je-li oprave,
dliv, že, co člověkovi jíž od přírody
ještě potřebn, s takovou oblibou spoje,
no jest příjemná nám důrazněná.
Ka křesťan říká, že smrt a opolu o ní
veokdy pochutná, ležkost a neona,
že života vzděláního, pročž i to nepro,
hodl, jež plavý prac, nadeškem
jsem hřichu. Tu bezdeky na mysl se
nám námíta, že snadecíce kypeli,
vě nepohodl spraci spojeného,
drobujeme se okultem v zadostici,
není, jež prineal za nás sprasitel
nás křesťanskem. Tak vznětěna,
jak považujíci, ano zrovna u,
načejiš to myšlenka!

A k tomu věmu, obdivujme
a zvělebjime neokřesano láš,
ku Boži: za to, co křesťane, výhorenu
jíce nutnosti prirozené, onačeji,
ce krest hřichu a cinice zanjo,
Káni, za to slibena nám ještě i
odplata, odmena večna. Když
povídámáme-li se ochotně vší pří
ce, křesťane-li ji proti, že nám to
velí vám Boh, a jome-li ve slavn
milosti Boží, pak dilo v naše, za
mo sebou co do předmětu nejet,
no, nevítalo jsoce, uystupuje ze
své nejetnostia a onači se jíž pří
mo k životu nadprirozenemu,
Kde neněkterá odmena jistá, kte
ron přislíbiti ráčil sprasitel nás
věmu. Kdo čini vůli Vseho Jeho.

Pracuje-li křesťan okultec,

ně v duchu kajincostí z poslu
nosti k Bohu, není věru divu,
že práce poznanáha pro nej
zkraci kryštoft ovou, az konec
ně, vidají byli tak výdatnými
pracotred hem k dosahnutí cíle
svého nejvýročího docela si ji
oblíbili a v něj zálesení své na,
lezá. Tam az dospekti byz tomu,
kdo volně se dává věti bla,
hadárným ulivem křesťanskem.

Epologa:

Sláva: Učelo jinak dosti dobré znělce
objevuje se dvě mluvnické rady: Tem a vše,
kou, kčkla farenjen, ve správě mluvit
užívati lze, nikoli však, v mluvě nízkochnitljiv
je, kde se říká 'Vermi' a vši'.

Pamět: jest velmi žádala' znělka i dle
obsahu i dle formy.

Práci lidské: Ina toto pokračování
vztahuje se úsudek pochvalný hned v
prvním článku této práce pronoezený.

Náš žití: Velmi překný a významu
plný epigram.

Spránek: Pěkna' a dle formy úplně
žádala' basén, koliko želebi, že v prošlo
nich dvou versích velkolepoval myš
lénky v malichernost sklesá'.

Lidoka synovská: Ag na jedno
místo, kde sloh jest méně plnny m a
méně souvislym zaslouží toto pokračování
ní lečen chvaly co začátek této práce v číslu
předešlém. Distr. pr. pr. M. Trochářka.

Ohyby: poživitnou m. poživitnou, pracoch m.
trávach m. trávach, slame m. sláme, mil m. mil,
vymozinjetk.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála, Glásti Christus tužbou oností kráca
Chvála církve a mrdov tělu spásy.

Fr. Švětl.

Sváteční den Matky Boží.

Ubláč se, v hár dnes plesný
Lucina i les i háj
Bokem pluje lurné Vesny
Kvetem osacený máj:

Kam tak letmo máji spějes,
Kam kě nese bouha svá?
Na vše strany život lejes-
Radosti zrak plápolá!

V jaro květém pni tam háji
Obraz Božské Matičky,
Tam se hbitě všecko máji
Víkol zbožné kapličky.

Vždy tam máj své skvosty skládá
Sváří sluncem zářici,
Pernatý sbor zvuky spráda'
Ve slavozpěv chvalíci.

V místo ono slastiplodné
Let mojí duše, let tam jen,
Matičky Pede bohorodné
Sváteční se slavi den!

U vínek tam zefyr svíjí
Z vonných pršky růžicek,
U kvítku roj se sumní spíjí
Medojizjných včelíček.—

Troč máj stánky květné staví,
Troč v nich žije šum i ples?—
Ublazenosti se tu slavi
Svatek Boží Matky dnes.

Aj tam zalet žpívna duse,
Pevce jen tam sbory ctne,
Nemaj se k jich zvukům plusť
Zasmub s nimi klasy své!

Cily sprák u věneček,
Matce polož na oltář,
Až z nich jako ze kvíteček
Vlně, r jeji, vlaje svář!

O, vzejdi slunce kijžené!

O vzejdi slunce kijžené,
A noční zaplaš chmury z luhů,
Ať zaskví se jíž pravdy duch
Tvých průšek v platoskániem kruhu?

O vzejdi slunce kijžené,
Lej roky tepla nebeského,
Ať ledová se rozplyně
V něm kíra, srdce pozemského!

O vzejdi slunce kijžené,
Vzduš z dřívave jíž plence, moloby,
Ať chvalu Boží zapříjí,
Kdy lícké lid jen huda' zloby!

O vzejdi slunce kijžené,
Ať zákvetu vzduš kvísky malné,
Ať věsti, v jare' cnosti nám
Te zkvísky doby blahořadné!

O vzejdi slunce kijžené,
Ať ukaž nám své smaré lice -
Ať nás plesním pak obzorem
Již nezachází nikdy více!

Výstřaha.

Te to žiti dusě ctne'
Inahám svým a tuzbám
Tako zalet skřivánka
K luninym tam tuzbám.

Leti, leti, skřivánek,
Syp se nad ním krouží -
Obzři se dusě ctndá,
Srůch se k tobě plouží!

Mé písne.

V srdci mém ač malounekém
Poupata mnoho z kvítia
Nejen v září slunečka
I když měsíc svítá.

V kráse až se rozkvitnou,
Uvij u z nich vínek
Drommének a růžiček
Dmodrých fialinek.

Cela kol jej ovinnu
Drahá Církvi Tobe,
Bys mých písni pomněla,
Tlít až budu v hrobě.

Povznesení.

Vysuj Duchu z blázněho se skety
Nestáňej svých graků v temnotě,
Nekálej se v sela ve zlote,
Chvatnými jen k nebi sahaj lesy!

Vděd zírej na ty marné avéty,
Uvrátkém jak hubí kolotě
Umy vzrostlé v klidné jistotě,
A jak sláporučnosti zdarné květy! -

Negatorujoš k prahu zlého pláne,
Bojským svěstem ovlacené temné,
Neutonesť ve snách klamné soudby!

Slouchat budeš zvukům rajskej hudby,
Vicně utkoviš u velebné výsi,
Luhov ambery nebeských kde díjsí!

Dar sámumistlije Umýšljenímu dle národního Maříjana
znamenající výstřílnou Gabot iž - tím národního Umýšljenímu
práv Dále výstřílnou, národního Umýšljenímu práv Dále výstřílnou
národního Umýšljenímu práv Dále výstřílnou Gabot iž -

Schiller.

Kdykoliv člověk, obmezeným
pouze rozumem od tvářce
svého obdivu, činovat svou nej,
kým směrem osvědčit se snáší,
jest mu především účel, sobě
stanoviti; v němžby všeckere' sna,
hy a sily jeho slíly. Vyžaduje to,
ho soustava, jaké mu tvářcem
popřáno neméně než stav, ve kterém
se naleza, maje totíž plád,
nouti všeckou hmotou a všeck-
vým živocíssvem. - Te-livoňák
člověku jíž co svoru obmeze,
němu již svém počínání
vždy všebe' nejaký sledovali
účel, v jak neobmezené mře
soudili musíme totíž o Bohu,
jenž všeho světla zdroj jsa, veče-
kerého smrtelníka v tentové
vcházejícího osvěcuje? Livoňák
obdobnost, kterou v ustálení
se člověka na jistém účelu a
v jednání Božím nalezáme,
jest nevyslovne' temná a
graci' se pouze u přeskorom,
něho hločíku vyvolených,
kteří neoblamnou myslí
a nepřekonatelnou výstra-

losi' povolání svému od něč
nosí rysknušemu Dostáli.
Takéž člověk co svor nedoká,
malý na výzivostní zmítan a
v urádech svých nestálý přičea,
sto ku zcela opačnému a
sobě odpovídajícímu směruje,
vyžaduje toho jednoduchá
Bylost a neobmezená možnost
tvářcovu v všeckých úrad,
které a činu pouze jeden a
tentíž účel sobě stanoviti;
totíž svobodu svou, neobme-
zenou ve svých zevnějších či
nech osvědčit. Toto jediný cíl
Slováčeků, kterého by byl do-
sáhnul i senkráde, bylby i ten,
to svět zcela nebyl stvořil aneb
aleponí ne v stavu onom, v
němž se zrakum našim obje-
vuje. - Celikoj' však svrchovaná
možnost svobodu svou nikos-
li v nestvořením, nýbrž stvo-
řením osvědčit ráčila, jest
ukolem ducha sadavého u-
dati, k čemu všecké' tvorstvo
popředně směrovali muži, ne-
má-li základnímu a pravot-

nemu cíli svrchu uvedenému
na úkor byti. Rozeznávali
tu nutno, vzhledem k tomu,
stou celisté bezprostředně
a prostředně. —

Bezprostředním všech tvorů
na účelem ještě slavní Tvář,
cova zjevování, což s nutno-
stí z bylosti vůle Božské
vyplývá, která při stvoře-
ní sobě sama konečným
jsouc zaměrem, pouze k tomu
mu směrovati mohla, by
jeden každý tvor dle schop-
nosti svých slávy a mocí,
drostí nedostatké hlasatem
se stal. — Nemá-li se vsák
popředního povolání vše-
ho tvorstva s účelem a vý-
sledkem minouti a vůle
Tvářova zmářena byla, má-
je se mezi tvorstvem též
bylosti nalezati, které by s
to byly, vzněšenosť a moc,
drost Božskou z tvorů po-
znali; neboť Tváři, jenž
vládní neskončená sláva
zjevna jest, není osvědčení
takoto zapotřebí. Vyžaduje se k
dy jíž bezprostřední cíli po-
vídání směr, jímž se bylo
Tváři u stvoření řídit, by
se mezi tvorstvem též
tvorové jíž původně roz-
umni "objevovali", které

by u poznání bylosti Božské
od tvorů smyslných zakon-
měrů odvísli byli, že by se
bez nich k pojmu Božské
poznaní ani s to nelyli.

Tvorem tímto rozumem jíž
původně nadaným jest
člověk, kterému mezi veske-
rními obyvateli obějnici
naší nejvyšší uděleno pod-
nosti a vynesenosti. — Co
vsák z toho následuje?

Prisklusi - li veskernímu
tvorstvu Tvářce svého
velebiti, Děje se to od živo-
čichů, jinžto veli pouze
pud, nevedomě a nevol-
ně; člověka vsák, jenž roz-
umem obdarén, jest u-
kolem Boha poznati
a jej svobodně a vědomě
milovati a velebiti.

Tvář Dostalo - li pak se
člověku prvnímu ráji
se nacházejícímu svobody též
to ihned aneb musil ji sobě
teprve prací vydobyti?
Každému, kdož poněkud jen
v pravidlích sv. náboženství
vzdělan, jest známo, v jak
přerozkošném a blžeností
oplývajícím stavu člověk
se nachází, dokud zakona
Božího setí, Tvářce svého po-
slušen byl a kříku sá byl

nedopustil. Příroda, vůči k němu se všemi svými obyvateli uznávala a ctila jejího náměstka Fránského, co svého vlastence a pana, k jehož je potřebé vše stvořeno, by mu k tomu do významného cíle od Fránce vyslal, koho napomoceno bylo. Divá zvěř nevzpírala se ještě přes tisíce měsíců, působila neodmitatelnou svou přízne, vedro a zima nemohla ho pro této své ochrany vyhledávat, i náruživosti a chlče ne. Zmítaly nikterem jeho a všechny jeho druhu neoviraly ho svými železnými očky. Člověk byl tenkráté úplně svoboden, jsa sám ze sebe s to, nijádnymi přikázkami a nijádny popudem obmezen nejsa, veikere sily své všeckané vyuvinovati dle rozumu svého, který, obraz jsa, novododali Boží, jej uschopni, si mít, vznesenost. Nejvyššího na ležitě poznali a přikázání jeho plnit, by se věcně prislibene mu odpлатy hodným stal. Cíleni samu tak? Jinobyl snad člověk přikázáním Božím v ráji mu daným ve svobodném svém jedná-

mí spoután okovy, kterému strássi bylo, by se želane a neobmezené svobody dodekal a na základě tohoto silby své neobmezené vyuvinuje skutek, kdy odpлатy hodných schopným se stal? Bylo mu činu toho zapotřebí, by výhodu dal prudu, (Jupitru) dle něhož snad až doposud v jednom svém se byl řidil, a a vědom se stal rozumu svého, který v budoucnosti měřískem všech jeho činnosti byl. Kdo měl? Dopovědi neklam, nouzoucí nám veškeré své zely a zadavy, které v úpravě nasledovaly, jakmile člověk věk okéje příkazu Božího strásti chléje, pokusuje se, něho se podjal, oné zámlivé neobmezené svobody a vysšího vznícení sobe vydobyti. Také odsluchy a jakého zásvitu stal se účasten, jakmile vyzpovídala proti příkazu Fráncovi určitého, na byla zvahu? Pán a vlastence přírody stal se proslým rabiem, jež pouze nevyslovil lásku Boží od uhlíku zplazení zachránila. Veškeré ostatní tvorstvo a veské, ráj příroda Fránce svého, jenž ji nezvratně začal

byl vystknut, poslušná jsouc, vzbouřila se naucest proti němu, panství a vládu me, všechnou více neuznáva, jic.- Půda, která mu dříve z vlastního popudu krest a plen všeho dobrého byla plodila, směsicí a rozmarni, kostí veských stromů a květin oku jeho lachodíc, odložila hár svij a buření a byli uštědrujíc, donutila kladem a smadem hrápe, něho v polu tváři pokrnu sobě dobijati; živočisťtu, jej dříve vladce svého mocného dosknouti se neosmělilo, nebrž lisotou vědomí svého vlastnictví jeho projevovalo, ozbrojilo se pouze, jakmile cír onen spáchán, proti ke selicímu se chabci rozmarni, kou zbraní, ihned skopí se a jednakazdá sélma zeje proti nezbrojenemu a mu, k jej, oružím k obraně se žíti.- Větro a zima, jichž to řečinku rychlenci Bohu libému dříve zakoučeli ne, bylo, působily myni mocně na slabé tělo jeho, a nedovolaly mu více, zcela bez záštitu na libém úporu bla, ke dny života travili. Totí jsou poněkud náčrty těles,

ních zlob a sněželí, jež v úpa, si přeslyku onomu následovaly. Což ale kdyžé souditi nam jest o duševném stavu člověka, jemuž se pravlně zajišťoval všech výrob a sil dostalo, jichžto mu k dosažení vynese, něho onoho cíle zapotřebí bylo, jakmile se činnu onoho byl podjal.- To tvora Bohu milého stal se od jinice, že syna otcok. Nikdy více nebylo jasno, v jeho zraku, rozum za temněn, všeleseslabla a naruživosti a chlídce vlastní onoho, jenž dříve vnikněn pro klidem oblavován, neobme, země sily telesné a duševné vyvinovati mohl.- Jak by sedy nazvali prvního člověka čin, kterýž tak neblahý mì byl provázen následky?- Církve sv. od počátku ve svých návazích Duchem sv. řízena, a veskereho libamu, dřictví vyneseným, nazvala čin onen, původ a následky jeho povážejíc- padem - a to vším právem.- A to však lichý onen dívčí lidský, jenž ve své výprawie a svém rozumování proti veskerym návazkám církve sv. první, řečím pro veskera' století více, méně ačkoliv prozít,

marně čelil, unesl se i zde, kde toho nejméně očekávali bylo, právě na opacím, nazaváčině tento - nejšťastnější a nejzávaznější údálostí v ději - násch lidstva. - Takého výroku schopen jest rozum lidský sebe vysílenější, pakli neobmezenosti své nepraměstlivosti, a vůdce vysíři mocnosti, Bohem samým povzdy měs mylně řízené, neuznávají, sebe za nejvyššího soudce nad všeckým činy ustalo. vyuje. - Pravdu tuto stvrzuje nad vši pochybnost svrchu uvedený výrok, pronesený mužem, jímžto se četný národ ger manaský honosí a po celý čas sváni svého honosili bude, Solz-Schiller - em - v prosacích spisech: (Flaub. libov din nsp. Mumpfury a fallpfaff uvařil dnu Luitpoldu do uropi, pfan Urkünd. - Úbrny a my dne Mumpfau zír Janofit a uvařil). De hluč. ký tento a po pravoruč společnost lidské hárajíci veleduch tak velice v badání svém za břednouli mohl, lze snadno sobě vyvětli, uvažime-li za jakých poměru Schiller činnost svou Duševní pro nejvíce vyvinoval a jakým

isměrem se tato obyčejně odpro rem - li a protivou myslivána, Dle Duševědy běže. - Nelze tu opomenouti, že dnove genia tohoto prava Bojská a lidská šlapati viděli, a že všechněk let povstání francouzského kříž novu vypojeli horizont, gemitia to, jenž krásu, vyznámost a moc společnosti lidské vůbec a národa svého zvolal od záhuby jej od západu zachvacujíci uchránila a značně povýšili se snážil.

Opralna.

Všecky tyto bašné jsou doslovně žárlé, vlastě překnájí jich: Poslední písce: Tolik v první řeči osmou sloku změnili v druhém verši, aby se np. položilo: Anto nedba o svou druhou vlast. Toložeklaní ještě sin, gular (zpl. ješt. výzvy klanej) tedy nezmíňněnovali pl. nedbajíce, nebožitují: Anto.... Tolikéž v následné bašni: Proměny života negramatické a nejjí řečba zaměnila s gramaticky správným: v němžto.

Opráci lidské: Is toho pokračování zůstáva dřívější nášek v pladnosti, toliko míslo: vzhod čelných a podstatných bludů slíží správníji: přesčetné a podstatné bludy.

Dost. p. p. M. Procházka.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála; *Gloria Christus turbou onastí kráca*
Chotí církve a mzdou tidi spíca.

Fr. Šubrt.

Na rozhraní.

I.

Iného se mraky po nebesku véží,
Mutným rouchem kryje hajé černá noc,
Marně volá k Vesně sličné o pomoc
Želající v poutech zimy Flora svéží.
V borách sorkán mořem zmitající vije
V pustinách jak litá, hladna zvěř;
Na luh vychází tu lotru s mělá zvěř,
A na černým se mraky luna skvělá kryje:

Slyš, - slyš, ve mraku tam sněžním bolestí lkání
Ve kteréž se mísí kružoplodní ryzk.
Valcích ješt' snad to běsí Divý krik,
Běsí, žádajících shroutit nebes báni? -
Na diamantovém ve mraku kle voze
V středu druhé Divých chmurný jede kmet,
Mutným okem zírá na ten lidní svět
Právě pravice svou obrovskou mu kroze.

Kdo to jest as, onen starec zamračený,
Slzami, jenž smáčí zemské idoly?
Troc' as zemi ve své kroží nevolí?
Jest to běsí král snad nezem poražený? -
Chmurný onen starec žalu pln a zlosti
Král jest poražený - uplynuly rok,

Žená, an tu mū narýdy odnal juný sok,
Ku svým předkům klusa v lins minulesti.

Utkaje před svým sokem žela,

Narodil an rmutné matěře zí dve,

Církev svatou a vlast Slavnú, v porobě;

Vrahům jejím ruka jeho krouži směla.

Marně ach! se snajil po čas svoyi vlády,

Matěře by zbavit' perné kubícky pouk;

A jím škudne čety v propast uvrhnout,

Tať trest myzke, proti nim jež kuli grády! -

Stkoliv nám starče z svojí štědré číse

Mekanuly samé slaski, ale také žal,

Tať tvé vlády krátké smrtonos' ač slal

Mnohé z bratrů našich do pojazmenné říše:

Nachceme přec láti sobě, vážný kmene,

An jsi jednal Tvůrcuv jen co služebník;

Oslsynui nuž ověta přijmi vřelý dík,

Oslsynu jež pes té ve hrudi bol kněte! -

II.

Na nebi se mraky černé rozptylují

Stříbrolesky leje luny bledá tvář,

Mraky prchající zlata' liba' zář,

Libě vložim do lip věterkové dujiš,

O podnáškvězdí prossřed dvanáctos juní

Vinku ozdobený kráci mládenec,

Tváře jeno liby krásli ruměnec,

Dó růžového an o druhý vstoupia člunu.

Kdo to jest as, onen mládenecék číly

Ve člunku jenž lehkém navštěruje zem? -

Mládenec sen rok jest nový, jenž nám všem

Vánoční co dárek Ježísek šle milý. -

Tisíckrád nám budí většinu, o dílko
 Nadzemskou jenž rajskou opustivší vlast
 Je nám již spěcháš samu jenom sít' slast,
 Blážit srdece lidské, jako Vesna kvítko!

Pojď s poji, a rozlom ona ležka pouta,
 V nichžto i při naše malky milostné,
 Učin' ať jim vzejdu poklidu dny radostné,
 Po nichž louží, zvadlá po roze jak rauta.
 Utrat zlalajice církvi hříšné čety,
 Navrat vlasti 'Drahé práva' zdejšena:
 Moravěnka zplesá slzou zrozená,
 Zaplesají s ní též nivy, háje květy!

Lys' je králi nás, jak ves mív sebe vila,
 Poslyš radošné ly davů hlaholy
 Jimž rozleha se zemské' idoli,
 Naděje všem na čas lepsi' v sobě svíta!
 Nuže nechť klamas naději tu sladkov
 Syry vlasti k činům slavným vždy jen bud,
 V Krista víru vstěpuj odpadlikům v kruh
 Hříšníky smír, církvi svatou, jejich maskou!

Nás, však shromážděné, v lekto síních mím
 Obdaríz svá osedra ruka stalosti,
 Popřej, bychom po vše časy s radostí
 Spasitele svatou pěstovali víru,
 Učin' ať nás všechny poji ona pánska,
 V jejímž objevi kruh sladký jímá cit
 Tak když kvítko z rána liba slunce kmít,
 Učin' ať nás vždycky svatá poji Láska! -

Der sramenreiche Mann für uns Das unsrein Mann für uns
ungen jenseitig selbstlos Selbstlos - Ein unsrer Kämpfer für uns.
uns Dabesten Siegknit, uns Dabesten Siegknit für uns Kämpfer
unsre Kämpfer für uns moralisch für uns...
Schiller.

Že Schiller právě cíle bohotisku, když svým spisem dosáhnou, si chcel, dosvedčuje vlastní jeho výrok v předmluvě k knize „pezníkům“, a to díl: „Denn jej. Den Zwink svyznajíme jich, das Laster zu plötznu in Religion, Moral und künsten, lichts Synapsen ihres Gehirns zu verlieren, ein poltert mits dem Laster in praxis und dem Überflüchtigkeit aufstellen und in einer colloquialen Gruppe vor den Freunden der Menschheit stellen, es fällt mir mit dem Laster Lebgrunds unzweckmässigkeiten und gewandten, so mits jenem fungierendem zu jenen zustimmenden jenen, unter den den Dilettanten, leichtkeit jenem Praktikabilität. Stvař se snaže se vše možné, mrau a snahu po vysokém vzdělání s národem svým u, pevniti, zaboci sám, uneseni jsa vneseností povoláním člo, věková v omyl protivný, pípisuje totiž veškerý u, vin a pokrok člověčenstva

pouze odvaze a ráznemu počí, máni - si prvního člověka. - Zamýšlet takým spôsobem člověčenstvo vůbec a národ svůj zvlášt' přesvědčili o pravé cíli lépe s, liché domněnce, že člověk vlastním přičiněním a vlastním popudem, silami, mu tvůrcem udělenými, nebezpečí, ne' cesty k moralné svobodě ve dousí se podal, a že sed pouze na něm ješt, rádným svých sil používáním během, mno, když sice iplné svobody a neomezené samovlády se dodešla; cíli jednoduše řeče no, že člověk vše, čím nad ostatní živočišstvo, jenž pouze dosud jen velí vyniká, svou vlastní odvahou sobě byl vydobil, steže jenž (neboť tak nazval Sch. příkaz Boží, prvnímu člověkovi Dani), jež jej v raji svíraly a perutěm rozumu jeho vše, kterého výletu zabraňovaly, ráznym činem svým odstraniv. Zamýšlet očividně onen, ve

leduch germanaský licením
tímto v národov svém rozni,
síci jáhavý zápal a sužba po
mravné svobodě, jiv jejím
vzniku a vyrastu uplně pvi-
činění člověkova připisuje. —
Snaha tedy, kteráž rozum-
vání jeho vlastivala byla sice
vynesena a účel jeho ušlechtil-
lý, avšak prostředek, jímž k
cíle svého dosáhnouti chcel,
hlubokého badatele, jakým
Sch. všim pravem služe,
nedůstojný. Tak z uvahy své-
chu naznačené stanoviska, pro-
zíral Sch. na čin pronikho
člověka uplně ze stanovis-
ka rationalistického, výhod
dadal vědu, zjevením
Božím proneseném. By-
lo tudíž ze stanoviska ono-
ho slusno a nutno a ba,
davého ducha důstojno, pře-
ně logické, důsledné a všechno
odporu prosté stavu první-
ho člověka vylíčení podali; a
nás nade vši pochybnost
o neklamnosti onoho výroku
pravdě přesvědčili; bychom ví-
ry, jiz nám církev svatá
predstavuje se vzdavě, slo-
vém jeho uplně díverčova,
ti mohli: tvořák s výsledkem
tímto se Sch. nejen uplně
minul, nýbrž i v tak zráci,

se' odprosy zabídel, že nám
možno límký lukem, jehož
on proti skalopernému círu,
kde výroku jésitně byl pro-
žil, totíž prostým rozumem
— žádného zřetele na zjevení
Boží neberouce — nepodstat,
nosť slov jeho dokázati a s.
Divočnosti. Za přičinou tomu-
to podány jiz v rukou téma
veškeré zásady, rozumem
odivočené, dle nichž to
se nám zde řídit a liché
domněnky hlubokého ba-
datele stručně vyvrátiti
jest.

Bychom nejapnost, do-
mněnky Sch. řádně pro-
chopili, jest přede vším
nutno podotknouti, že
Sch. v úvaze své Dvojí-
stav člověka rozeznává;
totíž předně onen, v němž
uspišsben byl k životu,
jenž rostlinám a živoči-
chim půinaleží, a jejjí
snimi před rádem svým
uplně sdílel, jsa jak Sch.
sám pravi, „nejštátnější-
sim a nejbystřejším
všech zvírat;“ pak stav o-
nen je rádu, v němž člo-
věk samal sebe svým ráz-
ním počináním a svou
snahou po uplně svobodě

moralních činů uschopnila řízení Tvárcova zcela se zprostiv, obtěžné oné cesty k možně svobodě vedoucí se podzal.

Rozbor tento chová v sobě co trest mnoho protiv a nedůstojnosti, jichžto zavírky veškerým stavajícím učením a řízením křesťanům ským mocně ohrasají. —

Dle náhledu Sch. stvořen člověk původně pravze sv. gáry k telonému žítí opatřen, a půdem jedinečně u svých činů veden, neboť rozum jeho byl jak sám Sch. díl, nevinnus.

Domněnka také odpovídá je naprosto účelu, jehož Boh stvořením člověka dosáhnouti chtěl, a čeho všemocný Tvárc se také do sáhnouti musel. By člověk Tvárc svého nálezitě vele, bili a úkolu svému svrchnu vysknutému dosáhl sto byl, musel byt rozumem, našeho mnohem bystřejším obdarén, an vysel z ruky onoho, jenž všeho světa zdroj nevyčerpatelný jest. — Cíli svosilil Boh člověka k jinému účelu? — Anel nebyl

s to vlastní mocí člověka tak uspříobit, by Tvárc svého poznati mohl? Todej vyjádruje i úkol, jenž člověkovi co vladání a pánu, veškerého stvořova nutně připadá, neméně než onen, jenž Tvárcem samým byl mu uložen, by dosíž veškerá zvěřata pro jmenoval a sily a plody své rodiny ku potřebě své použil. Nemyslila tehdy a nejdala příkuda za člověka, jak Sch. díl, nýbrž jednal člověk sám. — Ze by ale Boh člověku také vše činy byl uložil, kum kteří vým by nálezitých schopností a sil poslával, odporu, je dobré a spravedlnosti jeho. —

Dále tvrdí Sch. že stav prvního člověka původně takla, hodným a příznivým byti musel, a že člověk sám nijakou prací oběžován nebyl proto, by sobě svosti naokro.

majdil zručnosti a odvahy ke boji, který mu v brzece podstoupili bylo. Stvořák významně svedl právě proti náhledu Sch., že by člověk, vlivem Boha boj onen byl již od stvoření ustaven. Dajme tomu, že by Tvárc za měr tento s prvním člově-

kem, v náučích svých nervyškov, matelných byl choval - což však naprosto neuskončené svatosti jeho odporuje - vyžaduje dobra ta a propředně manžlost Boží ska, by člověk již před pádem všeckými silami, kdy boji nastavajícímu potřebným zaopatřen, tyto nálezitě seignal a jich v boji - prvním to osvědčení samociinnosti a provození čalku moralného živé jak Sch. Di - píremozjen a vodítku půda sproštěn, dále na dráze svéku samovládě vedoucí rádne po užiti s to byl. V prahu opačném bychom dle náhledu Sch - a píru nuceni byli o TBo, kdy náudek pronestí, který se se svatosti a spravedlností Boha nikterak sloučil, ne. Da, totiž že Boh prvnímu člověkovi nejen pádcem nul, nou podmínka k dalšímu jeho vyuvinuti od věčnosti byl ustavovil, my brž že mu ani, ačkoliv dobré o lidech, cím stavu jeho veden, přiležitosti nepoprál sily své náležitě seznati a obuziti. -

Dalek všedí Sch., že by kruh, v němž by život člověka, prakliby, prvního svého pokusu se byl neprodal, se byl pohyboval, velmi obmezenují m byl byval, to,

siž odcházíce k požitku, od požitku k pokoji a od pokoji opět k chlčí. By lidí člověk dny ží, voda svého tak jednotlivě nestravit a sobě z ráje, nevědomství a poruby "ráj" prognána a svobody" byly k tomu i tisíce let zapotřebí bylo, ulvořil, bylo ukolem jeho, okovy, jež jej svíraly odskamili a kruh života svého značně rozšířili. Věc, kde dívody Schillerem uvedené odporují rozumu. Třetině nebyl člověk původně čili dle rozboru svého uvedeného v prvním stavu svém k tak podle mně učelu stvořen jako Sch. tvrdí. Tváře ustasňoval člověku ihned od počátku, jakmile se na stvoření člověka usnesl, vynesený onen učel, v cíle uvaly této uvedený, a to on prouze tento jediný cíl ustavovit, mohl, a jakmile člověka stvořil, dle neuskončené své dokonalosti ustavovit, musil, tak že nikoliv člověk vlastním pořízenem a vlastním svým přičiněním z věnika půdu jiného tvorem svobodně jednajícím, ze samohybce bylo, sli sebe sama učinující se stal. Stosak su mně namítlne ne, Edo, co by as pokolem lidského silenými silami hajně obda,

řenou činilo, kdyby ve svahu nevinnosti se nalezají, v rohu sváří svých užívů s oběma dobyvali nemysílo, a Bohu chvalo řecí vesákem, mi věční k životu potřebnými oplyvalo? U nového dosahem, nově jist nám moudrost Božská, která nicého maně nelze, zajisté ani sil prvnímu člověku bez důvodních příčin neustědila, pročž praví písma sv. zřejmě, že člověk musel ráj Božímu svržený strážili a vzdálovali.

Slošák dočítal-li pak první číslo,
věk pokusem svým vědomosti
a svobody? Co se one dolyče,
odpovídá nám zřejmě stav, v
jakém se lidstvo, význa národ
židovský, až do příštího pasítele,
va nacházelo, — národnového křesťan
ří pravého Boha nepoznávají,
v lemnoslech pořkanova blou
dili a ačkoliv ve vědách značně
pokročili, za kladních pravd po-
znali o slo nebyli, a nečekem, vše,
ho druhu se oddávali, jichžlo číslo
věk té měř ani schopen byl se
nezda! Co se však svobody lyče,
kterou člověkovi dle náhledu
Sob. vydobyti bylo, by činy jeho
ceny morálne nabyl, jest nám
že výhradně výmer svobody
stanoviti. U nejvíce rům slova by
holo, významu slije svobodným

onen, jenž s to ještě, věčně své sily
své, jak duševné tak tělesné bez
prostředu a bez prostoru vyvinou-
ší a upořádá: Užádím význa-
mu být svobodným nazváním,
noho, jemužto rozum měřítkem
věčných jeho činů ještě, aniž by
se tu možnost v poklesek nějaký
zabídnouti propírala.

Opolska.

Sváteční Děvčatky Boží: Vbaši
tělo jeví se pěkné báonickej nadání!
Dlužno křivonou louk sežít:

Vzají i slunce křížení: V této básni
graci se hluboký cit, jenž spolu, mlu-
vou vzněšenou se jeví. Forma i obsah
vyhovují všem požadavkům pravé
poesie. Výroba: Výborný je nápis,
takže druhý verš musel by se změnit
aby byl mládežnický správným.
Měřítko: Tekná a ždánila básem.
Tolik čela kol musel by se změnit,
an nedovoleno předložku za jmeno
statné klášti. Tavněšení: Trnka
došla ždánila.

Pojetí nám o výroku Schillerovu: Cela' nek výborný i dle obáhu i dle formy. Toliko odstraněte se vysknuté tam nedostatky ve formě, jako např. v úpravě m. zájstu, odmítala m. odnímala, přesluší m. přesluší, poražejí m. provázují, celistv. m. čelistv. Díl. p. p. M. Procházka.

T. T. p. přispisatelům a členům přeje šťastný nový rok pořadatel, připomínajíc za rok 1897 snajpovou prosluhu, by s ním v roce nových nabylo Museum přispisatelův. Jasaylky, j. j. g. Dospěly nemohou být pro slunceznost uvereny, nechy, ráčež mimo p. jasylakelé prohození:

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála, Hlasy Christus tužou oností kříce
Chotí církve a mzdou tědi spásu.

F. Šustl.

Založení hrádu Boskovského.*

Tam, kde vloží stříbrotočé Bělé'
Pospichají v línou Svitavy,
Probehají lané přenosoměle
Víkoletké sumné doubravy;
Doubravy, v nichž duní rohů zvuky
Květujíce smrtonosné luhy. -

Kdo as říčko maslavních lich leu
Tisně odnow růží samotu,
Lesu zvýklych slavíků jen plesu

A vln svojích modrých stěboří?
Duchové zdají lesní svolávají
Krejdum se, jež po houšti propívají?

Vladislav jde, Moravy ho kníže,
Ve sředu jenž cílne Družiny
Shodiv s beder na čas vladu siže
U neschůdné se pouští hustiny,
Vyháněje odhad, olky drave,
Plaché lané, sež i srny plave.

*) Ta pravotce rod u Boskovského pokládá se nejaky Velen, placímkem doby, nij, o kterémž se zachovala pověst starodávna, jiz od Paprockého (r. 1593.) zaznamenaná, tohož znění: Jednoho času vysel sobě kníže Moravský, jenž měl sídlo své na hrádu Brněnském, na lov do lesnaté krajině nad řekou Svitavou a Bělou, a odraziv se od své Družiny, stíhaje jelena, ve tmavém houšti zabloudil. Dlouho bloudě po lese upadl konečně všechn ulamácný na blízkém nahrbku chaloupku a dychtivě k knízi pospíchal. Majetník chaloupky, studý placímk Velen, vlidně zbloudileho hosta přivítal, poslal mu a nápoje a dle tehdejšího običaje i lázně mu poskytnul, a všecko prohodlí mu opatřiv, nazejíč, stejně jsa povědom, šťastně z lesa ho vyvedl. Kníže povíděl hostinno, aby mu prokázane, pozval hostitele svého na hrád svůj do Brna, a když

Z lesního kleštiny na výsluní
Párohatý jelen vyskočí.
Pod krokem slyší jeho země dumi;
Do kroví a n opět zaboci;
Ta, ním slavný kníže hněd se, ruši;
Pod kročejem jeho list jen, šustí!

Před vrahem svým přes hory a doly
Vyloučena zvěř ta usíka,
Až se očne u výběhu zmoly.
Bublavý již potok protíká;
Tamt o hustém ukryje se stín.
Kamení co svrých, rečích dřinu.

U potůčka krčicího stojí
Nyní kníže honbou umalený.
Na družinu marně volá svoji;
Odpočejen slyší ozvěny;
Až pak sedna, sobě na mech chudí
Na zbloudilých myslí na osudy.

Tíž vsíak šíhlých, sovn, husté vrásky
Večerní svít zlatem obliva,
Nad lasem již mhel se, snáši pršky,

Velen, piana po bloudilého neznaje a povzáni tomu dosluhovat do Brna
přinesl, kdy užásleho plácnička velmi skvěle uvažoval a nad ko-
i vrch, na kterém měl čihadlo, a veškerou krajinu okolní
s horami, rovinami a jiným působenstvím k jadosti jeho
na večné časy mu daroval. Kromě toho povídají Velen a na vrch,
tictví a dal mu za erb hřeben bílý s sedmi zubech, s věnící a podní, a
kou na památku, že mu v lázni hřebenem, vlasů pročesal a věnící a po-
dušku do kojenele přinesl. Velen, všechn blázeny z takového obdarování a
povýšení na zemanství, vystavěl v krajině mu darované hradu půlkodiny na vý-
chod od hrady vesnice, kterou dle jména svého nazval Velenov.

Slavík jen se po kroví ozývá;
Kníže z trapné prociče tu dumi,
Vemhlach žív již leonadéty chlumy.

Nevšimaje sobě hor a strání
Prostav rychlým krokem, mezi les,
Avšak jemu v rychlém chodu brání
Plazicich se knivin bujný směs,
Tíž již kraši krok se jeho kvapny,
Tu, mdlobě a n hlad se druží trapný.

Na kolmou tak dojde, umolen horu
Večerních, mhel, rouchem odenou,
Dálku v dálce prostředčerných horu
Chaloupecku vzít dřevenou,
Druži jeho mizí kryjen stegku,
An zík k chýisce, vedoucí lež stegku.

Rychle, spěcha kuchýče k kníže,
Kníž muž statný roštíci mu, vychází
Nute jej, by přistoupil jen blíže
Kuchýče proste, strohých nezáži.
Malo, kníže dochátrce okroči,-
Hle tu sličnou růži lesu zoci.

Květicek ještě milého ho sváru
Českých modrých, s jákou květu co len,
Líce planou v rubinovém paru,
Líce jasnejší než jarny den;
Na sij pada káserište zlate
Vinkem z modrých fialinek spjate.

Hrosta svého pozdravuje, vložně
Ona růže libe květouci,
A pak z chýžky vydrala se klidně
To slunce jdouc k lesu, vědouci;
Tambor prošed šumivého háje
Trha plody růžového máje.

Vrátiš se do otcovské chýše
Džahod hosti dáva kytečku;
Kytečku, jež sladkov, rům dýše,
Sladší než lí květ, v hájčku;
Douc pak si se z rodné ze chaloupky
Uvědne si před ní mezi duby.

Pokrm, nápoj čerstvý cizincovi
Hospitel na vložný překlada,
A jej často srdceňmi slovy
Kru skrovním svým várkum pobava;
Začej kníže vzdávaje dík vřely
Praví takto k svému hostiteli.

Tovéz ty mně lesů synu statní
Předne jmenem jak se nazýváš?
Obývás hor, sám sen, nevyratnij,
A čím povzdy, v něm se zabýváš?
Ona děva je to díško sváje
Kneb bohyň nekterého zdroje? -

Jmenuji se dobrý pane Velen,
Jsem by hory luh v obývám,
Prátele jsou moji volk a jelen,
Na něž honbu se tu zabyvám,
Sleklamné někdy plakám pládu,
Vbrněnském je prodávám pak hránu.

Ona děva libostného vzhledu
Dceru jest má, jmenem lidomila,
Květouci zde v háji šumivých, všednu
Tak ta kníne kvítku spanila;
Pro dívusíku jen, ma duše žije
Pro ni věrte jen, mé srdečko bije! -

Mezi tím, noc na lemoven stánek
Rozprostřela svoje perutě,
Hrosta pocač oblékat spánek
Na lehovém sedě na pruhě;
Se sebe su kníže řady složí,
Načež uane, na mechovém loží.

Na loží tom sladce kníže Dříma,
An jej spánek v sladký mohí sen,
Kterýž ze mlých jeho víček ptáma.
Teprv mladý, růžojasaný den,
Prosilnur žu chýšku apuštenu,
Svůák kvíčon lesu okrášlenu.

Slova ale kročí nohou svoji
Z upravené z mechu poslele
Při ruce již jemu Velen stojí,
Do sepele jej vede kouprele;
Víni do ní vdechlo, mnohé kvítko
Velenu jež doneslo z hor díško.

Der verminellige Huyngerspum. Ein Lepke Mumpfum vymyuu
jemuž zvěstil Gabot ist - ein wohlbewusster priester
Vollkommenheit, als ob Doktorapostol priester Maximilius war.
Was schafft priester Moralfum das nicht?.

Schiller.

Ve významu nejzřídm a vynika, cenných) sil záhy si všedem byl,
jíci m jest svobodním vnen, jenž val. Vědomi však foto by zají, ské větší radosti kud jeho bylo
v souze po dobrém usálen ani zlehno promyslu schopným nem. naplniovalo, než krapně vydoby, se vítězství nad silami mu
Byl-li kudíz člověk před pádem vplním rabiem, byloby byvalo vzdorujicimi. Takým způsobem zahodno, by činem svým z po, pocit vitézství tohoto dosti draze vykoupeného tak živě roby se vymario, alespoň prvního vlastnosti svobody stupně učastním se stal. - Avšak Sch. sám lici' nesnaže, které člověkovi předpa, za jíci mu značky nebyly, a smí, co. Sam podobylka zrušení mra mezi člověkem a ostatními svory, sám značení uje dosti živými barvami bádu, kde, reby člověk zajisté byl podleh, nul, avdy by jej mocné a la, skave rame svůrcovo i na dale nebylo stréžilo. - Telikož však jak dříve dokázáns člověk i ve stavu nevinnosti sil svých jak dusevních tak i tělezních by byl vyuvinoval, aniž by nejakého odporu nebo popru. Dručinnosti jeho bylo stáva, to byl by i pocitu uplné svos, kovy a nezlomených/nezlen,

nej, větší radosti kud jeho bylo naplniovalo, než krapně vydoby, se vítězství nad silami mu vzdorujicimi. Takým způsobem postrada Sch. uplně přičiny, pocit vitézství tohoto dosti draze vykoupeného tak živě licti, telikož by se člověku v stavu nevinnosti se naleza jíci mu možem libejšího a lahodnějšího bylo doskalo. Z důvodu dospasid uvede, ných, vysvítá jiz dosti zřejmě nejzřídnost domněnky Schillerovy, avšak nechádnost její lze ještě makavěji dovoditi. Člověk, kterému dle výroku Schillerova před pádem pouze pod velet, nebyl a nemohl ani nikdy s ho byti, koně výsi se posílenou, by skuský jeho moral ne' ceny nabyl. Takli u veskerých svých skulku byl ka, ke při prvním hřichu prudem řízen, sedíz nesvoboden; byl-li ale nesvoboden, nemohl

ani zkresiti; nemohl-li vsak zkresiti, nemohl ani bresan a sudí ani z ráje, že slavn tak blázeného největší nou, že urozen byti. Takli ale z ráje, což Ich. sám uznava, urozen byl, nestalo se to, jak Ich. de proto, že jí pro ráj již převolehlým, svou vlastní činnosti po puzován, z ráje by pusti, mu byl učinil, by pusti, mu opětne v ráj usolechli, si mohl, nýbrž proto, že hřichem svým nevinnosti a neobmezeného vla, Darství nad ostatním svarovem prozbyv, a blázeňho onoho poklidu, kteří m dříve co neobmeze, ný všechno svarova vládce byl oplyval, zbaben, do nucen byl, rukou svých smujim ozbrojiti a sil svých, jichžlo poličku dříve oslem tak mocně nepocítil, všeckranně po užiti, by v boji mu na stavajicím, přirodonu mocně na odpor se stávici, překonán nebyl.

To všeckranném výroku Schillerova ocenění nelze nám nikterak, ačkoliv snahu jeho, národu své,

mu aho celému pokolení lidskému plivného blázevo, body hlasu popráti uznáva, me, rozlouženého žalné du, se graku vyjasnit, a manu, kou jeho učešení jšouce k rážným mužně se vzhos, piti činům, nýbrž soká blahomorného poznavací jest nám s Hegel-em zvolati: „Dobriff din Munsta drž! Dnlbftdankarib, drž iunus nimir Obrys, pumaknab ssohriykt alb dar Huda a.” Reni pedyclovek, bystrým rozumem o Darci, uondar se ari svobodného a přece pravého náhledu mocen? Plasnost výroku Hegel-ova všeobecnou ve všech vědách nechci svěditi, avšak veru, cest náboženských jsou díl, vtipu lidskemu, by řečka, vostí svou Daru nadzem, ského, rukou Dějekavou mu daného neporušíl a od pravého bláha a svobody zdroje se neodchylil, jisse' meze vysknutý, jichžlo bez vlastní pohromy překročit nelze.

Ta mezi řečkou stává, jest pravdu nade vši prochyb, nost dokázavou, která u

všech séměř badatkliv ozvěny do-
sla, a ani Schiller-ovi neznámou
bytí nemohla. Tak říká Goethe:

„Gefährlich soll nun liefern Thy
Lüft! fiz' Natur und Dämon nicht barmühend,
Und was Spin dannen Grippe nicht offenkundig macht,
dab zwingußt du ihn nicht ab mit Ghabl'n, mit Glühn'bun.“

Takli ale jiný půroda, která je každý.
Dém o zemi naší oběha hár
svij obnovuje a zrakum, ba,
dalele k prozorování následním,
je, povídý ve svých učvarech
sajemnau zahaluje se rousí,
kou, tím nedostíhléjší
jsou odtažné pojmy ve
vědách vůbec, zvláště ale
ve věcech náboženských.
Vzdor tomu však není
nám s nejistotě kapali, ma-
jícim nauku, která přesně
logických důvodů prostai
nejvouc na pevně spocívá
skále, jiz každý sice pozna,
si, nikdo však proskouma,
si s to není; kdo však dí
Leibnitz toho provesti se
snaží a pouze tomu viry
přikláda, co rozumem
svým proniknul, zmen,
si je vidu s Bohu. Če by
však pouze bohomluvě
nedostatkem písomních poj,
mi a výmezi víra k po,
pone sloužila, nikoli
však ostatním vědám,

jest badati, tanže, minul se

jest lichou Domněnkou, jeli;
kož víra začadem veškeré,
ho pokroku ve vědách jest
a byti musí. Překrásné a
strukně pronesl se o pravdě
tělo Techner anžto dí: „Nimm
dann Glühbun vllnb Bliffau
und du fah' mir voran,
nan Glanyglühbun, jir nicht
nimm mir dnu Bluff zum
Glanyglühbun; nimm dann
Bliffau vllnb Glühbun und
du fah' mir vllnb Glühbun
Lanva mir voran din maln,
mir Bliffa fülln.“

Domněnkou, touts zaslepen
projednával i Schiller s svou,
bodě lidské jednoosobnosti,
nejsa pamětliv slov onoho
počtare Pascal-a, že nejvíce
chybných na hledu pravod
svij v jednoosobnosti
a vylučněm dovozováním
pravdy jedné běre. Rozum
svému mnoho důvěřuje
a po pravdě, po níž dle
slov Gothe-ových každému

ile svého, totíž pravdy ve hlo, bý se nacházejí, stana jou, že na povrchu, ústulku k věkereho bludu. Tno ne, dokonale, nedim-li mar, ně jest jednoho každého, byl i sebe větší krvnovu. Dívši jsem, vladnul jedná,

ní, pakli všeou, „největším to. Dle slov Pascal-ových - rozumu činem“ spovídnuv, svůj vlastní rozum zbož, myje a nad ustanovení vysší, neomylné masky, bez nichž by věk nás každým běd a útrap proudem tekl, se zvětšuje.

Prvem oslavovan, bijvá Hospodin!

V říši sonu nalezá' báda, vý duch lidský množ. stojí obrazu, které nesolí, ko samu v sobě apočivající jasoucnost Boží, ale i v čase slověne' bys, ať andělské aspoň zane, kud zna' zornovali se zdalej; v říši sonu, mimo to jenou obrazy, které zřejmě nasečdčíji, kterak vše k jedinému solikem směřuje cíli, to, tříž k oslavě krujjedí, něho Boha.

Dříve ale nežli příkročí, me k pojednání samému, vidi' se náru přede, slabě secklo několik sfor:

Slovem son rozumíme jisté znění neboli zvuk, jehožlo výši a hlubokost

s určitostí měřiti a udali můžeme. Sam s sobě nemá son významu, koho leprve nabýva ve spojení s jinými tony, kteréž se dle může dovojím způsobem a sice násupmo, kráci-li se od jednoho sonu k druhemu, a nebo současno, totíž zni-li více sonu na, jednou. Násupným spos, jehož povstává jí přev cili, melodie, současným pak souzvuk neboli akord. Akord nazýváme konso, nujícím, když všecky sonu souhlasí a sebe nervy, lícíji, dissonujíci však, souhlasí-li jen několik sonu. Mezi akordy konsonujícími zajíma přední místo, kroužnuk vel, když který povstává, ozve-li

se v kvičce slupnice sanza,
kladný, běh a páky svoučas-
ně.

Trojdá slupnice ještě ráda os-
mi tonů upravena tak,
že běh od druhého a osmý
od sedmého o 2 tonu výzva,
ten ještě ostatní pak o celý.
Velký trojzvuk mohl by
sloužit trojedinou harmo-
monii, paněvadž v něm
tři různé tony znějí jako
jeden. Kdyby tu neviděl
významný obraz troje,
Diněho Boha. Trojzvuk
tento tvoří tři tony,
jichžto první celou harmonii,
nic základu a určuje, druhý
jež vnen základním
ještě naš ponořuje a běh
konečně oba v harmonii,
ký s jednotou celek. Vý-
znam - li se nějakému
dobremu nástroji jeden
pouze ton (hlubší) tu
slyší ucho poněkud jen
cočtem cely velký trojzvuk
a sice tak, jakoby terecie
nejvyšší zaujímala mi-
sto, kvíčka psátk mezi
původním a terecií,
jakoby vznikala a
obou.

Tyto oba z prvého vychází,
cítory neozývají se ani dří-
ve ani později než základ,
ný, s ním zároveň vzní-
kají, s ním zároveň zně-
jíce čini ho dokonalým,
s ním zároveň přestáva,
jí. A tyto tři tony, ač každý
jiný, piece úplně znějí
jako jeden.

Alumnatské zprávy.
Srděčné díky vzdávám
ct. p. Antonínu Trizlin-
kovu za Dar, jímž kmí-
hounu naší všeobecnosti.

M. Hagen
knihovník.

Opolna.
Narozkrani: Obě básne žy-
nikají vyletnou a obraznou
mluvou i vyzněním myšlen-
kami. Pojednání s výrokem
Sch. Vlasto jinak chvalyhodném
pokračováním kromě neoprávněho
výdabil m. výdabil vytýkali dluž-
no, že provim sloupcem st. 42. obo-
žená věta, provim to osvědčení —
oprostěn ještě velmi nejasná, takže
jen velikým ducha namáháním mož-
no dopadit se o myslu, což patrnou
ještě vzdou, an ve slohu přizářiloči
místo běba. Místo viny, jíž nám církve
vředstavuje po boží se správnější: jíž nám
církve předkládá a molo: nepropsal, ale
by sice seznal, slíží: nepropsal, ale
sily sice pýenal etc.

Děk. p. p. M. Procházka.

MUSEUM.

Bud vás život jedna Boží dýňa, *Glasti Christus tužbou oností kráca*
Chotí církev a mzdou tidi spásu.

Fr. Švář.

Založení hradu Boskovského.

Nechybí v té lázni věník ani
Snežnobílá ani poduška
Kterouž, když pěl slavík první ranní,
Uvíla tam v háji Liduška.
Hřebenem též sedmizubím dělí
Vlasy hosta svému Velenu směly.

To lázni pak mlékem, černým chlebem
Cti, nás Velen hosta naposléz,
Načež květným, sprovázi jej k lebem
K místu, kde se končí černý les.
Sprovázi jej s kochanou svou Lidkou,
Tenž tam hosta obdaruje kytkou.

Vzdávaje pak díky Velenovi
Na Kroměnský zve jej kníže hrab,
Načež zmíre v zeleném tam kroví,
Přelíbý jen na něj seje chlad.
Velen zase spěchá k svému domu
Dopravájen sůmrem, věkých stromů.

Pilné na to klamná kláverska
Malospáčkum Velen o závod
Liduška co sbírá modrooka
Při potůčkách máje sladký plod.
Ker Thoeb třikrát nebes změří cestu,
Ubírá se Velen nás už k městu.

Odvoreše tam u brány se láze,
Kde by as dleb jeho, milý host?
Načež stráž mu v lidově jít káze
Tres zdráhaci, starobylý most.
Ku knížecí skromné ku komnate,
Kde nař ceká kníže, v drakém sále.

Velenovi oheň, v tváři hasne,
V blukotu mu srdece ustáva,
Ano jeho oko modrojasné
Mileneho hosta poznává,
Tu vsak kyně milostivé kníže
Nutě jej, by k němu posel blíže.

Dosíne pak vede do nadherné
Slavný kníže svého přítele,
A tam koji jeho srdce vérne.
Častuje jej nadto přeskále;
A když bazně vši hruď jeho zbarví,
Takto k němu blahosklonně praví:

"Jestě jednou vzdávám díky Tobe,
Být statný synu šumních hor,
Tomoc, že mi vskynul v hudné době,
Když mne žkázou hrozil smavy hor,
Nuže svou moc již mám s nebe,
Na sláchtici povysuji Tebe."

Všechny hory, nivy, louky sečné,
Od svého jen vidiš od domku,
Na casy já dávám Tobe večné,
Kádemu též z tvojich potomků.
Nuže plán ty bujnoroště haje,
Ve plodné je obrat sere ráje.

Za tebě dávám hřeben bílý,
Hřeben svěníky a poduškou,
Na památku, že jsi v one chwili
Tripravil mně lázen s Liduškou,
Pro ni vezni tento zlatý vínek
Za odměnu kysky z fialinek."

Za dar ten vzdav Velen přeblazený
Dobrodinci svému vřelý Dík,
Ubírá se přes hor přes zelený
Tam, kde posudžíbco poustevník.
Za ním kráci pracovníků davý
Pod jichž rukou les má pavat smavy.

Tiski! Když kvíčí odumřele
Tars ze sna budit počiná,
Nad vodou lín prudkostek Běle
Obrovský hrad juz se vypina.
A tam, kde dív běhal jelen divý
Přírodně strou se rajske' nivy.

Tam kde druhdy stala chaloupčka,
Velenas ten pokostinský krov,
S vyrrostá klidná Dědinečka
Sejí jmena jessi Velenov.
S Dědinkou sou Velen posud žije,
Srdece jeho ač zem dávno kryje.

Za hradem k tom ve pozdější době
Zkvětlo město krásné polohy.
Kteréž dle slov Velená, když sobě
Bosky jda tan zabol do nohy:
"Ode dneska nejdur bosky více"
Pojmenoval na rod Boskovice.

Z jarních písni.

Skřivánek a j letí
Od černého lesa:
Ach, v tom lesu černém
Srdece nezaplesá!"

Skřivánku, že u nás,
U nás měj své stání!
Kde ples i květ ruže,
Stále milování..

Skřivánek však nechce
Tečko slyšet zvuků -
Letí jen a letí
Květiny hvězdných pluků.

S pěvem oslavovaný bývá Hlavního!

Není-liž to krásný obrázek jednoho Boha, jenž od věčnosti ve třech ještě osobách? že Utek od sebe, Syn od Otcе, Duch sv. pak od obou pochází, a Bůh právě sám nejdoskonalejší se stává, že jest trojjediny?

Tento velký trojzvuk jest lež jedinou zcela samostatnou v sobě spocívající harmonii; všecky ostatní postradají v sobě pravého klidu, ani konsonující ani dissonující akordy v sobě neprostáčejí - všecky loupí po této harmonii: dissonující prudce, konsonující mísí ně a jakýmsi uznáváním své všivosti a nedostatečnosti, jedině v trojzvuku osahují želaného klidu. Podobně i trojjediny Bůh sám se bě jest vším, nicého nepotřebuje, nic jej nemůže učiniti, ti dokonalejšími, naopak všeckni ostatní povídají, mohou sami v sobě dosáčeti, poslední svůj cíl a konec svého klidu nalezájíce jedině ve Tváři.

Velký trojzvuk posleje jest konečným cílem všech harmonií i melodie; vše musí připravit k zvelebení jeho

všecky akordy konsonující i dissonující zcela jeho oddávají se službě. T Boha všeckovsco, svatovánočník ve prachu se mu krouží, Seraf u kruhu; zlacený v pekle neméně oslavuje Hlavního dina nežli nebeštán, tento věčným chvalozpěvem onehu zvětší skřípením, oba jednu ač každý jiným způsobem zpívají píseň: Tak mocným, jak svatým jsi trojjediny Bože!

Trojzvuk běže na se sež když neváš jaksby všecky tři tóny se měnily (první i druhý tón svá na svém místě), nebrž jen druhý (tercie) se snížuje, čímž trojzvuk sám zcela jiného nabývá rázu: zni měkce a výše zvláštní a kromnoslu. Například mohli bychom ho provázovati pro jeho záhlubou rozladěnost za něco ne-dokonaleho, avšak pozoruje, ne-li ho důkladněji, tu veznamě, v něm cosi oznečeného: jestit obrazem neslukle, ho milosrdensloví a lásky Boží k nám lidem, znázorněná jest naše spasení. A Slovo

celém učiněno jest," druhá božská osoba, Syn Boží snížil se, přišel na tento svět. Bůh vzal na se podobu slabého, křehkého člověka, aby na dřevě kříže za nás umřel.

Nezdá se to na první pohled medioslojním, že sám Bůh rukou lidskou, rukou samého vinníka na kříž přiblížil se dal, a na oltář božské spravedlnosti své přehoráku ulpí. Ni a smrt jakožto oběť mols, žil za nás kříž? Pozorujeme-li ale dílo našeho vykoupení blíže, nemusíme tu v naději nezvolati: Jak svatý jest Bůh, jenž jedině smrti syna svého, smrti Bohočlověka smířili se dá? a jak laskavý jest Bůh, jenž umírá, aby byl živ je, ho vrak!

Po trojzvuku nejhlašnějším akkordem jest čtyrzvuk na pátem stupni (na vrchní vladnici). Sestává ze čtyř tónů a sice ze žádného, velkého tercie, velké kvinty a malé septimy, od níž se nazývá též septakkordem. Akkord tento nosí v sobě právě ráz trojzvuku, kterýž to ale dissonující septi-

mou původní jasnosti a do konalosti prozívá. Septak, když sám sobě nedostáčí, je není samostatným, nýbrž rozvádí se vzdále ve trojzvuk, k jehož službě také říká sloven, se být i zda. Tdálíž není tento čtyrzvuk jasním obrazem andělů, kteří ač k obrazu Božímu sloveni, obmezeno stí svou předčí dosti zřejmě dovedoucí, že proužek hlasového jasu? Tako septak, když trojzvuku všude předchází a v trojzvuk se rozvádí, tak i andělé neustále v hlasu Nejvyššímu slouží a v neuvěřitelném Tváře svého velebenného se rozhývají.

Tentokrát zajisté napadnějším, že tento septimový akkord se stejnou ochotou se venuje službě trojzvuku velkého i malého (pyreneho). I Synu Božímu nepřestali sloužiti nebeští duchové, když podobu křehkého člověka na se vzbíráčil - nýbrž s takou radostí s takou ochotou plnili nejsvětější vůli Ježiška, jakoby když byl

v linnu Otce.

Ponevadž trojzvuk konečním musí posléze ač mimovol, cílem všech harmonií jest, a ně sloužit k oslavě Sv. Václava, vše k oslavě jeho směřuje, musejí i pomlčky (pausy) svým způsobem připravit, taku zvelebování jeho Ros, ne i kříč, jenž zlovolným jia od Boha odvrácením, mi loskovou pásku mezi Nám spravedlivý je Bráh.

a člověkem přerošuje, vaného - a úplně vyhovu, je také pomalo ukošu své, mu: skočlím zajisté zpěv, sobem dokazovali b. e. Dou zatracenci, večerní, mi tyráni mukami, že

Dub Obavomuzyku a Kuffionbypinl.

Mit allen sienn Tinfau sienn hoffna
Woll ist das Leben als vor dem und licht,
Wann du das vorgebahl das Schall wappen,
Da knüpft du nicht in dir halbt zu mir.

Schiller.

In folys mainas Lakkiv i bar
ein vyniklynu Dýpumppials dab
Mittelvultas n. pycnill dab kin,
margruas Kuffionbypinl
aufkauw iu mir das labfelta
Kasbrenym, das laglass a nimul
zü baplnu fies vyniklyna tyn,
laynupait fies vobla u virdis
für vingau farian n. mainas Dýp,
pýp wißt nicht, bis iu my krotz
mainas wißt vysada vlyznu,
das finnug zu um 16. týry ißt
wißt den Polny mysltu n. din vni,
an Rnips i vobla upne - u matu.
biß per pedes, da ißt jor pýpful,
tunif vynysan mysltu, um
wißt mysltu pýp in maliha,
mu falalitošan zü vynysan.

da ißt mysltu bar das Kuffionb,
pýpil waitet auf Bonitum will,
so fai uniu Polny mir König zu
wojst, iß mysltu pýp n. vlyz
pýpriban. Ty m vysta dýr iu,
pýpriban in lednu das Galas off
wagwýpnu, wann pýp iu
pýpriban fajram das Galny pýprib
darbint, pýp iu Knips mysl
Stünugan mysl vysadningban
zü haffan.

Main Polny fijfba mysltu bar fyz
vynklyny mysltu Rnips, Gyllnu,
Grozvynubíny, St. Kolnu, Liliu,
fols, Gurbany, Mariuzell. Main
Gynip bafund pýp vobla upne fort,
wýpnu in Stünugan n. hainap

jetzt Muß kann uns mit Diapoden u. von mir fürstwürde ins hause,
 jauch mit der Leidet und geprift. Nur minnen unterwegs liegen
 Pläne wollt ich um 26. Februar
 in Kinnayen nicht anfangen, wenn
 aber jetzt das ist sieh, da ist doch
 singlich Leben in Ober Österre.
 wird kann man keinen wollen.
 Ich zog mich nun nach Mariazell
 über die Unbeschreiblichkeit des
 Adelkingal von bei dem Schloß
 in Linz an. Da warf ein Pfeil, ein
 Pfeil, ein Pfeil, ein Pfeil, ein Pfeil,
 auf den Pfeil von Linz in voll
 werden nach dem Krieg und den
 Gewändern, jedem nach Kleider
 brücke. Und da warf das Jahr,
 ließt alle Ritter, und Polz.
 einen Mannen Leidet in der
 Hand befürft ist mir alles Macht,
 und die Krone, bestimmt die
 auf das Lande dann, Rügen, in
 man in Meißens Land, wo man
 nun gegenwärts kein Schiff mehr
 über die Elbe zu reisen ist. In
 Polzburg darf nicht mehr gefürt
 werden der Name ist der Name
 P. Peter, das warum das war
 ihm so genannt. Panharmos,
 nikon sehr berühmt ist in dem
 alle Lüdwicks, die war Polz-
 burg kamen, befürft wird. Von
 Polzburg ging's dann ins Lande,
 und dort war er gebaut. Das
 war Polzburg in Polzberg

von jenseitwärts ins hause,
 ist Spiegelglas über Türe warf
 Sandsteinen u. zum Fenster
 Sichtbalken, von Rosalyn war.
 bei mir Thunen, und Gisela war
 aus soviel Feinen Plänen und my
 wie mir noch jenseitwärts dann fuh,
 sind auf Platz und am Gelände
 Lenz war vorher gern. Nur dann kam
 Gott zu uns Menschen "nun wir,
 wohlig Erfüllung (ab) gesetzt
 ein Frieden ist hier) wann wir,
 man war - jene Kapitulation.
 man ein, ging über den
 Lenz war Gelände, nun war es
 auf dem Wallfahrt ob, u. von
 jenseitwärts waren, wie ich kann.
 Nun danach war erneut
 der Gebrauch von Leinen. Ganz neu,
 man waren wir nicht jenseit
 Sonnen u. mit einem so Nod
 bekam ich war ein Meißner -
 um hinein zu sein. mit mir ein
 Spatzen statt. Lederne; viele
 müssen auf die Seine über,
 und dann, dann das Dorf ist nicht
 gewußt, ob jetzt nicht über 1000
 Einwohner, wobei und minder, sind
 5-6000 Meißner so sehr gern.
 Dies war mein Kinnayen so sind
 Bildhauer in ganz Meißner
 in das Bildhauergesetz; das ist
 kein war dann in haußlinie
 verstanden u. findet erprobbar,
 liegen Gebotz. Das Kinnayen

Malk ist sehr zahlig, wahrscheinlich
nichts weiter als ein Befund.
Sinnung nach Ziffernverteilung.

Dün sind mir Sins Lebewesen
niem wby pflossen habeyt.
welt zu volg niem Walben.
niem wby vshant? gino mit
ja wir in din Syppischa dor
Kuffen Oynta zuer abeynifan

Durch die Einwirkungen Christus
- seien von Menschen nicht erfüllt,
denn sie müssen das Evangelium
christi aufzutragen wollen und dar
in der Erkenntnis fürchten Freiheit.
Gewiss ist ein Christus, Kind Jesu,
der durch seine Leidenschaft und Tod
seine Befreiung, d. h. die Erlösung
ihres Volkes im Evangelium auf
gezeigt. Mit dem Widerstande und
Erkenntnis gegen den zweiten
und dritten Theil des Evangeliums,
dem der Mensch aufdringt um den
für das gilt. Aber wenn Gottes
Bau zu verstehen, wenn Lohn zu
aufzufinden, da aber nicht Gottes
in nicht jadern kann man nicht
seine Zusage kommt, so wird man
früher oder später in dem Evangelium
seine Rettung d. h. seine Erlösung erzielt,
daher, wohin wir zum Erfolg unserer
Arbeiten und zu entwickeln
sich die Konsequenzen darum alle
christliche Wallfahrt aufzurüsten
kann d. d. Christus war nun der Jünger

1350 in ganz Fürgau üblich. Allmählich
ließ sich nun dann in den Kirchen
zur Erinnerung an Jesu Leidens-
kunig der Leidensgraffik einbar
in einem Altar in Form eines Kreuzes
allejährlich in das Altarwerk des
Leidensgraffs nach dem Gottesdienst
eingebracht. Das war jedoch ein
sehr kostspieliges Werkzeug,
fries. Nach dem ersten Aufbau
der sog. eindrücklichen Leidensgraffs,
wurde es in aufgelöste Kisten,
Stück für Stück im Kistenzauber versteckt
und dann geöffneten Türen aufgelegt,
geführt. Als aber im Jahre des Heiligen
Wiederkehrung des Hl. Jahrtausends
die wiedergeborene Religion einzog
im Lande und Gott anbetend
würden. um die Ausrichtung
aller Christen zu erhalten, wird
dass Kirche häufig aufgetragen ist
Kreuzesgraffs, jenseits der
Kirchenmauer hattet die Kirche
hier ein großes Kreuz gesetzt
und aus Holz und Eisen
wird wiederhergestellt. Das Kreuz
sollte zur Erinnerung an das Leid
hier am Platz im Jahre 1633 durch
Gymnasiabeyermann, allen 10 Jahren
der Kirche und Gräfin zu haben.
Durch das Gymnasium aufgezogen
zu sein; dass Kirche nicht mehr
mehr als eine Kirche ist. Pfeiffer war
meister für die wiedergeborene Religion.

Daußfass, Rüffau nte. vlla dno,
nimm jif fiau, nu duc ynu,
den Tafax auf Golzofsa waff
lakunring dan Grifta ova.
pfwoban zu mafjan. die Taffl
das Lewafandau und d. Englaender
alb ift d'fullt, so no wille, wie
da wuf dan finzwillerstan
auf 6234 yraufent.

Erolna.

Založení krádu Škodovského:

Tekná forma i překrýv obvah.

Toto by veliký náhradně pěkných a výborných myšlenek, i slohové roucho ze samých vybranějších slov utka, ne ještě sličné, k docílení vůči vědější přizračnosti smyslu varovat se třeba slových, vložených před kpt. Tovšeckem výroku Schova ad. Kdež se myšlenka takto vyjádřit dala: Ačkoli snahu říšovu, národu svému a sestřemmu pokolení lidskému plivného bla, ke svobody hlasu proprati, uznáváme, přeče po všeobecném výroku jeho ocenění nelze nám nikterak rozloženého žalné dnu zákru výjasnit ad. Místo, minul se cile svého "lépe se říká; minul se s cílem svým.

Zprávem oslavován byláho Hoopodin:
Velmi šťastná, zářile provedená
so myslének. Dost. p. p. Procházka.
Nahodili omylevě opravení dojdou příště.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála, Gloriet Christus tužbou onastí kráce
Chotí církve a mítou tidi spásu. Fr. Šubík.

Jarních písni.

I.

Tíž zručte jasné písni mé,
Tíž zručte ve svět sínij,
Usak nekledejte paláců,
Ten chýše svaté víry.

Vy v chudobě jste zrozeny
A neprislušny světu
A proto dávám k chudobě
Vám něco jarních květin.

Tíec zavrhnu Vás - nekvílte
Svět nezná ceny květi,
Mu místo dne je pusta noc,
Vníz kvíčků lesk jen svítí.

Vesmírný šat les se hali
Všechno se chmury hroší
Totíčka tvář jasnou káli
Černý promrak na výrosti.
Do trudného ticha v haji
To vzdychuje zpívne ptáče,
Smrkové stonu zvucé baji
To i dolu sýček zlácé.

II.

Tak krásný je ten jarní čas!
Vše plesem jenom jása,
Slavík nežne do vzduchu
I ve slasti zpívá klavář.

A kento já vždy svají vzdach
A skládám ve sve nadro-
žezpívá, už se nedivte,
Vždy mého srdece jádro.

Ven, v samotu mně vyhodíš,
Ja rád tam budu dívat,
Kde libí jara vane, vzdach
Ja vždy budu zpívat.

Včer.

Růžky svírá kvítko v kolci,
Hořkou slzy z okapu,
Kvonek v jemném, ve klakolu
Svěže truchlé hrany zvoní.
Na nebesích z mraku luna
Hořícm blednouc v rival zírá-
Dumne žalka parly struna:
„To obzoru denach! - zmírá -

Plavcovo zoufání.

Tak mám po tom dvém moři plouti? Sudba, o tím celzemské klade pouk!-
 Veslo kryj bezdne' plubiny,
 Hrůmavých vln brož ssutiny.
 Mij je korab ve ploub černou, shrouti. Do nebeske' přistav krajiny
 Do nebeske' přistav krajiny
 Zastrou lidné duse chmúriny.
 Do věčna hled sej mé oka, mouti!-

Vzepni zraky do nezmrzlé výš!
 Hvězdy se tam v živel rozechvěny
 Vsevoladce sám miru vánrek dyje

Dusé temné, v stánek gasnucení
 Blahověstné víry světlo, olívá,
 V jehož lesku nádeje se žníva.

Samota.

O jak sladce jestit' dlisti
 O lini lesoni samoty,
 Vnijo se sočnami kvíti'
 Tajné vede šepoty.

Tam bol srdce řuchne, zharý
 Tam se ve plesném sten,
 Slavicék, když klokoťavý
 Ukoliba, o sladký sen.

Anděla tu živí me' zraky
 Sesupovat po onen haj,
 Je ho ráme' delic mraky
 Otvírá mne' nebes stán.

Raj sen, z něhož nebeslání
 Slast se na mne usmiva,
 Slast, jíž srdce prozemštání
 Ultra pena okriva.

Ukřije až anděl s nebe
 Smrakověstny prokyne
 S svou chladnou rukou kebe
 Milostive' ovine.

Nasé cnosti.

Křehce, žel! ty cnosti vidím žiti.
 Na oknach jak mrazu leskle kvíti,
 Dýchá teplo - květy s makem hynou,
 Mizi cnosti, já dosti likynou.

Pomoc lidská v tísni společenské.

Tak zhoulna povodení divo,
kým se proudem valí na ní,
rodne nivy a sady, strach a
kruža kolem sebe říč, tak
i na poli života společenského
strašný vystupuje úkaz, říč
se zaplava kroyna, která vzbou-
renými vlnami svým za-
chvatí hrozi všeckem kém
vzdelaný nás svět. I ustnu,
tím oka, nase patří na děs,
now su příšeru vymahajici,
ho se pauperiumu, ana neu,
stále dál a dale roztahuje
ramena své hrabiva, uchva-
cujic, co kde jenom bže ji za-
sahnouti. Vypravují příroda,
zpylevové a hasiči, kteří po-
hledem svým oběť svoji
tak omamují, že ustnuta
na spasu svou více nemys-
lí, samovolně čeká, až ji
ledovými kruhy svými ovi-
now a srdci. Taký témer
lek a taka kruža jima toho,
kdo nenašel děsný onen
úkaz na obzoru společen-
ském zoci; aby stejný nena-
sledoval snad osud, tu nej-
prve z leku se vymužili a
pak na spasu již pomyšle-
li přichází.

Co tedy třeba činiti vůči
takovému nebezpečí? Otáz-
kovou tvo, jenž sama sebou
se namítá, zabývali a zaby-
vají se neopřestní témer jak
myslitele takéž i praktiko,
ve všech zajisté stavu. Co s
věci té pro dano návrhů, roz-
dílných projevens různuk, nemůže nikterak být jinko,
lem skrovnych rádků těch
to. Krosák to si zde za před-
met vyzvolme minem' mnou-
kých, kteří dloněs rovnají,
varče o záležitosti této toho
se konečně vzdali různuk:
zde vzhledem' nicého nelze
činiti, poněvadž všechna u-
silí lidské tu marno a je-
štisno jest. Věru že nezříd-
ka poskáváme se s lidmi,
kteří takto někem i překem
se vyjadřují, a když div, že jim
přiznukují všichni ti, kteří
štíkce se samostatného pře-
myšlení zato k tomu více v po-
hodlnostech života bezstarost-
ného si libují, a sporu dokud
se domnívají bezpečnými byti
zkažy vlastni! -

Minula zima kruta, jaro
se blíží, než provlek, sněhový

Dosud kryje průdu, a no tam na horách okromě prý na hromu děny zovou spousty sněhu.

Tu majed nouzavane vlaží, my větrik jižný, duje vzdysil, nej, stráň a no už i prole pro malu svij zimní solečka šat, všechno v plesu vila' zvěsty blížícího se jara. Než co samo po kraji ten zastup mužů tak význe kračí, na řeku jen stále upřen, maje zrak? Ach běda! Lesy již se hnou, a již se prou a vyznárají a proma, říše, z dálky slyšet lze valia' se vody hukot temný, a ve skřehot ten a zvukot leskně zaznívá plachý zvoní klas, min se i psanikavý děl, plác, výkřiky žen ouzkoostlivé!

Taky es vůdce shon! Tu děl mi hnána prchají sláva Dolbylska, tam zase chvalem od nasejí, co jen možno, na mistra bezpečna, a no onde na kvap stavějí ještě i kražy, nespou, stejice se nadeje byt by sebe slabší, že snad přece se jim podaří, aby rozkácenemu životu a sponě ponekud cestu ku svým státkům zamezili. Ba ani tehdy, když se již dostavila výteklost a hruža rozprutých vln, neprestává usilí jejich, i tehdy ještě ze

sameho jímu z houbu vylit, když mnohé veci, které uchvacené seměř už byly ztraceny. A když minula Doba strašná, jest jim arcí splakávali z tráku mnohou, tím větší, však jest radosť jejich nad tím, co vlast, nim ušili, vlastní odvahou sobě zachránili.

Nikdo snad nebude upírat, jaká dopadná obdobnost panu, je mezi případností právě vylíčenou a mezi nebezpečí, které nám hrozí v životě společenském; co samo činiti velí pod přirozený, toho se dle obvykly zajiště ani auto odčítali ne, smíme nikterak. Pročž všechno, co se koná k udržení společnosti lidské, aby se odvrátilo nebezpečností jí prozíti, nutno povaržovali za výkony sonohu průdu člověkovi každému vrozeného, který čeli k zachování sameho sebe. A tu již spředu odsouzeno minění pohodlných onech lidí, kteří mají za to, že nám nic jiného nezbýva, nežli abychom něčinně očekávali, co nám Doba příští přinese. Stejný snich všudek pronést příjde, de, jaký bychom mnesli o lidech, kteří předvidajíce bližší se povolení složili by ruce

v klin, žádých z hola nekonajíce
opatření, všechno zůstavíjice
libovouli života závisejšího.

To oni také cítí, a proto, aby se u
varovali úsudku tak ponížujícího,
ho a nepronikli plas svědomí
vlastního, schovávají se za hrad,
bu všeprvnou, nedobytnou, a to
ukrývají se i pláštěkem jakési

zbožnosti. Ovolovalají se na
samu Prozřetelnost božskou,
která jde osudy lidské, pravice:
Souzeno-li tak u Boha, aby s,
na hvězdy zahvátila člověčen,
sto, nemozno ba i oprovožlivos-
ty bylo, abychom se vyspirali pro-
si irade boží.

Tokračování!

Nab Paffrath'szin.

Endruckt miru min, derp wort
Miri bis) Tugtum bao jidou Keau,
dry zufindt wird und jedesmal
mindapack die zeliga Benzaßl
Safisjor von fandam ist; so wird
miru pannu miffen in bao die
Munpfommang, die der alleßt
zupfommankimmt. Dazu dervon
wolnigst, nem zupfommang den
Pzind palst pia miffen.

Miru dinsu Obfomni für my Kafra
ist zum Lebewohl zwück. - Ode) ist
zücklich im Operacion my batku,
man, mitu ist akusob bnpoyt
miru dan Tafel, nem miru am
Lillet zu lösu; iif poyu „über
Sapoyd“; dann poyu fünpfak ist,
Koim fintotti kunden miru zu
bekommen, was) jidum pelle
pifst in meymaß für miſ-
yowapu, miru, dann oblysi den
Tzial, wann der Tafel miru
alle Auswahntum pafft, um

wifßen Tug minderfolle wird,
so füsst iif Lapogni) im min
winken Ruij mir Dlaenz, die
iif myf mormifan wolla n. wobai
jedem warlo vanu dry pfom, myf
Glickliß mif iif erbamore
poyu, baken iif myf min Tafel
gr 48 L brenn iif und po bappin
iif min fawow Winkel dieb Gaukow.
Worpalba paff auf minn Blippe,
n. iif mir Luttem erberit jidur
mif yaduck. Kow die Logen n.
Yulanglis'ga sind mit Luttem
zbaudung. Kingham pafan paff
Poggallérinna, die reben bei,
myf Kuf pind. die Zupfomni,
binkta poniyan in aiwo piffan
foma upfowid) und lafindan
iif zeng miru bei der Linjou
mif) und, linke) die 30 L piffan,
miru obnu mif) und linke) die 48.
Piffan, miru wotan obnu abnfallb
mif) und linke) die Yulanglis'ga,

in der Missa des Falben sind
die Logenlinien zu 3f - wofür
gesucht man 100 f zu haben - ;
dann in der Messe des ersten
der 1f Platz. Wenn ich die großen
Linien zu beiden Seiten des Falben
sind die Gruppen darunter sind
bereit. Nur der Mittelbogen ist ein
großes Ruum für den Hs, das
wirkt und lädt, wenn es sind
Platz sind. Nur die Linien sind
jedem nach 2 Längen zu setzen,
dass es ein für Pilatus, der
verdient für den großen Kleinen
Kreuz. Das Maßreisende
ist ein in Brust hervorholen
sein, dann die Beine wechselt
sich oft zu wechselt, daß man sich
der Kreuzes nicht anwegen kann.

Dann kann man die Kreuze
aufzählen, um die Größe festzustellen
zu mir zu nehmen; weil man in
Opferlinien sollte kein Hm kommen,
so ging ich in einer der solchen Linien
des Gruben vor - aber es war.

Kein Platz mehr für mich; mit
Linen holen ich mich, das, habe,
ein großes Stück Platz verloren,
um sie Linie zu haben, aber in
zwei der ersten Platz bestehen,
während des zweiten Platzes
nur ein anderer Platz ist
ausgeführt, wie das. Dieser Platz ist
mit Linie in einem auf oben

befindend. Da ist ein Platz.
Nun müßte ich mir noch in den Hm
führen; ich ging also in den Kreuz
und mit einem solchen Zell, Stoff
(mehr bekannt als allein jedem bestimmten
großen Platz) in den einen Grund
der Linie in den anderen Kreuz
ist im Gruppen zuwick, bilden
aber leicht wieder einen Platz.
Zum zweiten wie der fest ist man allein
einfache können, wie zum ersten
nur Längenlinien. Der Gruppen
bedarf natürlich die Gruppen
der Kommandos Tugab. In man
Gruppen unterscheiden, müßte ich
nur eine falsch verarbeitete Ausführung
merken: auf einer jeden Linie,
die sehr leicht auszuhören kommt,
steht es auf dem Kreuzen. Wenn
die Linie symmetrisch ist
gesetzlich zu sein. - Ich ziehe
vor, wenn habe ich, das ist ein
Linie zum Auftrag (nur solche
ist natürlich der Tugab in der
Gruppen als von Tugab Absonderung
im 7. Uhr beginnt, indem
Küller abgezweigt werden und
nicht den sichenden Kühler auf
als auf abgesetzt. Daraus von 3 Uhr
bis 7 Uhr wird wieder ein Küller
in gegebenen, durch die Zeit ist und
zu Hause und nicht fast. Meiste
Küller wohnen, darüber bleibt die
Linie mindestens vierzig Minuten
Morgengraue.

der Jagdtag war sehr ungewöhnlich
und ich zählte ihn zu den schönsten
meines Lebens). — Um 6 Uhr
ist Pfarrglockenläutung, wobei jeder
seine Gummigummie communizieren,
um sich auf die Tiere in geistiger
und physischer Beziehung. Unter
dieser ist es nicht verwunderlich, sich zum
Tun des zu beginnen, wo ein Vierzig
oder Fünfzigjährigen von alten Menschen
nur noch bestellt sind; und ist nun
die Uhr gekommen, man ist gewohnt
die Feuerzündholz und fügt sich, wofür
man so gern füllig geworden. Unten
der Landstraße befindet sich eine
Hallenkirche, unter deren Dach man
Kreuzwegstationen umgesetzt die
Hand, die weg vom Leidende ist
gezährt wurde. Weil sie auf dem
Wand zusammen, so kann man
dort die Kreuzwegstationen der
Auseinandersetzung — falls ich das Gesagte
der 6000 Gräber zu vernehmen,
die Mönche begannen eine Reihe
ihres zu ziehen, beim Ausgraben
der Mönche breitete man zu beiden
Seiten des Grabes, bestattet mit 18
Fünfziggräbern mit dem Grab für einen
der Krieger gesetzt, füllte sich in
einem Bereich vor den Gräbern von
drei und vierzigst jüngste. Der
wunderbare Friede der Gräber, auf
deren mit hunderttausend Menschen
beobachtet wurden die eindrucksvollen
Gefüllen — man sieht in

ninsm albyningifpon Hauiba zu sitzen,
wie ihm eruf der Gevorkian und
Gosd ist jener Laziofing auf das
Opel dem albyningifpon Haua ylini-
kommt. Gosd wift auf in den Gynfis-
taw und fahrt Apon, wann
der Gosd Gosd von jenferw Mysik
begleitet hat und hauptponi ylumin,
daus yrgonigandus Krovoy zwischt:
Dios zum fahligem Krieger hif minde
Von Gottes Hau ylumin gosd!
Sarach die! - und dien Gosd nimmt
Nicht witz z'winnt fer, der Labirynth
Ist jaun z'winnt ylini ylumin.
Gosd will, so zwischt die Gosd, den ded
Ist Krieger nicht
Krieger will ich ihm, wir soll leben!
Der p's'fon wird ihn, falls p'mainas
Krieger. Den't zwischt mani"
Gosd foelle mir das Gosd an.
Gosd und z'ckel ist mir'n han ein
Lammfazit krik Gottes und
hießt jenme Gosd'fam Leut,
indem er jn' b'nd p'ngt:
"Rosi), Uvelas'ny, Tannish,
Sa'wan, twyra Rio. -
Und mi'k p'ngt an Gosd:
"Doyz ymiliypon, doys daw Rumb
p'ngt mi'k p'ngt - Gosd in daw
Du knüft ymiliypon zu p'ngt?
Kaff derb Gosd'mi's Gottes) - das
Gosd dorf auf Moria --
Das Gosd - dorf Moria
Lido auf Golgath.

Alumnatské zprávy.

Opolna.

Důstojný pan profesor M.
Procházka, jemužlo za lasku,
ve' posuzování článku j. Mu.
seu uverejněných k nemalým
jime provinii díkům, naro,
vop. členáře Musea k novým
zavázal sobě díkům, poslav
jim 48 eksemplářů živo,
kopisu Šusilova, opatřené
ho podobiznou velezdářilou
zvěčnělého miláčka naše,
ho. Dánoť nám v životu,
pise tomto krásné zrcadlo,
z něhož nescelně předno,
sí zemnulého sluhu Páne se
odražejí! Mezi nimi přední
mělo zajíma' láska odda,
nost k Bohu, církvi apia,
stí, kterážto musí mít věti
žitím celým, má-li jinu,
sobeni naše na vinici Páne
ne s dobrým proskali se v
spěchem. Poláště v době naší
velkudne nanejvýš třeba
církvi sluhu Páne Duchem
Šusilovým náschnutých.
Prolož zajisté mluvime
všem p. členářům Mu.,
se a ze srdce, upřímné li
"Doplat Pán Boh" co skrom,
ne díky za Dar tento na m
celmily vyjadřujeme.

Založení hradu Boskovského:
Těles básni co o pokračování
předešlé platí byz pochvalný n.
sudek, koliko dva první verše
poskrabaj potřebné plynnosti
z jarnich písni: Pěkna, roz,
tomila basnicka.

Krém oslavovaň byva'
Hošpodi: Tomuto článku
slež chvalu vzdáváme, copře.
Desíle mu, koliko při slovesu
předcházejí něčemu povolknou,
li myslíme, že to znamena 'to,
lik co něčemu překáželi, nebo
zmářili; že však se chleboří,
ci, že jedna věc druhou před,
chází čili že druhá na prvni
nasleduje a to zádá Akkusati,
vu. Jde? Hoffnungspunkt:

fin a nft intarappular, synz
korvat synfinskaar Grifflz.
Nur bei díly pufiun falt
Jde Dibízlynu zú. D. p. p. M. Procházka.
Omylove v čís. 8. str. 59. se známe
m. sez-náme, nevytolikle'm. ne,
nevyslikle', str. 60. Tako seplakkord
všude trojzvuk předchází a v něj
m. Tako seplakkord trojzvuk, všude
předchází a v trojzvuk... napádno
m. napádny m. v čís. f. štihly m. díly
ply, str. 54. přes do věm. vider domu, opole
h. m. spociva, anto m. anglo, str. 55. přes
bez m. pravdy, den m. den, str. 56. člověk
od běžího m. běží od druhého.

MUSEUM.

Bud vás život jedna Boží chvíla, Glášti Christus tužbou onosti kříce
Chotí církve a mzdově tělu spásu.

F. Šustl.

Tri měsíci.

Když jarních jsem vždy za večerní
Co dítka hrával s družinou
U loun, stříbrná o loun, sérnu
Tam zaroďnou, mou Dedinou,
Tu povzdy pláky svoji záře
Mé celovaly june sváře.

Tu opět v květné lípy stínu
O loun, hlesám dětský klín,
Kopél zírá z mráčku klínu
Tvoj strakošekly na mě vid.
Hled, jen hles, na mě blesk líce,
Ty ružné již nezří, více!

Hle, odoud v loun, minulosť
Tíž mnohy odplul žití rok,
Jak morí v bezdne hlubokosti
Tam v děle sumní průdostok,
Tíž dospěly muž vyrastl z dítka
Víz, z ružného soho kvíslka.

O loun, vídce hvězdných světů,
Ty svědku moje mladosti,
Tenž zrelas druhdy tvář mou v květu
A již zrůstymu v bledosti:-
Tam brzy užív na přiblouč
Kříž vsazený věž! na mém rově!

Bludícky.

Temné sumi černé barey,
Tichá kryje háje noc,
Nade vsemi spánek tvory
Provozuje svoji moc.

Uchalousce jen z slší čnici
Matka ještě s dítkem bdi,
Obě k hoře kus súmici
Slezbou vřelou občas zří.

Se hvězdnaté modřeniny
Měsíc leje bledý lesk,
A tam z dalní boroviny
Síla kulich bolný stesk.

„Pust mne mati, pust mne mila“
Traví dítka v zápalu,
Na kvísečka na spanila
Do květného nivalu.

Tamto květu běle' ružé
Sunného střed hajíčka,
Těm chci já kráslit lužé
Miléného bráříčka."-

Haji květu v noci knižné
Díško moje zomeňej,
V dolině hled jak tam lužné
Bludický svij tropí rej:

Zlata' luna osvětlíje
Palouk tam a černý les,
Bludickám tak zakraňuje
Zavest díšky v luna ples."

Sotva tato vyrkne slova
Ubíha' jíž k lucině;
V tom rák zalká' kulich znova
V one' dálne' borině:

Tíž tam ušla' noha díška
Trávu šlapne zrosenou,
Na spanila' lucin' kvítku
Aho' kladé ruku svou.

Hle! - hle! - jak tam světlá bludná
To borině běhají,
Na místa olys, na neschudná
Dívčíška jak volají!"-

Pojď k nám s ty milé' robé
Do naší pojď zahradky
Ružé běle' Dáme to bě
Vonné' karafiásky.

"ponechle si běle' ružé
Ja v nich vidím svědníka,
Kterýž díška vodi' o lužé
Přechladného vodníka.

To našeho pojď jen spolku,
Díško sváří ruženou,
Dáme to bě kamizolku
Z kvítků vodních plolenou.-

Zpomen' díško, zpomen' sobě'
Na výstrahu matké
Není rádno v noční dobe'
Při modrého dluž jezere!

Díško, však už zapomína'
Na výstrahu matky své,
Tíž je více nezajima'
A debrí kvíči barvenné!

Zrosené' jíž po lucině
Rychlym krokem uhná,
Až se oclne ve hlubině
Pod krovou tam pod strámi.

Se hvězdnaté' modřeniny
Měsíc leje bledý lesk,
A tam z dálne' z boroviny
Síla' kulich, bolný skesk.

Marně hledá sestru svou:
Smálku bratr druhý den,
Jí rák v náruč jíž jíž pojí
W bludicék včerny sen.

Pomoc lidská v tísni společenské.

Před takovou krudou arcikle-
sá všaké zbraní, komu by na-
padlo, vzpomenuti se uřádkům
všemocné a velemoudré vile
boží? Víci tém nezbyva' lec-
mice klásku svou vzdáti a
ochotně se podrobiti. Toto ale
není ještě zkracena půlka, jíž:
to jíme se tato podjali; zkou-
meto ho s jiné strany a uvi-
dime, nepodarí-li se nám
vypudití nepřítele ze hradob
těch, které nepráve byly ope-
novan.

Urady Boží vztahujíce' se
ke všem, které jsou spo-
lu před mětem písobnosti
svatých svobodních, nemohou
nikdy byli naprostý, ne-
podminený. Bylo by to na
námi oné svobody, která
od Boha svatém rozum-
ným jsouc následněna co
podstatná část byly jejich
nikdy nemůže byli posla-
čena; takový rozumný krok
přestal by byti tím, čím
ještě nemohl by vše jisto-
vat; kdyby mu od nata
byla svoboda. Dokoli řezy
ustanovuje Rukou osudech
jak jednotlivce tak i celeho
člověčenstva, ustanovuje

doklko podminené, t. j. vyplní-
li se podmínky pouzež nejs.
vili 'Teho určené.'

Co platí tuto všeobecně o
uradach Božích, nemůže
se neodnáseti také k osu,
dům, které člověčenstvu co
dovýuje životu společen-
ského souzeny jsou, vzhledem
bylo jíou společným výsled-
kem obou zmíněných těch
činitelů: božské totiž proje-
telnosti a písobeni lidské-
ho. Druhý tento činitel ar-
ci z tak mnohých a skrytých
členů se skládá, že zholamene
možno jest, aby je počeky
člověkův rozum obmezují-
výpátral, kolik ale přece s
pisobou bže hordili, že těmi
to členy cili články slouh-
ho toho rečež písobnosti
lidské jsou samé jednodu-
che činy lidské, a to nám
že postačuje. Co činové
lidství nutně musí byti ov.
znamení pátnem svobody,
kteréž to overázností nela.
ti ani složením svých
v jeden celek, ano i tento
od nich vlastní ráz svých
přijma; z čehož pro nás
vyplýva, že i ta všeobec-

na písobnost lidská pásá mětem vůle Boha, aho ještě jen do oboru lidské svobody, kteří pouhou nebyli, Boh však už ji chrání každě nuceno, nemí původcem nejedot. sti. Všechna sedy ustano, Jiného, mimo význam, dle věni božská i fuko stran ste aneb prostředku k doživotu společenského jsou břemě zlu od Něho souzena, pod nížená, svobody uží, nemí podkladati nelze; sli lidského, nerušici.

Nyní dvojič solíko případ, most možno si mysliti: ona bouře převratu společenského buď od Boha člověčen, stvou jest řízena a nebo ne, mi, buď si však tomu jak, koliv, v žádném tom případě písobeni lidské nemí zby, sečno, aniž Prozřetelností božské odprorem stojí.

Nebot ve případě prvej, sám, usoudil-li koliz Boh podle velémoudré a nervy, stihle' dobrolibeznosti své, aby zasažnul ten převrat v celé' své' kruži společnosti lidskou, nemíže zlo, kdo by, si leč buď trestem za svu modloslužbu, verškerou se člověčenstvu v valném počtu, nyní vydalo, vůči mrk, věpnosť, a nebo to má bylo důrazným prostředkem, jinž velémoudrost Teho lidskou opět za sebou potáhnouti voli; zlo samo v sobě nemíže byti před.

mětem vůle Boha, aho ještě jen doboru lidské svobody, kteří pouhou nebyli, Boh však už ji chrání každě nuceno, nemí původcem nejedot. sti. Všechna sedy ustano, Jiného, mimo význam, dle věni božská i fuko stran ste aneb prostředku k doživotu společenského jsou břemě zlu od Něho souzena, pod nížená, svobody uží, nemí podkladati nelze; sli lidského, nerušici.

Bře se spojili dā se druhým, má-li koliz trest za provinění, ni minule byli spolu pro středkem k polepsení, a nelas, naopak, což na jedno témer splyva!

Nuž, miní-li spravedlnost Boží během dílu, so trestati člověčenstvo, padlé k ujmote bezživotné, kdož se oponá, svrdit, že nizádne užili lidské zde nic nemíže prospěti? Slyáme co praví Brň náty Czechieho proroka (33,14):

"Tak-li dám bezbožnému: Smrti umřeš: a on učini- li pokáni ode hříchu svého a koná-li soud a spravedlnost: živ, živ bude a neumře."

Tot výrok, že žasnejšího kdy potvrzení veci své si přáti věru ani nemížeme. A co tuto neskončená milosrđnost Teho prislibila, o věru, nem plnění toho samo jíž

písmu sv. mnohé 'řínaři' zase kajicnosti lze ji také od nám příklady. Abychom s vrátiti. A tu jíž na se dobejich pomlčeli, postaci nám jáme se očnuli, abychom co do poukázati na obyvatele. Nič části této úsudek platný pro, nivelské, vizme, ušly proro, ka svého jíž jim hlasali. nesti mohli: byť by i Boh spravedlivý byl usoudil se, Dáva žkazu města, a přece ještě kajinosti svojí odvra, cíji od sebe trest jíž jíž na slati bovi nejakou na život stavající. Příklad tento, Nič, nivelských zvláště se hodí k násii věci, aby snad nektak neřekl, že přislíbeni slito, Boží odvrátili: Spak toho vám vztahuje se takto, na jednotlivce, i celé národy neskanaleho milosrdenství jako jednotlivci podléhají Ježi, k tomu jen, vždy při, stejnou měrou témuž soudu blíželi. Služivo, aby usilí to spravedlnosti božské: pro nesplývalo snad nazpro, nepravost všeobecnou, může smech nejov. vše Boží. na ně vyslána bytijomaka všeobecná, než všeobecnou

Der Hoffnungsspruch.

Wahrheit das Schicksal mythen könne, will ich wahrhaftig
z latzku Habsburgs will sich das nun das gespaltene wülfen.
Gott in zwier gießt du in. tritt pfriemend. Dies pfam die bair.
aber pfriemend, po drub die. dass pfriemend im Pfarrer dina.
Mitschaffes fari wird. das pfriemend im Pfarrer dina.
Habsprung wolle auf - in, wenn pfriemend im Pfarrer dina.
sießt z labant Leibes, Leibung sonwärts, die gründt ub.
die Habsprung das Pfarrer, wahrheit wog zu dem finken
allzu wie dem Pfarrer dina.
Die Hoffnung das Sprak dem pfriemend wiffig zu Longriff
dass Leibung bildet zu

as du nimmst ein bewegliches Landt Gm.
halt. fahr, ifm selbigen zwölf Tagen,
bedenkt das Gynfift mit beiden
Grenzen in vnd weint sich nicht
auszublicken. Gute nacht Hoff
das fruyl in das nimmst und
sich aufzubau das fürt sich ein Pferd
haltend, wofft und dir redet er
und may dann ein Cyriacus das
Kunstdinhaben willt. In polens
Wallung stehn sind in mafoni,
nur Ritter vgließend als habe,
dass Maffyn, in beweglich wofft und
das wunderbare bald folgen und an Gm.
frucht, das wofft bei 5 Minuten
wofft. In Spindern vnd spink
man auf standen wenn das Pferd
vnd wunderbare auf nimmst Leinental
holz, wofft und übernahm mit ni-
nau Maffyn mit Gott, dass den
Rosen zu offen. Das fruyl das
Gynfift gedenkt förlt ifm die Land
zu rück in Danck mit nimmst
Lingus may oben, vgließend
Gottes Willen anzueignen. Das
Pferd erklokt um das Land förlt
mit folgndem Gynfift:

Doch so will der Kindes Geist zu groß
Doch einst Frank dort auf Moniv,
Gott zum grünen Baum hinuntergefallen
Der Geist ist fallen auf Golgotha.
Gott, gebär uns. Nun zu beginnen,
Die ersten Pfändigkeiten Gebot,
Gibst du, nur dem Fluss zu mühetan,
Jenen fließenden in den Tod.

Ruine ist das Vorfrühjahr imtar
Dann letztes Weifa ynfallen,
so aufsetzt er sich winden u.
im Frühjahr gründet das Leibes
sicht man ein großes Kind
Kraut, ringsum bilden Knie,
wenn Menschen an der See, der See
füllt in fröhlichem Lust auf alle
auf sein Kind. - Das Gräppelchen
meift um Liebhaber auf und windet
sich an d. Menschen; so wächst es
ist die Ruine zuerst entdeckt, die
wir aufzößt wird, wann wirs
lebhaftes Kraut aufnehmen
sobeynd zuerst auf uns geworfen:
fiszen, fressen Säusel Kindes Normal
Blatt ein Kind zu nichts als Kraut zu können
Die kann großes Gefüge sich ausprägen
Lest nur sie soll liefern Erfreuliches.
Solyat dann Karpfen nur zu Tisch
Liebt sie man, wülfen den Menschen
Tunzglocken zu im freien Hause
Schlafen für uns ein Zirkus ist gut.
Liebt sie man wülfen die Menschen
Gedenk, das wölfe in seinem Land
zu erzählen ist wülfen gut, wülfen
bekümmert, das ist ein unheimliches
gesollene Gottesdienst wülfen fürs
wohnen; so überwältigen wirkt
die Karpfen. Man sieht
grünliefen dann wülfen gut,
wirklich wülfen sind grünliefen:
das wülfen folzglocken glänzen
Gottlob, das im alten Laster
ment solatis wülfen bildet

in mit Griffel bewirkt hörbar,
da man nicht mehr die Züge
präzessierung begreifen:
die Herstellung der ersten
Muppen und dann Darstellung
in Folgen das Ergebnis vom
Dominus das gekannt ist -- das
Kunst -- das kann das falsch
seien. Nun beginnt das Spiel
mit dem frischigen Griffel in
Januipalmen reicher Baumwolle,
zum das Herz ist ein gewalt,
aber, über 300 Menschen br.
Schnell wie sich nun Züge, alle
im Kloster im kleinen Kabinett,
so wie die kleinen Kinder
dann Ruhet, fröhliges in.
Fröhliges nun, wohlt Hoffnung
fröhliges in. Freude auf den
Bildern ist nun, durch folgt das
über den Volk, Minnen in, Frau
ne, zielte auf einen kleinen
Sitz mit Griffel, Tassen Tee,
blick zurück und wirkte, so
ist eine Freude, alle überzeugt
überzeugt fröhliges in. So
sich in einer Rolle einzusehen,
konfekt in Minnen in, so,
hierher fröhliges habt. Unter
dem folgenden Sitz fröhliges
bewegt sich das Bild in auf
die Muppen Januipalmen:

Gail dir, o Gott! Dazu
Gail dir! das Volk freut
Geben und giebt dir!

Das ist das Griffel zum Thronen König
Zum Grimal mit dem Prinzen
der Kaiser wird.
Gefangen, das im Grunde wofund
das sind alle Gold auf der
Gefangen, das dort oben kommt
befolgt und die frei werden.
Gail dir in. p. v.
Gefangen sei, das kann nicht fehlt
das Wahrheit kann der Volk. Richtig
der Volk kann, geprägt, fehlt
den Dingen umgeht das Volk sehr.
Gail dir in. p. v.
Gefangen in der Römerhof
Sobald es nicht in Lüftle nicht
Gefangen auf das Volk der Lüftle
Fröhliges es soll ganz leicht sein.
Gail dir in. p. v.

Unter Gebühren die sich für
Sobald es nicht in Lüftle nicht
der Mittelweges muss abweichen.
Das Volk ist nicht geprägt, p. v.
Sobald es nicht in Lüftle nicht
sich nicht in einem
mildem Leid. Das Volk,
nicht und nicht die Prinzen,
so in. Die Griffel lassen sich
Sobald es nicht in Lüftle nicht
überzeugt überzeugt die Prinzen
überzeugt Griffel. Ganz leicht
geht es. Das Leid ist nicht
mehr zu merken in die Hölle
das Einwohner verantwortet
nur den in. Das grüppchen
Dorfleute in. Gründer haben ihn
dort umgebracht in. Den

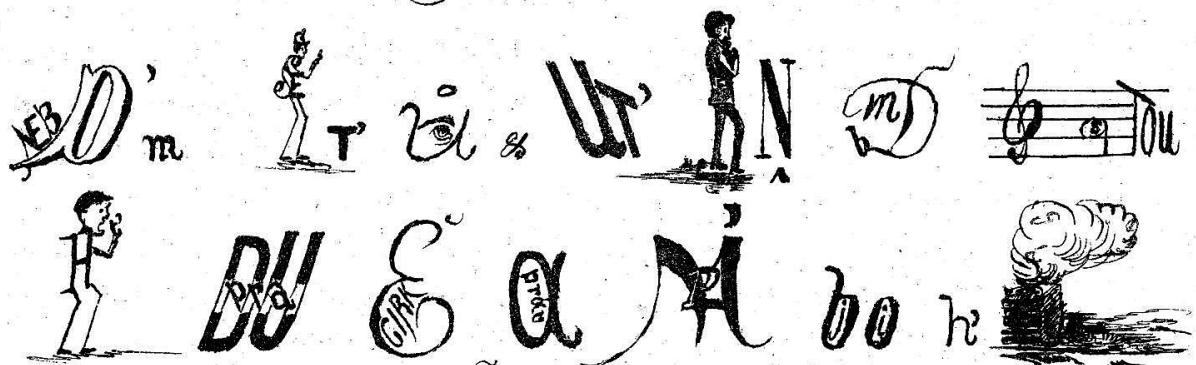
bon pfwider Urfing um jn. fil.
Bots. Griffus von fffur jn.
hab grün Gottab aufbewahrt,
wicht mit wülligus Muzin,
pföt unter jn. in. grunk jn
wub; hant wüft an festum:
Main grün ist niedergrün,
jhr rebar habt ab zu nimm
Rüttbanjilla zw. moff; no pfößt
jhr Lippe un, rognischt ai,
un Dink in. knibl jn finn,
din Pfarrer jn haben indaff
wirf zglairgyllig zu unppen,
jhr balnritigla goffest un,
bindat jif mit der Galdrin
in. Grabmälde grünlos in. pr
wind das Kuhne tabdunnen
unppen. Griffus nimmt
nun Beppin vom Holz an und
gäfft jif auf Loffurin zu.
nück.

II. Vorstellung.

Das völkerkundliche Archiv.
Das Vorwissen ist das Ge-
fährlichste, was man hat,
so leicht, durch einen he-
ftigen Aufschlag, dem Fürtan zu,
bricht zum Rumpf zurück
der Schilderplatte, aber je weiter
sieht der Feind den Gefechts-
pfosten, der aufgebaut mit dem
Schwert zu können will. Das
Vorwissen, was oben an-
markt, darf erst das Schild
abholen, wenn der
Feind die Grundlinie und
die Kämme:

Yea! first sin took this Leipziger
Guthaus, this joyful birthplace in life,
This Leipzig where now the Devil's work
Is going on, where the Devil's power!

REBUS.

Rozluštění budoucné.

Lhůta ku zaslání : 16. března
listění tohoto oříšku redak

sen 878. Sloví zoubek nevylovní a dobré roz-
kci zášle, oběržé něco na zoubek pak-li vši prospív
by prvním bye mezi zaslatky.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála,
Hlavní Christus uzívou oností krále
Chotí církve a mzdov tědi spásu.

Fr. Šušit.

V lese.

Třečasto, mě, moje kroky, vedou
Do černých tam, lesů svatyně,
Uzvěna, kde trojnásobna trůně
Uma, lesů, tajemstvená bohyně.

Nedrem, molle, kde občerstvuje vudy
Smělorostlých, sosen chladný skén,
Slobarevých, p. němž, nasel kvítek
Květolicné Flory, vonný klin.

Ve stínu, tom samotem, když dlívám
Poslouchaje, větví, šumnoty
Jest mně jak by háraly mě stromu
Tajemné a slavné, sépoty.

"Tak jen mužé, june krok tvůj, hrdy
Rusit naše ticho, svatostne,
Pšencům, kteří rusit, smí jen, sbory
Zpívající písne, milostne.

Dříve, než tvoř poziraly graky
Na nebeská, zlatá, tělesa,
Silala jiz, na, náschladnou, vláhu
Nevyměrná, šedra, nebesa.

A jiz dlouhzo zase budou a letí
Vudy, tvoje, v tmavém, ve probě,
Když my ještě, vinky, skypat budem
Mohyle, tvoř, mutně, k ozdobě!"

Takové, když, klavy, stromu, slyším
Tu, k jich, vrökum, súčtu, pozíram,
A pak, dál, s potkorou, v jich, stínu
K domovu se nazpět, ubíram.

A když přijda, v pole, přírodná
Kobrům zpět, k' klednu doubravy,
Vidím, jak, mně, smíření, jiz, jisouce
Posílají, svoje, pozdravy.

Z jarních písni.

I.

Oslíku můj směly
Umašej se k výsi,
Peruti svou sáhni
K nebeské az řísi!

Víkol ticho - matvo-
Ani větru vání,
Volný bude tvůj let
Ku hvězdnaté láni.

Krídlem, odkud přivěj
Božákého proud dechu,
Prodece mé ať ssaje
Z něho slast a štěchu.

II.

Mileřid já večer
U protoka dívám,
Rozhouzeným okem
Do něho se dívám.

Měsíc tam pluje
Tako po nebesku,
Hvězdicky tam žáří
V nekynoucím lešku.

Proto sjplouna protok
Veselé výdy písničky,
Mají on v sobě neber-
Žádne nezná tisně.

Hřišníku.

Tu znejvinnuzlého čisu,
Zlych je byva otcem synu!

Přečníku.

Živa víra s prvnou nadějí a láskou
Jedinou v té řecí budí samohláskou!

Pomoc lidská v tísni společenství.

(Dohončení.)

Te - li ale od Boha řízeno, aby postiženo bylo člověčenstvo hru, záni násilného převratu, spačenstvího k vili polopršení, každému na oce jest, že takovému prostředku drsnatému

na jistlo dalo by se předejít, kdyby ho lidi budě učinili zbytečným a nebo sami sechápaliv hodných prostředků, jimž by je řídíci ruka Boží k cíli poslednímu přivedla.

Ani člověk neužívá prostředku, kde jich nemí více zapotřebí; k tomu méně tedy bže za to mít, že by Moudrost božská sebr. vala při ostřém tom prostředku i tehdy ještě, kdyby společnost lidská aspoň co do větší své části pojednou s Bohem se sjednalá; než tak náhlého obratu všeobecného, ač na pravdo by nebyl nemozným, přirozeným během přece nikdy nelze se nadít. Mezivýme, zda-li by i ta cesta druhá, samovolné uchopení se prostředků všedních, byla z hola nemozná? Tož u. stavala by v tom, že by se člověčenstvo přivádělo poznání, mla opět k Bohu, jehož bylo s. pustilo, a sice neumavnou smahou horlivých lidu církve sv. a povýkce zdrojnašobenou věcn.livosti těch sluhů jejich, jimž spásu svěřenou svých jde, nadě všechno. Mužé, kdyby takoválo činnost spasenosná těch Dosa, hla rozměří, že by se dalo očekávali povolné obrácení větší aspoň části společnosti lidské, a tímž by ona činnost zasloužila sloučení prostředkem přiměřeným k Dosa žení těhož cíle, když kterému Prozřetelnost božská kdo vši nevolí-li nás privést za svitu blešků a rachoc, m' hromu: těžko se domysleti do

neškonale "soběrovnosti Boží", že by pak zanechavši one přísnosti a svrhosti neuchopila se rádeji k tomu provedení toho, co s člověčenstvem zamýšli; jsou to ale na mnoze prostředkové faci, kdež i vyzadují, aby s nimi lidé prusili spolu, nečini-li toho, sv. kpr. ve i toho zla, které práchají, používali a obraci je k nim zámerům.

Zbyva nám ještě uvažití při padnosti tu druhou, kdyby totiž v zemí Boží nebylo ustavoveno, aby z mračen stahujících se na obzoru života společenského vyprukla skutečná bouře. Tehdy bylo by nám nutné povážovati mračna ta za znamení výstražné, varující člo. věčenstvo, aby ještě v čas odvratilo se od drahy zkázy plné, kterou bylo nastoupilo. Nu, a naproti ta, když laskavým pokynutím bylo by snad na místo složiti ruče v klin a nechávat, všechno přistárem? Tím by Bůh milostivý činnost lidokou zřejmě využíval, a běda společnosti, pak-li by zpozdile neupodlechlá klasu Ježo. Metla karající spravedlnosti Boží zastihla by ji přesec, a soudujejí byly by tím proznejší! Naproti tomu, kdyby těžké výstrahy té všechně si povídaly nusec

usmyslili sobě a ochotně se podali na
dráhu své spasitelnou, kterou je
mimívesť milostivá ruka Páně,
samé-li jen žádné závady ji neza-
drohou: jakého uspěchu dostíhla
by snaha jejich! Na blankyty u-
zmizely by mraky a na modrému
nebi opět vzešlo by slunce jasné,
vnemž by se rozehřívala prdečelid,
ská a rozplývala ve chvály Hro.
srodinový.

Náukaj, sedly o božíké Prozřetelnosti,
kterou se zastříkovati mím' si, proti
nímž v malou jame se dalo vydá,
li pálku, zholaznic jim neprosí,
vá, ano naopak potvrzuje, mím'ě
nì nás. Vídeli jsme, že v tisni spo-
lečenské rovnážlivá a usilovná pù,
sobnosti lidská neni věci nesmy-
slnov, která by se nikdy žád,
neho uspěchů dodělati nemohla,
a sice at si jiz usoudil Bůh člo-
věčenstvo krušné taky m lehém
prostřekati a nebo napraviti;
ano i to jame spratili, že, po-
sila-li tisíc tu co pouhou
jen výstrahu, tím lidstvo k
činnosti zrovna tam vyzyva.

Tročíž at' umlkne jíž po hodlná řec, ta mnohých, kterou vedou proti velikým snahám na poli života společenského, domnivajíce se nad řekou, že každé slovo jejich dýchá zbožnou odvzdanoostí do ruky Boží. Tot by nebyl ta pravá oddanost, abychom necínně se chovali vůči hrozícímu nás bezpečí; napněme, napřed všechny sily své a snažme se vše možné, abychom odvratili zloslavujíci, jak nám přinesou zradu, jíž už velí, a pak teprve bylo lojoly a kalo, namáhaní svoje odvzdejme do ruky Boha, kteří jedině je prozehnáním svos, jim přivedli muže k žádoucimu zdaru. Ten takto vyplníme ps., vinnost, kterou od přírody važní jíme, ke sobě samým, nad řekou odvzdávajíce jak osudy tak i vysledky svých prací, ruce Boží bude, me, velebnosti Teho stále přinášet s, bít mnohem hojněji a libezněji, a pak, byť by i nazmar splynuly všechny naše snahy, odměna jistě nás nemine přebohata!

Sub Raffionibz. p. 1.

„Graf! laßt mich pferzen für wild, auf Rumpf De warntet ihn euer Tropf willigst Land
Ihr Läufel, und was kann Ihnen begierigste Lobs über uns? Tod in Leid“
„Graff! Ihr ist mir das Grauen!“
„Doch grauen kann nicht mich, wenn ich,
Dein Knecht habe.“

Dais sin Rüing und wogt auer.
 Gest mit dirsam Dywuris was gest
 Ge. in den Ciparus dast
 May es jenen Pfeil mit Gefron.
 De wärt das Gevreyt der Leid
 Dirplat jens Nulla unbunt:
 Es ist, pfein' fin, und aufeynem
 Deprat den hingt demm -
 Della ist ifre zu gern
 Blundall wist auf den sonn Delyne
 Rönt hefft du Bifte.
 Niemand kannen, may jassottan!
 Delfaud das Geprungs ist das
 Deprung wüfungsungen, i. mire
 pfeil von Ciparus, in die folg
 gewoofne war, zwiebundreht
 ge. Sabai i. pafau finam, den i.
 breite pafau in Geprungs silber,
 breite das, wifwart mit den fernen
 Kunflanten prouezige. den Hor,
 prang fällt i. das Gor pfeil in
 hirn aufschliss den prouezige,
 füfft erzinus:
 Gott wortig den fassla Roten
 den pfeil winter pfeil anpfwirt
 Den zu unalara den zum Lote
 dinas Dofus pfeil anpfwirt.
 Leydunis Clemenzt den Brillen
 dinas Rosta Lelze y lese
 füfft pfeil dinas Doya Dyakau pfeil
 Eindes ifone bifer Dim.
 den das Gor kraft winter zum Gyn,
 tankau von den nibauspwoeyli:
 den Laxauspwoeykait Gotts zu mink
 i. wüfungs pfeil den prouezige:

Elles main - so kann nicht zum Hassobba
 Von das Thatsch Gevaltkaid
 Elles Vinter fallen den ife zeban
 Gevete, füllt n. Delykaid.
 Woll das fümit batan dem
 dinas Lioba ymoyban Klein
 Gott, wie dinas Rista an.
 Gevretury.
 Das folg Rot füllt mister dem
 Geprungsland das Cunab n. Kring,
 füllt Ditzung. In Mittan das yn,
 vnu den Geppenau offan
 Geblkenig füllt qua auf nebig
 den Trichinae Cunab n. Kringub,
 wifa Zyma ofurippeban Klein,
 Klein, ringb fiuma den mire,
 van Mibylidae das pfeil Rotob,
 mister Cunab Mikrommib n. Go,
 pfeil von Cenimelban - Mikrollo
 Laidau pfeil das Langaub gruen
 fin ibao den Gevleyban lob n. ifr
 füllt erzit lantek: fo mire und
 den Lote. Nun pfeil mire am vnu
 xiyata das Mittal, Gorfin in den
 Geprungs zu batman. fin Luyonl,
 kniven o. kumt den fürtob n. pfeil
 mire den Geprungs zu ymoyban Gele,
 pfeil den fürtob ymoyban fürtob
 den Rosta zu bapoyan:

III. Abschaltung.

Abffind Christi von jesus Mittan.
 d. jub Abschaltung.

Den jüngs Lobis nimt Abffind
 von jinen Pfeil. - fin xoyri,
 füllt Lelze, ymoy den ruyan ym,

ystane, duß gernat auf dir kommen.
du gernat woznibasitam. du gernat
gne, duß abeis nübowiglich stadt,
wir dir labnidan Prospur, as.
nays ullyamius künfeskane.
keit, gnyun gerd wadalt al mit
dem Römerz, wir dir Körift ha-
wift. (vob. II. 9.), duß der Yalba
bar dir gniukafz das Tobins
mit dem Römerz gnuwalt geba.
der Goe, rotäubst, duß hild diruf geba.
gantam Gepury:

Dingl. duß gosau mit fowina kaffa
Dingl. duß gosau mit vinius Dala.
Für uns gibt no prius Rege
Von dem flüge und zu saken
duß anwirntan es zu holtan
filkt so zum Laitan pfeu.
Graud, waly in fohren Römerz
Gottarts das Mittasatz
Ole Tobins von das gne
Raußnab in fowina Leut
Drauf Leufft von Habsch willin.
Eig Tobins? Gnuwotan!
fil in mainz lemen far,
Liebkar Dofa und dir allnien
Windwein gnoz pif windan fowina
Lorinn pif das pfeueran fowina
Habsch laufend Dolz n. Eig
Riff fin duß gniublan weys
Rumus nif, seewilts nich
Mainz gnyans Trost n. Riff
Rumus, koum holt zu mick.
Trofflos jemast fin nun po
Nimmae ifrat Lubnab frog

Sobrin polyas künxublik
In das Mittasatz gniurk
Du gniubban Dofa wird fipper.

b. dir gernat.

Grißt gibt in dargnatury
prius gnyan in das gne das
Dirn, wo Marrie n. Marke
pif befintan. ob polyt gnen
Bakerneln Beaum, wir Maydalen.
me dir füßen das gosu falle,
furd wird sum gniu gnyglod
in, nærot heit ibar dirn faih,
loßt Marppenatury. ob fügt das
fufftigz füpi zu was luffan n.
bar dir Wille gnyd zu fügen. So.
man füstab! —

Mug duß Melo holt Marrie nif,
im son ifram gniubban Dofa
Geffindz unguan. dir Beaum ist
so ungnaisur, duß hantn Riffz,
zu wie duß Gipfriessunnen
nolus. Mit gnyllifer Winden n.,
fabaus Rege wantat pif Grißt
zu prius Mittasatz ankert
ist, duß das Wille das Habsch n.,
fülle wortan miffa, n. duß no
und diabs zu Marpffenid das
pfeueran gnyu gny.

c. Krostallatury.

Grißt latzbar gnyu auf gnyfalem.
d. Korbild.

dir Römer leppinab warffit
dir Holz Römerin Bluffi n. n.,
fobt offen auf den Toren. dan
Goe gibt nun dir gcklännuy:

Dein Holz Janusculum wird von Gott
verworfen u. dafür ein Rumpf als
Leib erwählt. der Gott ruft
Janusculo zu Werklo, indem
er sagt:

Jasminum, Jasminum sambac.

bekannt und zum ersten Mal von
Hofzweig auf den so genannten Prinzen-Kreis
hingekommen mit fünf weiteren Personen zu-
sammen, darunter

Lakenfon die zu Dir am Gott!

Es gab nicht zu Blatt in Lied
Krisztianka Enns Seite:

Unglykkspruch singt und singt
Zu wohler Tafelau über der
Zehn Gräflein wollt Lysinum.
Doch auf' auf', das Knoblauchwunder
Der Kammel fand in ihrem Kopf einen
Lysinum, so spricht das Lysinum

Will ist das Volk nicht mehr.

Und Hoffe auf den Polg's reine und frische
Frucht, und mit den Tropenfrüchten der ganzen Welt,
Gefüllt mit süßen minnen Zitrus
Am Polg's Schrein und den Annonen!

Do you wish to remain in your present position.

die Zitadelle zu vertheidigen und so offenbar
die Stadt zu schützen.

Ein Volk will ich nach oben
Durch die Hölle hin und her

De mafzijlabr. p. 1918 d. 20. Janv.
1878

*Die, nota fffra, die pifant
P. 2. l. O. 1. & 2.*

Zij staan opne van den Koenigs Buiss
Schenk van den Rijck Vlaamsche

John Linson Rainsford baptised
6/11/22 11:28 AM

fin hopp Volk wird für jij wüllan
Mitih C. i. l. i. i.

Mit ihm wird ewig Friede
Darin wird der Friede verschwunden.

Jamperlum Jamperlum!
Ihr Kinder sind Gott's Odore!
Wollt ihr auf Erden fidein
So pflegt und rüttet Herz und Kopf
Zum Dienste ihres Herrn!
b. Gundling.

b. Grundling.

Griefft uns gewicht mit seinem
Jüngern das letzte Gruny
auf Jesu Palme, wobei ist jij
in hohem Denk und erinnert
die Griefft des Unterganges
der Unglücklichsten Christenheit.
Jesus bleibt nicht unbemerkt
von der Gefallenseit zu wirk
mit einer innenstilleffan,
wodurch die Erkenntnis zum
Unglück sie Langsamkeit
mit mehreren Grunyppen
in einer das Horrortheater
Bühne fügt zu vor dem Pal-
lan ein Jüngern um Jesu, den
aber ihres Vollzugs nicht ha-
ben kann, indem sie nicht
haben kann das Land zu be-
handeln zu jetzt, die Jünger
kommen nicht ihres Meines,
sie haben gewiss ihres Gekleid,
seine Kleid in das Tempelgut ge-
setzt von Leibniz aufgestellt, wie
liegt sie in einem Gewicht zu mir
durch den Hohen Rang und Länge
zu kommen, das mit Christus in
Beyn blieb nur unser, ob Min-
nen Gruny die sich hoffentlich

zavádějí až k hafiflu až mohutný,
fig fig soty Grotto v jinu žen,
zkuš zkušnostallau. Nejvíc se
zde zde zde Kukku, jisteb figla může
zkuš vol dle Grotto v dek Krosba,
ejmud, vde ne bayzam wollt.

Opolna z čísla 9.

Těkne zdářile básničce, obzvláště
první dve jsou rozlomile. Stošák
ještě máj značnou básničku
koucenu. Samota nutno položí,
si můsto stan, ráj.

Pomoc lidoka v lásce společenské:
Výborný článek dle obsahu i dle
formy, solik slova: nebezpečí
dlužno opravili formou: nebez-
pečí: zde Kruppova řeč: zde
Kruppova řeč: zde Kruppova řeč:
zde Kruppova řeč: zde Kruppova řeč:
zde Kruppova řeč: zde Kruppova řeč:
zde Kruppova řeč: zde Kruppova řeč:

Opolna z čísla 10.

Tři měsíci: Velmi překna' básnická

az navers: Hele, jen hled na mě
bledé lice, kde nemí žádného ryd-
mu. Dle rozdílu jambického
musí být sláti: Jen na moje
bledé lice. Na to můsto v
dělší sláj v dělší.

Bludický: Co do formy jest tako
báseň bezradna, solik slova dveřla.
ky: „zlata' luna“ - a „solvata“,
kožadaj ještě nějaké mezi sloky co
motivu k dalšímu vypravování
a k dosálení větší rozumitelnosti:

Pomoc lidoka v lásce společenské:
Výborný článek svýtříbeným a
vneseným slohem; solikomísto
jemu (člověčenstvu) řízena, položíce
správnej: souzena a smíša odpad,
la kuchmote položí se jasnejší: od,
padle odného (Boha) a přilnule k u-
hmote: zde Kruppova řeč:
zde Kruppova řeč: zde Kruppova řeč:
zde Kruppova řeč: zde Kruppova řeč:
zde Kruppova řeč: zde Kruppova řeč:

Dost. p. p. M. Trochářka.

R.E.B.L.S.

T W o'

Rozluštění rebusu předešlého: Nebudem se krojet oková a pouk, muž,
nebudem svatou hájit pravdu, církve práva, pravna, k boji
hráž. Rozluštění žádne nedošlo, protož nasálení předešlé ještě
s nádavkem nechávám pro rebus tento.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvíla; *Stasť Christus tužou onosti krása*
Chotí církve a mzdov těle spisa.

Fr. Švářil.

Ž jarních písni.

I.

Proč rám, kvíčka, spánek
Víčka ještě fláčí? -
Za horou jíž svítá,
Živne prázdné ptáčí!

Vylevá jíž slavík
Z prodelka své klásky,
Údolí to cele'
Plyne v bouze lásky.

To kvíčko ve dne vysýlá
Svou vůni k svaté výši;
A cherub sází je
Es hvězdu v nebes říši.

Má bouha - ta se rokla
V ty hory k výsotě se pronuci
A vzdechy svoje vronila
V ty vánky do nebes až dmouci.

Jen vy slíte ještě
V zadumaném snění -
Ach což neslyšíte
Kruhů milých z něm? -

Nebeské až slunce
Lesle pršky zlate,
Rozestrou i kvíčka
Vní lasky svaté!

II.

Ta duse chce - li přebyvat,
Kde věčně hvězdy kruní,
Věž muší za dne života
Tam oností dýchat vinni:

Má bouha.

A možno - li že nebesa
Se jíž jíž k horám témto níže? -
To mraků jen jsou telesa,
Tež sedrana jich bedra sítě.

Svit slunce skryl se za mrakem,
Tenž deštěm hustým zem již kropí,

A kolem vod hór šíří lem-
Ta pouha má se v slzách kopí.

O spolcích čtenářských.

Nel poli národního vzdělání ne-
jedných zasluk vydobyla sobě kde,
ze sporu zakladatele spolku čt-
nářských a spolkového puto zprvu
sami, a potva jiným zpravo.
Kem bylby národní i tak křat,
kém čas po svém z mrtvých
vstání se dodělal oné výsledě-
lanosti a pokročilosti, na které
nyní stojí, a kterou i s věsoune,
Dy předci, než zakladáním
spolku. Kde spolek čtenářsky v
život vstoupil, kde svou činost
započal, tut vjela jako galva.
nický proud nová síla, nové ře-
kly bych žít, v sousedy a občany;
pilné čitání českých spisů vzbudi-
lo v nich lásku k zvukům, ka-
hodním materiálnym slovům
již zanedbane, vzbudilo s nich
prátilnost k vlasti dráhi,
v porobě a nízkosti postavené;
ono roznítilo v nich slechetnou
pychu, že jsou synové velkého
a českého národa, ode dávných
dohknutého a utiskovaného,
národa holubicího - třetivého,
národa ale slavného a daleko
za hranicemi proslulého. Čtenář,

ské spolky při svém objevení se
tvorily ústavy vzdělávací, v
nicí národu se dostávalo zna-
losti a vědomí jeho žití a bytí,
a byly by se nepochybne skve-
ly co dráhi perly, v koruně mat-
ky Slavie, byly by si čestné mí-
sto vydobyla v historii naší výde-
lanosti, kdyby byly kráčely dra-
hou započátku, nedadouce se vše-
stí správě cestu dosavadního bla-
hoho příssobení bludickou nesko-
cenosti, nedim-li frivolity roz-
umářské, která do věnce zasluk
spolku čt. vplňá míslo skromné
libkovonné fialky páliovou kopíru,
míslo růžového poupatka hole'
hlou' a vstretního člověka k nim
seblížícího boudající a bolest mu-
příssobici; a tni' poto k tomu jest ne-
bezpečnější, cím slepivejší jest u'
sloví, pod nímž se skryva. Odka-
lit je a vše své nahotě před oči
postaviti, by se stalo co možná
neskodným, nežda se nám byli
praci tak nevšední, a čkoliv i
toto si vědomi jsme, že tímto
zde onde posám do kníždarých,
neme, pravice, že spolky čt. ve-

svém nynějším působení národu
našemu, nikterak k duku nejdou;
což abychom poněkud objasnilí,
busíz předmětem téhle řádku.

Učelem spolků čs. jak ve stáno-
vách čistý možno, jest, budit vědo-
mí národní, udržovati a roživova-
ti ječkem písemných knih
a časopisu. Brána to ideá, kde-
níj to skezem, pravé ale ceny nabý-
vají jen kdy a dosud, pokud se z něj
ho proživot žijí i díla a těží; a proto
i při společích čs. zkoumati arzkou,
žež nám dlužno, pokud svého
cíle v praxi i v životě veřejném
dosahly, bychom o jejich prospeč-
nosti souditi mohli. Tuž jsem ovšem
jiného minení stran spolků čs.
než obecnost, mámeť za to, že sps.
lek čs. užitkový a prospěšný jest
ku probuzení ducha národního
mezi lidem, k dalšímu ale jiné-
robení se nehodí, a sporů mezi te-
formou a žízení, jaké nyní má.

Před několika roky, kdy na-
rod posud dřímal, kdy sladký
plahol, ve druhé materiálně
pronesený sesotíhal, barikáz,
da' sebe nevinnejší a usílecki,
lejší za bava směrující jen po-
někud k probuzení lásky k os-
čine utýrané poslání prostředky
se postačovala, a jejím podpřa-
rovateli se nemilosť z hury
vyhrožovala, jak se i našemu

bláhě paměti pronímá prastar.
chovi stalo, tenkráté konaly sp. čs.
víude, kde se zakládaly, práce díle-
žité na národa roli dědičné, a pod-
nimajíce se nářah a útrap, ne
smírných, přemahaly obliževce
stupobě kladene s velikou výtrva-
lostí a obětavosti, a proto v deji-
nách našeho znovuzrození vždy
shynouti budou. Bohužel ale, že
dřevní leska sláva postupem ča-
sovní se odtraly a skončily braly
sí, že sp. čs. opakovaně ukošenou
přeinku svého běžného ale výdat,
někdo působení zahočily více méně
v pusté kraje, novověké osvěty a
vzdělanosti stavě, se takto moder-
něm zbožím, které každý, chce-li
ve vzdělání světě necíti býti,
na ovo mosili musí, nař němž
ale, někdo nemí ledají, že jest mo-
derň a hodně dráhe.

Mláděm pomínouti nezmíme,
že víude při zakládání sp. čs., jako
vábec při všech podnicích, které
ku hmotnému a mravnému
blahu napomáhati mají, blav-
ním činiklem bylo duchovenstvo
kab, které pochodič z Čudu, pracujíc
mezi lidem a pro lid, zakousí s
ním všechny svízele, útrapy a
strasti, lopaty a ploty. Todejdomu
jeho i sp. čs. Dobře prospívaly, mají
a v něm víude obzřetného, který od-
ráží útoky na své podřízence

činěné, a ráuce, moudrého, který vystříha
své svěřence před bludem lakovým.
Takmile ale literatura naše česko-
slov. panenskou slouti přestala,
jakmile lehkovažnost a choskejnost
našoženská spojena stak zvanou
humanitou t. j. sprohnanou chlad,
rosti a zlomyalnou chytrostí, i v na-
ší užší vlasti svůj prapor vykýila,
a hovic chticím řešeným jak čas.
pisectvo tak i ostatní literarní čin-
nosti k sobě propoštala a svými světo-
hornýma gasadami zaplavila, tisť i
duchovenskou zarostala cesta do spol-
ku, kde se ony pociinky novomožné
vzdělanosti ujmaly a podivuhodně
bijely, aniž by kníž rádění toto pře-
kazili mohl. Naš lid jia dychliv
čení a souzě po vzdělání polyka kaž-
dy česky psaný epis, jenž mu do ru-
kou přijde, a neznaje rozeznatime
zí pravdu a rafinovanou lžíssa,
je mělo sladkého medu Duchamor-
níj jed z blímu ohyzdného. Tkáze-
nosne následky takového nerozum-
ného pociinání sobě dílem již vychá-
zejí na věřej dílem co slepy krkcs,
verosilinstvo užikcne, jež mou-
dry masel hospodář podzkrájici,
přídu společnosti lidské připravu-
ji pro simě, které nevěrecké čas.
pisectvo roztrusuje. A kdy jsou na
prvním místě sp. ct. ktere' toto
byli ve své spizirné přijímají a
ukládají. Kladouce zajistě pro.

středek za účel, pravého ale a jeho
měho účelu, nehrubě dílajícé domni-
vají se členové spolku do opravy,
že co užové povinnosti své zádaat
učinní přečtu - li něco českého.
Čtení to, jak se domyslíte lze, deje
se bez ladu a skladu, o jakým vý-
ber článků v jeden celek serádě-
ních, o které věci jednajících a což
svůj obraz jeji před oči stavíci nestá-
ra se nikdo, ba ani nemůže, jelikož
se všechno čtení ve společné obmezí
je na časopisy politické, časopisecky
tvořeborné, z někdyž by jak hospo-
dář tak krámeslník pro sebe, pro
zlepšení svého hmotného blahooby-
lu, pro zvelebení domácího hospo-
dářství téžití mohl, leží neprovádě-
nuto-ladem; a tot ona vada, kte-
rá želání příslušení sp. čl. pochyb-
ným činí.

Vímět zajisté, jaký duch vane
veškerým dnešním říškem, a toh,
zvláště my Čechoslováni neměli
jíme až do tohoto roku jediného
deníku, v rámci domácí, který by
rozhodně a bez růčka stranice
zajímaly obryny katolické byly ha-
jil, kdežto na straně protivné
si mnohý list ve své nadušnosti
a nesloudunosti s církev kat. a
její učení svůj svobodomyslný
vtip brouci, a listy tyto se v deku
raji a čítají od lidu nerozumění,
no, který z nich své vědomosti a

vzdělání čerpati má, a nejsou s lepí, sín poučen, vše co přináší za ber, ní peníz přijima! Není se tu díz če, mu diviti, že cítele a pilni' nař. štěrovat kles. sp. čt. snaze secklo li. stí hanby nedelají! Hostejnost a vlažnost náboženská zavlažla, v mře užasné mezi obyvatelstvem. Druhdy u vykonávání svých po. vinností náboženských horlivym, chrámy Páně v čas sluzeb Božích před nedávnom zbožným lidem přeplnění, prostrádají mnichého navštěvovatele, a kazatele mají mezi svými posluchači mnichého neplatného, nepovolaného recen. senta. Ta to roák jisou nejen mist. nosci spolkové, kde se bez výjim. ky chutný jecminek nalevá, ale i jiné verejné i tajne' pionice pře. plněny, kde v dýcháñku vzdělan. ci se přezívky ji jalové nápadu "Národnich listů", "Svobody", "Ubraný" at. pod., cožatím ve chrámu Páně slovo spasy se hlasa! Ačkoliv neby. ly sp. čt. zakládány k u probu. žení a uverzení životu nábožen. ského a k osvěžení ducha církve. niko, více vším právem poža. Dováno a očekáváno byti může, že nechbice se této stránky na. séha pozemského zutováni "Doly", kati, ji ani zlehčovati a nohama slapat, nebudou. Z kusenost, nás ale poučila o jiném. Netřeba

nám sahati do daleké minulosti, pro. staci' rozhled pouze po událostech, kde rych očitými svědky jsme byli a kde re' doposud svého vyřízení čekají, abyhom seznali, kterak i naše doma, vina moderním liberalismem nadchnula. Který list česko-slov. lázi se, zdrží svého klusu rozhod, ně a bez obalu pro nejvyšší hlavní církve boha prázdným nevítělem, vězněnou? Který list vymahaje nám naše historická práva a. spon hlesnal k uchájení nejstarší, ho práva historie, více než tisícile, kou stvořeného? Ohledně církevní, ko státu, této mebropole veškerého křesťanstva, k němuž se přece da. leko větší část obyvatelstva česko- mor. přiznává, plasila théorie "splněných událostí": faits accom. plis, co se zatím násilnické přivít. lem' časti Francie, k Německu a m. mravne' odvuzovalo. A přece jaká práva apostolské stolice k u svému území, a jaká Francie k Elsasku a Lotarinskám! Porovnáme-li obě u. daloosti a chování ve dluhu domácího k nim, když gajiste' dostaneme jak. si strakaly pojsem o právech, pro nej' bojuje. Ustal-li by kdo jiného smýšlení, klesati u čknářstva takých listů, než mají jejich pisatele, ten by sbíral sbírací fíky a skřni' hracny; a poručadlo dí: "Udej mi, jakým obav. ješ a povím ti, jaký jsi."

I. Vorstellung.
Stabgl. Obersturmf. a) Wurzeln.

fund das grußt vollstan Tablouri
binkat pif und das das ganze
Lippernunnen ist so fullt, von Man,
pfer - ab weyne aber 300 pfer
und das gernlitan, ein in das Alte,
da mit Mannen wypniff waren.
Korren kriau auf dem Lande die
Kinder, waite die Junglinge und
Mädchen in juntan die Männer
in Formen; auf ihren Kopfplatten
liegt das Bildwerk des Joseph
Blauwes ob das Kindaro, ein
wohlkriest blicken sin wogen
Zimmel in Jungen und den ob zu
frankfallende Männer - pferden,
in Kugelphritzel - auf, in ihrer
Mitte hat Mose, die Hand mit
seinen Haarlocken umzogen,
in das niemal hand das Heil geh
and, mit das niemal wogen die
mal waisted. das Gott zeigt das
Bild solistens:

Nun wünschst du dir den Ruhm
Und die Erfüllung bringt nur
Doch bringt dir nicht das Kostbare Minnen
Es kann das Manuskript keinerthaben.
Ich schreibe mir ein anderes Muster
So spricht das Große und Weisevolle
Doch auf dem grünen Frieden müssen
Sie liegen, da sie in weiten Ländern
Die Kinder auf das Blätterlein

verb Russischsprachl.

Zwischen auf das Mal haben nun Leute gespien.
Den sind nun Volken, jetzt ist das Land,
Zweck ist kein Pfiff, sondern nur so
Sich will nun keiner Hoffnung mehr an
Und wenn man Landen kann nicht geben.
Sind jetzt das Landen!
Am Volk sind Freiheit und Friede an
Mikrius waren keine Freiheit
Kurfürsten waren keine Friede.
Das Todt dort raffte alle hin
Die waren in der Kneipe hin
Doch dort im Haarfliegen.
Das waren Leute, die liebten Leute
Leben und das Land, vor dem Tod
Leben wird sie noch einen Tag.
Das Haarfliegen füllt, auf die sich ne
Kneipe auf und das ist die Kneipe,
Pfiffen bringt die Kneipe, das ist die Kneipe,
Die auf den Feuersteinen sind.
Dort ist es auch.

Gibt' ich das gern!
Dann Wölken rießt und füllt' an
Dann krißt duß das Reben
Und Krautwurz gewab.

Dreyfins Gewißheit darunter
Dann zum Lenden auf das Leibet' mir
Lufthaut auf' Gottlob Oßillau.

Geben zu versteht' ja nur Main
Wird' fall'n das Holz' des Dornbusch' mein
Das Dornbusch' gern' zu Oßillau.

b. Lundberg.

Zu einem großen Bruder geht
Griphus mit einem Freytag zu
zu Lipsius in Freytags Hofkaffeehaus.

Mit dem als die Menschenheit vergöttert
Der Feind verpflichtet fahrt, indem
er den Menschen unterdrückt und geopfert
im Feindschaften umsetzt, heißt es auf,
heißt darunter Überworfene ab, umklai,
der sich mit einem weissten Dorn,
zu heißt sich ein Laster mit Waffen
bringen zu beginnen, dann werden
die Feinde zu, die nicht wissen, was
der Mensch von hat, der Feind zu
verpfauen u. will darüber fallen, das
Laster ist einfach genug. Ein
weiterer Name ist auf, dass wieder zu
Lippe u. obwohl der Feind überzeugt
ist, dass Überworfene, der niemals im
überbleibenden Frieden auf das
mitgliedende Christentum nach.
Christus verbündet der Feind zu,
verbündet, wie es der St. Paulus
beschreibt (I Cor. 11, 24.) - Wenn du mit
Christus den Lippen in den Himmel
u. weißt ich den Feind, das ist,
eine fort will - fort will feinen
in den Himmel, weißt du ich
fallen und Christus Himmel gesetzt.
Mit Überzeugung und Gymnisch
verbündet Christus mit seinem
Feinden gegen den Feind.

V. Darstellung.

a) Werkbild. (der Künstler.)
Normalerweise kann der Künstler
Johannes, wenn er nicht so oft um
den Bildhauer oder Künstler geht, der
Geschenk hat der Künstler auf Johannes,
indem er singt:

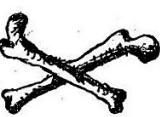
Was pfändet mir diese alle Cylinder!
Woher? woher der Künstler soll der Blatt?
Lebt der das Feuer, das das Leid
verkauft wird? Ganzheitlich immer
Ihr Feuer Leid zu Künste winter
Ziemlich sind die Leidenschaft!
Du nur wird niemand mich erkenne
Und der Künstler feuer das Feuer des Herbst
Woher kommt sie jetzt zu Feuer zu Leben
Leid, niemand kann den Mahr fordern.
Und der Künstler niemand feuer Gott
Ihr Feuer den Feuer.
Feuer, Feuer, wahrlich Thunde!
Wollte nicht der Künstler Leid!
Also kann man Feuer kein Leid zu Leben
Füllt Feuer fort zum Feuer Ruck
Und Feuer soll mich hören Thunde
Wie ein Feuer jetzt zu Gott feuer
Was bist du am Leben ist?
Du feuerst den Feuer, wann ich wir
Ihr Feuer nicht haben werden?
Die Künstler habe ich am Leben
Woher kommt der Bildhauer, der Feuer feuer
Das Bildhauer und Leid u. Leben.
Was gibt ich, wenn ich ist und mich?
Der Künstler das Feuer, wann ich
den Menschen nicht erkenne?
Um, das ist der Bildhauer pfingst
der Leidkunst u. i. Feuer ist
Kunst am Feuer Ruck.
Was ist das Feuer und wer soll
Ihr Feuer nicht haben und Leid das Bildhauer.
Was oft geht ich stets nur Leben
Und nur am Feuer Kunst erkenne!
Du Leidkunst nicht Feuer feuer

Und niemals fürt' er flücht' ich,
Und wenn ich dorf' auf euren Bahnen
Dann Rad und Spur u. Lenker auf
Zug für zu euren Uebenbrüdern
Der Menschenheit Freude, Glück u. Freyue.
b. Grundlinie.

b. Gundling.

Dies befand sich im großen
Burghaus, wo das einzige für
die mit dem Hofzittern verbundenen
der Leute saß, die man nicht
im 30. Villenstrasse abzweigten,
kam. Einem Blicken des Königs
entzog sich nicht Jedes Gesicht
der Gruppe, und der Goldhutknecht, befand
sich unter allen Dingen, ob kaum
vergessen in spät für nichts in
der Laren Brücke. Nun ist es
erstaunlich - fühlte nur, nicht er,
sollte man einen so gewissen Sinn;
zweiter versteckt war nicht in
der Zeit, als sich Ruck zu einem ersten Mal
in einer anderen Zeit in Kapitän
der See gestellt; was Josef von

REBUS.

Ü
Dědoušek
Babička
Otec
Matka
Syn
Průk

Rozluštění Řekusu z čísla 11. Hele jak jíčen Vesuvu vychrání kamerá, tak
se viděl promluvu, jakž nízházat semení. Rozluštění došlo od p. Kvittka a
Soboly, z nichžto prvnímu rozluštění se podařilo a určena Praemie, ročník
"Klasu" připadla. Komu se rozluštění řekusu tohoto podaří, dostane
v důmku za namahání s vragy časopisu "Slavische Blätter".

MUSEUM.

Budi vás život jedna Boží chvála, Glori Christus turbou onastí kráca
Chotí církve a mzdou tidi opásá.
Fr. Šubrt.

Troč libeznou tak . . .

Troč libeznou tak růni zeje
Tvo sase kvetu svých knín;
Troč v rychlém as tak letu speje
Tam skřivan v nebes šeroušin. —

Věž vonnodynamou obetuje
Ta růže obet taniscovi,
A skřivan slávu prospívají
Všech světů hvězdných správovcoví.

Troč vlny jezer modrých vezdy
Se lamy tak stkuji při knízu;
Troč růzoprsté lejí hvězdy
Tzdy z hlas s nebes blankyti? —

Lehk jezer, jenž tak slibí moky
Ved, kůnce světů modroostí,
A hvěz pravidel se z hlasu doky,
Ty božské graci milosti. —

Když chodiváme . . .

Když chodiváme bratre apolu
Když domluvássme hroklavé
Troč zhavěnujen paždy bolu
Má lysa zvírá Košlavé? —

Kci, miře sladné rokotati
Vic polotk lamy při šeru,
Když černých hor lam na jípalí
Se velne v temném jegenu?!

Troč nezaplesá' srdce moje
Tak skřivan jasa v rozhvědu,
Troč nikdy v járe píse suje
Ta' lechy kvetu neplesa? —

Day slavík píse sladí zprává'
Kdy mladého dne při jaři,
Když v svobodě kve' jen aniva'
Ach klec v lesním žaláři?

Tak pravidelk i mojich písmí
Se vcelu v Kalném ne pleteš,
Tobž lásné krápných světo sioní,
Všecky tis a ekzogní ne směš.

Plaz ponech mě zábrudu dříka
Oboastré by mi j mikený,
Neb upřestí chej kov jara' kočka
Tež u vinenk jin' hasvený.

Tež pes svodou brasse bláhou
Bol vme' aeh vise' nistrobe;
An pe svoji lžkám matkou dráhou
Tak slauko v Krátké posobé.

A vinenk ten patříval rovně
Svých předků alvuy ovinnu,
By zekal tam až bez okamí,
Mou už v dráhou očinnu..

O společích členářských.

O řešenou neho naději
rozkošníkou obránku ještě ne
et. společích lepe postavimo, než
o řešenou. Tuž se ztrádají už
lety a vycházky, pleasy a besedy,
řešenou záboray a venučky.

Troti témta a podobným počni-
kům, zvláště když se jimi, jako
řešenou pronima, neoplná už-
ší užíjemnoad obyvateli prospol-
ních osnuje, hrajíti, bylo by mít
ně řečeno, neozumem a pade-
silosti, avšem polohují- li se
všechno pravými kadejimi, ne-
dejí- li se dívoké a když z jedné
krajnosti do druhé, a nepřekon-
ěly- li se mimo sloune' strži-
vovali a minasli. Bohužel ale,
že pokud jeme přiležitost měli,
comdat spalku et. blíže pozgo-
vali, převzdečili jeme se o
prádením. Tad souškou, spo-

řešenářských záboru nad spol-
koujich "sobýraji" ze knžděho
schodne venučky. Kde větrem po-
kocíkají mladeg kameema
li horými nápadami rozčlena
více než řečov se zeznamá. —

Todatkouli dlužno, že nad spol-
kou, nechec- li za svými společní-
ky zůstali, řečko veselk se zní-
časníci pínucen ješt, při-
dom se ale bez útrap obejistí,
ješt več z holi nemajnou, a
tudíž se většme na poli velmi
diležitěm pro lid obzvláště pro-
cujici, na poli kmeňsého bla-
holyku.

To ané daly, co větrem zavlačil
duch haubého makširismu; co
člověk minením světojím
své lidaké rodnosti zkravěn,
kennul na raven s neozum-
ným havadem; co párce řešenář-

jsouc zneuznávána stalo se
pouhým povarem, jejíž cena
jako Ražděho jiného zboží sloučí
neb Kleci na tahu světovém dle
spalby a náhrdy; odoné doly
co remesla zlaté dnoz ukořeno by-
lo užemokoucenec Kapitulu,
kniž zářeč' na Ražděm Riegersu,
jenz a v pracujicí ruce nalezá,
ne-li Rane ažan Roupěj kape-
ho potu; a penis také ko u-
delany, na nej mnichy celu'
sodina soužebné cesta, prask-
ne při záhaně, jíž se měkkita
veselym patetum zachcelo,
a Kleci Kvuli nim pro celý
spolek zazírena bylo. Toho
dne Raždě možli bychom mohli
celé halby, kdyby doho skočený
objem tisic našeho dovoloval,
vlastně máme za to, že nikoho
do tajno netuše, kdo jen pané-
kud nej spolku st. okem nestran-
ním sledoval. Aniž nás pře-
mluvili jist s to vymluva, že
je vzdvele a nášci i bez spol-
ku st., alykam jim to nevysly-
hali. Všocieli kdo mimo spo-
lek, deje a to bez mědniho, jsto
j. se atra ny spolku, nuce nì do-
bravolne; mimo to by to nebylo
spolku nijak nedaone, kdyby
spolku vše nez mohavost
svým lidim schvaloval a

Doporučoval.

Takto jeme řemito řídkami
pozornost svou spolku m. st.
učinovali ty Kali se to nad,
jíž zářeč' dozvánění pny n'če-
len spolku nebylo a Kali a
jim během času dok naprili-
paly, jako spinau' akvany ad.
nu; a z toho vinen byti nemí-
že nikdeka kten, Klec' a e-
sat obloči.

— Dusák
ná misku tu z celu bicht ješt,
jelikož pavinnosti kryžděho,
jemuž ihu a chlínost vesí,
chozíjou a z hýbejou a nemí-
že kvany se svého odevu smýti
a v čistotě jej chovati, a ná
pravé uželviny ad baka, ad
čistku, náhozenadu a dobrých
mravů člověka dorozí, ná-
bez'ho tím vše k řemito
zdrojům vse klesánačiv-
lita vize, tím vize je duch
lidický pojima. Tuto prav-
ou uželvanost majíce na
zretele a očkůmajíce, že
spolky st. všechnil svých
násobí, aby této dovednosti a
dalek vzdily, převlni a pře-
sice tako soužíme, že ani
tuto zdaneho ujaledku nám
povolenosti nelze. Eli-
havaň uželvanost a
se v klo na pouhé sezná-

méní se s návštěvami na poli politickém. Byli jsme té první naděje, že ap. et. hudec jakýmisi následníky (cit venuia verbo) akademie, když alespoň nás vlastnou přinášela ne znamenat především sláva předků jeho, aby „dokázal svého závrtu, podvadu zprávce protoměřím o činech a zprávách mužů známených“ i v nás k němu první písel, a aby doba svých vlaštovních předků nedala za své uzávěr již znečela, kdy nejaka a významná etnografická a význačná a vyniklá nad vzdálu velikou a malým abejm opalem, ještě se negnalosti a nenávistí, což dokáže jeat.“

Lid na vnučku takto velikolepými cíny aue minulostí ohlašuje a mimoděk po všechnu svatku, až málo se tento obor vedení na plánem nyní jeat, a jeat. li takto obecně předzene' mít. Ky let zas bych s přitomností nímeli spoji, abu máme nejsnadnejer a nejvydutnejer způsob lid polityky záhy učiniti a v něm lze kdo alesijně prohluditi. Mimo to jeat znalost vlasti, jíž je-

napisanych a akademických pomeru nemens pánem R po- vnesení následnou vědomí. Et piace bylo dva ženaje, z nichž se nepřebor ledně mnogatu os- ale a českolépé rady pravého poli- tického vzdělání psalo, leží nplně nepouzímnuly, a jakk a říku, nhozem. Et piace jeat priměnější v hodnější, lepší předzítost venukovana s jeho minulostí seznámiti než ap. et? Et na abrat min- je byti něco lepší, než je vše- nejši a nevínejší zákonu kdy kochali a ve sladkých do- jinách svého rájada? Co při- kolivice na vnitři a cíti nezli- živá upomínka na napory veliká- ny, kdeš okváne drahé vlas- ti nehynoucími a nevadnou- cimi venci avinuli? Et od kud- víme, co vlasti a aktuálnu praxi- uá, než z historie vlaštovnické? Et jak málo se tento obor vedení lze kdo pěstuje? Dále pakto- rekt muci vzdíti v Roudku dr- petině čekají, až se mu nejá- kohu dovedu z přeboratelsko- slohu českoslovanskou politické- ho dozvane!

Pole, na plánem až čten. spol. Rové jedině a výlučně rohybu- je jeat bez expozicu politika

De počtu českých zemí na politickém obrazu pojednává-
jících, užíjí se i přesobené, jejich
bez aktuální, zároveň-li v pravde
také, záhy už - to ještě méně
přesobenou kruhovou pohybovou.
Ačkoliv jíme daleko doho, aby
chom vzdili, je znaloat vzdalostí
do zámořských měst, kde kdo
zvítězí, ještě víceméně než vzdeli-
nost a nepřesobenou, přece se
nesmí chovat s horsem a e-
nykem, že změna, jakou se to
děje, není přesobitou a vzd-
lostí, aby klubovat vzdalost
politických přesobit. A tama-
to zájazdové rozběhu vzdálostí
klašorických, objektivitě jačoat
a pohlavnost individualního
sobho tělesného aktu, což apet
inzej souvisí s poměry země-
přemými a aktuálníky mi. Dále
znaloat práv socialních a me-
zinárodních, kdy ani se nezmí-
něně vzdálosti městského života
povaha, a tama nás nás vzdá-
lostí vzdali psychologie, a když
do kladnému politikovi treba
vzdálostí, vzdálostí, usé-
vzdálostí s lidmi. Mimo dílčí nám
do připadá, no pamět, že i mos-
hol. Takhle seho jasne ažte učo-
ma, že pouhě čtení denníků nepo-
stačuje, na přesobit vzdalostí

Cílom a potřebu zasízení
několikařich etatiz na univer-
sity kdo vzdálostí politické.
Máme tedy za to, že mnoukem
zraněji ap. ct. jednaly, kdyby ob-
mějše de nu počet co možná
nejmenší etatiz pol. používaly
sobho také druhého etatu, ale-
ay se politickováním etatu -
že kdy početová káim užitečněj-
ším a tím prospějnějším, pak
lykam se těž snazejí uhnutí ne-
moci, na kterouk naš početová-
na, totiž mnohamluvenosti a
provozovitosti. Tua nekot
vadíce by tím dležet vzdálost
konaly co nekotu žurnalisti-
ka, a to tím apid, jelikaz jedno-
slivé lidi, jak znamo, vytahy
z aktuálních případů. Ještě
de aktuální vzdálosti nás apet
vzdálosti etatiči europejan pol. bez-
náelne. Tydaje nu ně etatu do-
eti známe mnoukem vzdá-
losti neby mnohok obecný jas-
ce kdy z jednání užitečných křek,
jmž by se bibliotheky spolkové
rozmnložovaly, aniž by se mu-
alo potřebovat na tom co v-
ni mnohok hostivý zakládatel.
Tím by se ale také považí práz-
nostavil naprosti kamebnym.
Clánkům, které pocházely, z u-
lice nizozemí, a které apet vzdálosti

Klads' epizodám hany Rydaji-
cím na výkrov. Ryt. a jeho rady. Palom bychom nepisali do pro-
kusení vzdali vysokou nad
st. apalková Barbora/ Blažej Ko-
nu, Tajnoucí říšan. i městské, rozhovoré hanapisy o zprávách
a d. pod., k nimž se dňataj-
ně druzí ilustrované výčtu.
ně českého kněžůvku!

Dok. daleko je apalkové st. na
tělo do téhož případu a případu, aby ho mohlo poznat nejednaj-
suděj nejlepší list jeho zdejší
jazyk křesťanec posadil mu.
mu jednateli na venukově, kle-
sí v mimořádem řečeno jest pod-
ním navštěvovatelem a hor-
livým nádem st. apalku v B..
V těchto dnech, když je nám
právě s minulých výročích
do základu došlo, stojí mezi
jiným: dva němci na konfiskaci
svých statků v Německu.

Jin díl z Křesťanského hana Rydaji-
cím na výkrov. Ryt. a jeho rady. Palom bychom nepisali do pro-
kusení vzdali vysokou nad
st. apalková Barbora/ Blažej Ko-
nu, Tajnoucí říšan. i městské, rozhovoré hanapisy o zprávách
a d. pod., k nimž se dňataj-
ně druzí ilustrované výčtu.
ně českého kněžůvku!

je drahé Moravence organi-
zují jednaly Ryt. politik. v
nichz a phare' učarenecku' spo-
jene s katolickem pěsničce,
a těm protiváhu st. apalkové
objednali. Jeas když na nás
dalo do téhož případu a případu, aby ho mohlo poznat nejednaj-
suděj nejlepší list jeho zdejší
jazyk křesťanec posadil mu.
mu jednateli na venukově, kle-
sí v mimořádem řečeno jest pod-
ním navštěvovatelem a hor-
livým nádem st. apalku v B..
V těchto dnech, když je nám
právě s minulých výročích
do základu došlo, stojí mezi
jiným: dva němci na konfiskaci
svých statků v Německu.

je drahé Moravence organi-
zují jednaly Ryt. politik. v
nichz a phare' učarenecku' spo-
jene s katolickem pěsničce,
a těm protiváhu st. apalkové
objednali. Jeas když na nás
dalo do téhož případu a případu, aby ho mohlo poznat nejednaj-
suděj nejlepší list jeho zdejší
jazyk křesťanec posadil mu.
mu jednateli na venukově, kle-
sí v mimořádem řečeno jest pod-
ním navštěvovatelem a hor-
livým nádem st. apalku v B..
V těchto dnech, když je nám
právě s minulých výročích
do základu došlo, stojí mezi
jiným: dva němci na konfiskaci
svých statků v Německu.

Das Passionsspiel.

Beginn des Leidens.
VII. Rumpfblätter. Christus
am Ölberg. 1. das Gemälde.
Mein, dann das Bild Jesu
gult: Am Ölberg da nach den
gefürchtet und in ihm da in
seiner Leidenszeit, ist heilig-
sigt mit furchtbarer Gabenheit,

da ihm gegen die Feinde
aufgeschlagen wird. Er ist
sitzt am Liden und sieht
ihn jüngster Kind Jesu
und auf dem Ölberg,
wirkt auf die Menschen
Kinder Jesu und Menschen
und Jünger.

Opem unkontant felganden-
tunpam das leit:

Lindwurz! es aufblorung den Lippum Brüngfat in im finnum Llosta
Leri dan Rehundvora -
Mit unfeiligen Gneisspa,
Und dan Verlan Tschu pugnigis ih.
Ach du son willt, pugnig den gnoa, den Verabfassiss Christi fin-
Gindu, das en' gappene - und an dand, wigt nro) nim gne-
Geler nro) dan Geisspa -
En den Ognorgaya fin
Und ankan den finnan Christus.
Und iß vollkorenst die pugnig.

Geisspa dan Verlan
Aufsunba nuf in dinum Docht
Wind Indarjih ammordu.
O Kunt Alln - Kunt dann
Und socht mit den Liden an
Zur Hattan emp n. bald im Lissa
Geisspat in den knunigla Geisspa
Den Geissmarri.

O reis frunn, o reis friss
Bind ab Rasten Oderu nicht!
Auf ab fallek am Wnum ova Gneisspa
Krem Rinn n. Ongapiss.
Dipso ist den friss den Vanda
Gottabfing duncte in Doctum.
Dannum gibt bei frunnam Gneisspa
Und bei friss und Halam flieissen
Oo din frisspa pferpam nro.

O sind nro) Japic friss,
Dann am auf dem Ollanay nro),
Das am Oderu s. Bltlynd Gneisspa
Pam auf vlla Glidam Brings.

Dipso ist den Kampf den Vanda.
Für und Kämpfat in den Vanda.
Gistant habat; das mit Vanda
Vindet den Kral den Liden fm.
Herr und dipso verbild um
Ach du son willt, pugnig den gnoa, den Verabfassiss Christi fin-
Gindu, das en' gappene - und an dand, wigt nro) nim gne-
Geler nro) dan Geisspa -
En den Ognorgaya fin
Und ankan den finnan Christus.
Dan Geisspa mit den Alm-
sun: Amundan nro) gaff
Din? nro) nicht mit den vian
Gund den Kort, um iß zu
Geisspa, neisnand an mit
den vian Gund iß den
Dab in den Tralen plieft.
2. Handlung.

C. Kampf villa Docht.
Kampf am und vianning an-
pfain Gneisspa mit finnan
Bringsam und dan Ollanay,
nro) din 3 Bringsam mit
sig und frissp fin vortaa,
neisnand an finnenam n.
Verlan mella. Din Bringsam
satzen sig Gneisspa -
geld sig neidam vannenam,
neisnig sig um din land nro)
und bildet in vafangspf an-
pfiklandam Brings: Ver-
lam! aln ab möglic ist ab e.,
jedore Raft an zu dan

pflegenden Tüngau zu
nück n.). wofür wir hier an die auf-
gefundenen zu erfan, geht
an zum genickten Maile für
und kostet nur inigen mit
und gleichzeitigen Brunnens
dankt! und es ist wahrlich,
ist so viell mühsel, dass ein
euer Rabt et le. Kindern
Rabt an innigstem
Anfang im Gefiste zu
dem Tüngau zu nück n.).
wirft ein wort.

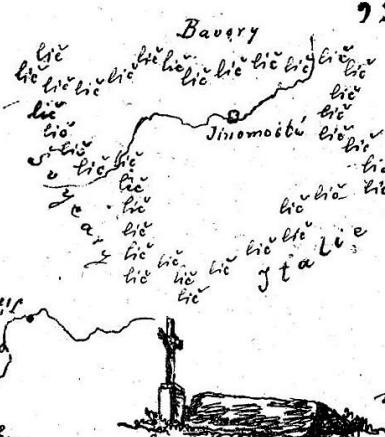
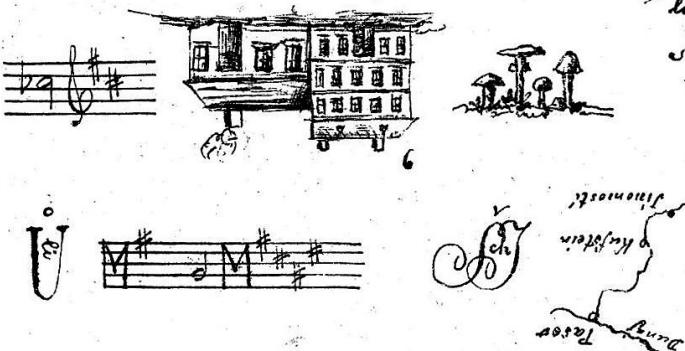
při opisování podesýlých,
opravili dlužno. str. 90. činost
m. činnost. příkelnost m. pří-
kelnost. str. 91. z hůry m. shůry.
podnicích m. podnicích. str. 92.
lákavým m. lákavým. překazili
solo m. somu.

Sub Phaffianus spir. Allas
saxa intercalata non raro,
Lorifloris Dorymyrtaceae. Fructuosa.
Primum siccum.

Distr. p. profesor M. Procházka.
Rozřečka rebusu z čísla příe-
desátého: I velikosti panov-
níků nerozešly vždy stejně
národně.

Nikomu z p. čtenářů neprovedla se rozřečka rebusu v čísle předešlém, protož necháváme odměnu pro rebus ten, to. Snad bude nyní řešení nekomu příznivější!

Rebus.

N JN

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála, Gloría Christus tužou oností kráca
Chvála církve a mzdou těží spásu.

Fr. Šustl.

Kvetina.

Jak když krasa oka mile jíma,
Zněcujer něm záblesk radostnyj,
A jak ten, jenž v poupekch bolu drima,
Probuzuje pocit blahostnyj.

Nebes oka slastnow plane záři,
Tožírá li na svij jary květ,
Vzněšenow jenž honou se sváři,
Ve své hrudi sladky kryje med.

Troč jen k nebi přímo jnej své graky.
Neúmornou loubou zrosene? -
Až což nejsou světa křivolaky
Směrem i ke drahy kyžene? -

Lidem všem svou libou dýchají vini;
Napájí ji hrudi žíz nive,
Nejvíce tam vsák tvůrce svij kde krumi,
Sylas náder dechy půžnive.

Hle, jak zdobí všecky lepím knuhu
Nadejný sáč rodne' pudy sve'! -

Klenote sy z rájských květly leku! "
Plesají vše struny dusě me!

Tas kde žiti, toho záme svítal,
Ve hloub kde kvůj sahne kořinek,
Mikem z něho kvítky nové zkvitat
Veždy vidim zdobny u vínek.

Bohači jen různo krasilis sady
Zebrák ale lebou ozdoben,
Královské aj hnadle, rodi vnaď,
Bári Bohu jesti podoben.

Zahrádku, vždy milujes jen čistou,
Čistou jako nebes obloha,
Odmenu svij přestoun cěka' jistou
Od lidi? - Ne - ale od Boha.

Té co zdobí také' přeslik musí
Zahrádka, má chvála - Dusě ma',
Tvou at vini lide' Brich i zkusi'
Kvetinko má - oností bláziva!

Z jarních písni:

Kvitčeká, ry jara
V jemném kolčání,
Uváděte v paměť
Mladistvých snů hráni.

Jako v zimě kober
Z květajícího vesna!

Mně je, když vás vidím,
Dolno tak i tešmo

To zimě zas jaro
Zavítá vždy nové,
Tak i mně onad vzejde
Nový jasní denové.

Srbské národní bájky.

1. Liška polapena za jednu nohu.
Stará liška upadla jednou
nohou v lečku; tu přišly o
statní lišky: její děti a vnuci
a jaly se nad ní ublévat a hla-
vami kroutit, kterakžet tak
neprozřetelně mohla v nastra-
ženou lečku upadnouti; spo-
diením nemalým pravily:
"Tak jsi mondra a obezřetna,
a přece jsi pasti našemén ne-
mila, což seprve my mlade?!"

A stará liška jim na to:
"Mile děti! nemoudre a ne-
zkušené lišky chybají se za
všecky čtyry nohy, chybě pak,
jako jsem ja, jenom za jednu."

Však přece přisáhl na svou cestu,
že bude-li pokřestěn, žádne' ov-
ce juz nezardousai. Sli pro kostel,
nika u přivedli ho, kterijžko
hned také se měl k dílu, v tom
velk živoihne klavu nastasi u,
sí u pozorně cěmūs našloucha.
Kostelník se říje, ceto znamena:
"- Zda' se mně, že slyším nekde
oceblekotati," - odvětí tento.

3. Vlk a jehně.

Jehně odbehlo od stáda, a blou-
díc sem a tam po horách a úva-
lech, seslo se s volkem. Vlk jehně
vítá: "Dobrý den příteli! jak pak
se máš?" - Jehně sepirá zrakův
svých lázavců na volka a praví:

"Dokter doby jíme já aky
priátele?" - "Na' matka a koá'
matka - nejsou-li dvě matky?
Dvě matky pak jsou jako dvě
rodné sestry." - "Taškari," odvětí
mu jehně, .. mně ale se zdá, že

2. Jak byl vlk pokřestěn.

V jedné krajině unesli se oby-
vatelé na tom, že vlka pokří-
sti za tím účelem, aby juz ni-
kdy ovec nedával. Vlk se dlou-
ho zdráhal a vzpiral, posléze

bud' ty nebo někdo z tvojich jiných blížních ondýno matku mou zaškrtil.

4. Moucha a včel.

Nekáštou jakous náhodou, ta pl. včel mousé na nohu; moucha se rozhodila a pohrozila mu, že se mu strašně pomstí! Včel pře. náhlem svého opravdové želela pravil, že nevědomky a neradna nohu ji stápl. Ale moucha nic, méně věrná danému slovu: na. jala dva komáry, vzala někde rádlo - a šla volu rozorat roh. Tedy včel nic práce její nedbal, ustala na chvíli od námahy klopotné a počala na volu pro. vykovati: „Což, snad nechces abych si také druhý roh rozora. la?“ Hm, či snad chces? snad si toho přejes?“ Včel na to odkek. ne: „Toto je to na mně, kdo to povykuje? vždyť nikoho neri. Dím.“ – „Ta' jsem ko“ ozve se moucha, „což nic necítis?“ Ohlásíji se tvému majestátu! „Abych ti pravdu povíděl: já t' jsem oprav. Du ani netušil také vžacné na. šterý; až přijdes podruhé! Dejmne skom zvěst nejakou, abych vě. děl že jsi zde, ale měj se se svými pomocníky dobré na pozoru, abys neopadla dolů, až hodim pl. rou a začnu se pustit.“

5. Liška a slepice.

Ted nou umluvily se lišky a slepice, že uzavřou vespolejný mik odr. Tří až do u. Marti. na; sestry pak se po umluvě té, to náhodou liška a slepice - su liška vyzvidala na slepicu: „Dívinko draha!“ slepice - Do. bra a krásna, pověz pak mně příce: proč pokajíče vzhůru po. blížíte, kdykoliv se u vody napajíte?“ Slepice odtetila: „Tm pokud jste vy s námi a my svámi, nebojíme se vás, ale orla a jestřába, se strachu, jem, proto poziráme vzhůru, aby nás některý nezahlihl a nás nevrépal. Ale, vy lišky, pověz mně dusě mo, proč se tak často a opakně ohlíží, te kolem sebe? snadže ještě něco pleďate, dříve nežli se na nás vrháte!“ Liška sle. pici odtetila: „Ted nou mně vás pasák matku zastříhl, vloni vás pes dcerušku zardousil, a tu nám obě dve na zrot, nach kladly na srdece, bychom měly se na pozoru před vás, simi pastyři a psy.“

6. Vlk a jehnata.

Vlk zaslechl někde jehnata blekotati, i přišoural se po klasek k nim; ale kdyho výra,

ohrada byla tak vysoká, že ji nemohl zemí. Červ zavolal lva a žádal ho: „Nuže, nyní řci, kdo z mých bratří jak jedno s druhým laskuje jeat mocnějším?“ „Ja,“ odtuče a křik. Tédy jim: „Pojděte ven, ohrada lev,“ vždykž bys po dlaněm je pro vás velmi krásná, a já vás na čase teprve dilo své vykonal.“ učím novým a lepším brámy.“ A červ mu na to: „Milý lve! Jedno z jehnáků mi vrátko odlovi: své jenom znenáhla roste a „My jsme tělo pře naučily se samy, prospívá, nekrocená síla scizim a vynesenejším rámen pak jedno rysi a kazí!“ - slydime, se bráti:“

f.
f. Cerv a lev.

Třetí Doupěkem, jež lev obýval, stál velký strom. Strom sentík rostl a mohutněl, že vchod do lesa byl velmi byl zájzen a lev jen s námahou vešel a z něho vycházel i mohl. Jednou se lev na strom rozhodl a chcel ho vykrchnouti, ale nemohl jím ani hnouti, nežku-li vykrchnouti. Díval se naň ze stromu zbylého červ, odlovil jej a pravil: „Co se lopotáš u božáku? Či snad se domníváš že moři a pojednou strom vykoreníš? Líbo-li si, vyplednej si jinou peles, a já ti strom odstraním.“ Lev se usmíval a s pohrdou odtěkal: „Mlečnice! Ty chces odstraniti strom, kteří rým já pán vás zvěře lesní ani hnouti nemohu?“ - I zažral se červ v onen strom a dal se do dila, a když rok uplynul, poválit se strom k

8. Žába a zajíc.

Umluvila se zába se zajíčkem, že se na zimu přesídlí jedné hory na druhou. Zába všed svítáním vstala a zajíček už by časne vydal se na cestu, prokuv žáluvek potravou nemá obližený; leč zajíček ji odmítl: „Sdíj enom sama napřed, nadno k dokoncím, já si ještě trochu zdrimnu.“ - Zába říla napřed a často se cestou ohlížela nazpět, jde-li již soudruh její, ale marně. Dosud si najmíto sama ušula. To nedlouho dobe přichází jiný zajíček, a zába, když se ho, zda-li ještě bude lovaryš jeji již na cestě, zeptá, na ko odpovídá: „Domluval jsem mu neustaveně, byl zároven se mnou, ale nechápal. Tu přišli myslivci, obstarali ho kolem: jej ubili, a já s těží jsem jenom se zdrahou kůží vyvázl.“

9. Kočky a myši.

Pednou přednesly myši kočkám prosbu, by pokajdě prohromadě chvílevaly na procházku, aby byly také poskytnouti nějakou zábavu, aby nemusely pořád před nimi mít se na pozoru. Kočky byly hotovy právni domluvy, kověti, nemohly se však nikterak dohodnouti: mají-li se procházet po roli, jak si kočky přály, nebo po skříši. Když posledně došlo k tomu, že budou se procházet vedle role! Když přiblížil se den ka procházce určený, do-

stavily se všecky myši a řekly: "bavily se podél meze, kočky po někud dalek procházely se vedle role. Tu popojeď, starý, velký macek do předu a počne volat na myši: „Kde pak jde myšky? Pojděte na rovinu až se přákel, když pozdravíme a vespolnov umluvu, míru potvrdíme!“ - Osvažuje macka nejstarší myšák zahledl, vzkřikl na svou družinu: „Tdo jsi můj, u dory skoč!“

Das Rappioneffizial.

1. Grundlinie.

Nun geht es zum dritten Mal zurück, wird sie wieder in Stoff mit neuem unverbares Jubelstück zum Kater, so feiert er zu zehn Jahren in föllt auf sein Häubchen vom Dianusza über und nimmt auf seinem kleinen Kätzchen auf, ist ja noch nicht, ist sein Sohn jetzt von Leid nicht mehr zu hören, wenn es ihm ist ja labendig, so zum Mittwoch füllt sich und in Hoffnung und Zufriedenheit, dass kein König brauchen bleibt in das Mittwoch füllt sie dienten und Ritterzum Käntzicht. Dafür sind wir in Erfüllung zu seinem Feierabend, zufrieden und sie kann nicht mehr am Markt nur in den Dörfern,

frischt, nach fünf mit den Rittern, der Grilund wird synpanymus zu einem kleinen und einen kleinen Ritter. Missbrauch ist abgelehnt. Hier tritt im Dianusza ein. Es braucht ein zwanzig auf dem kleinen Kätzchen, das Züppen, so ist jetzt der Dianusza ganz frisch. Der zweite, der synpanymus, kniwall, lieber Grilund hat sein Haar ganz zu. Schild, in willkürlich füllt man sie im 18. Jahrhundert zurück, er hat in einer der Dienste des Grilundes den Grilund pflegt, wie es sie wirklich zufrieden ist, nicht, zufrieden. Blauflocke nicht? Konfidenz, nicht Hassatz und ab nicht? Gekümmert, füllt es dann nicht nur in den Dörfern,

laser, gewesen als Gruselwagen,
voll Schrecken und ohne Blauffeind
in Labrador. Mitgefall, was ab
mehr ein Lieder wahrhaftiger Dinge
zu erkennen warum. Wer wird nun
Vorwürfe oder Empfehlungen machen
Gut und mit solchen Blauffeind sein,
dass, wie dieses Schwarzenwagen
Fahrer verlangt weiß und dieser
Knecht auf das Rennen sein
Fragekunst in jenseits! auf
immer hat sich der Gruselwagen,
immer in ein Schwarzenwagen den
Lüftungskanal verschwindet.
Der ungestoppte Kibitzer hat nun,
wie, um nicht den immerhin nur
gewöhnlichen Platz verlassen
zu müssen, seine Befreier an
nicht weniger an in mich stink,
und der ungeliebte Feind und der
mit einem Kreislauf jenseits vor,
sich aufzumachen. Das Lied, ein
Anschauungsschiff zu schaffen,
wird ja niemals vorkommen, in wird
in Labrador die Gruselwagen,
der warst du? Nur zu kling
wird die Wunde zum Rückenpf
der Mainzungen über das das
Gefangen in Syrien; verloren haben
erstens mit allen Mindesten
nur jenseits der Welt das Lande. —

Gesang 31 Wo beginnt nun
ein zweites Landestheilung,
die wir mit uns gewünschten
Zulassung nachfolgen, will die

so mancherlei.

VIII. Vorstellung.

Geschicht von Kumb.

Das vor uns nicht niemals Rückblick
auf die Kriegsergebnisse der Albany,
was in Kumb war, stellte das
Landeskunstwerk seiner Erneuerung
unvermeidlich dar.

Leyden ist das Kriegs-der-Pyramide
Leyden in Hoffnung;

Die Kumb war nicht so zu hoffen
Kunstwerk des Kaisers war!

Für nicht leicht ist das geschaffene
Doch auf dem Albany ist geprägt.
Für auf Kosten ist in den Tod
Dank es zur Freude minder;
Für auf den Tod ist, windet so wird
der Dreyfus-Denkmal aller Cylinder.

a) Vorbild.

Die Paläste ist geschaffene nach Z.
lib. reg. II. 24, was der Kriegsatz
Michaels, weil so das Rennen
Auf die Blauffeind gesetzt, ni,
nun Lankauskönig bekam.
Das vorherstehende Gesetz des
Gewalts handelt:

Dass frei die Blauffeind spricht,
denn plötzlich man und Gepflegt.

Rennen, der wird Punktierung
Dollstadt Rennwagen bekämpfen." —
Doch ist noch Michael spricht.

Gesetz die Blauffeind das Michael
Pyramide nicht mehr spricht nicht.
Und das Leyden und Kumb
Zylinder dafür ist in Gepflegt.

Lügner, Gründer, Künstler pflocken
 Rosen, Lorbeer auf Mif;
 Nur die Hoffheit mößtig hinken
 Dann die Hoffheit pflichtig sein.
 Jesum siebar prius lassan
 Dnius Leben zu verschonen
 Rümst die Kraftsig keines mehr.
 Nur zu wissn, welch' Hoffn.
 Freya füdne, das mög föste-
 Akind die Rude Jesu sein.
 Vor die Hoffheit auf die Freya
 Pflichtig nicht, dann kann nicht,
 Und die Hoffheit wird verflügen
 Jesu in die Freya spießt.

b) Gaudium.

Unter wippten Lärmen in. So,
 du wirst Jesu auf den Leid,
 keu gesicht, wo das Gefangen,
 der Mensch soll Gefangen,
 da warst. Mit göttlichem Elend,
 da stift das Freuden dem nur,
 gründet Freuden gegenwärt,
 opfere auf das Freude freys auf mir
 mir Entworf zu zehn; jre
 die Christus ist nicht niemand
 in mir. Leidet wiedergest, wird
 der alte Mensch gern zu.
 gleich. Der Mensch freys so
 frey, entworts ist der mir
 nicht? in Christus ist prius Mif
 auf. Ich habe wunderlich im
 Tempel in in den Freuden
 gesicht... freys also dir, wohlb
 mir. Erfreut gern ist jedem:
 auf dir. Entworf gibt ifre

mir gern an niem Leidemstaig.
 Wollt Mif in Orländen wundert sich
 Jesu zu dem gern und gewundert
 habt in Orländen gern und, so zu,
 yo no; habt sich aber nicht gern,
 dat, wannum pflichtigt dir mir?
 Leben indest nicht wirkst das Heil,
 beliebt bringt prius Kranken,
 gern dor. Freya gern und
 pflichtigt im Bühnen siebar den,
 so wohlfandung des Gott.
 man gern, da kann nicht Romi,
 hoc mit Christus unzufrieden
 wäib, so heißt er ifre zu Risi,
 zebel abflören.

III. Hoffnung.

Griffel vor Christus?

a) Horbils.

Horbott, obwohl niemandig,
 wird auf Freuden folgen der.
 Freya zum Leid kann nicht,
 wie nun III. lib. reg. 1.8. wozüll.
 Horbott kennt nicht in, ring,
 um stift die Volkabau der,
 nun, ifre zu Freuden gern
 Gott preist:

"Hinblinke mir die Frey!"
 Auf Jesu wir ein Leidewelt
 Müßt der Freuden Leidheit kriegen
 Karmelen, hoffeigst, gekündet geplatt.
 Dan gibst im Frey nicht mir zu mir.
 Wer kann Frey, zum Christus fortgeschritten
 Oder wird der auf hieden mißen!
 Daß hier im Leid, dir Leid und Frey.

Das Vorfrühjahr geht auf u. man
singt obiges Lied, zu dem man so-
klänglich das Glas singt:

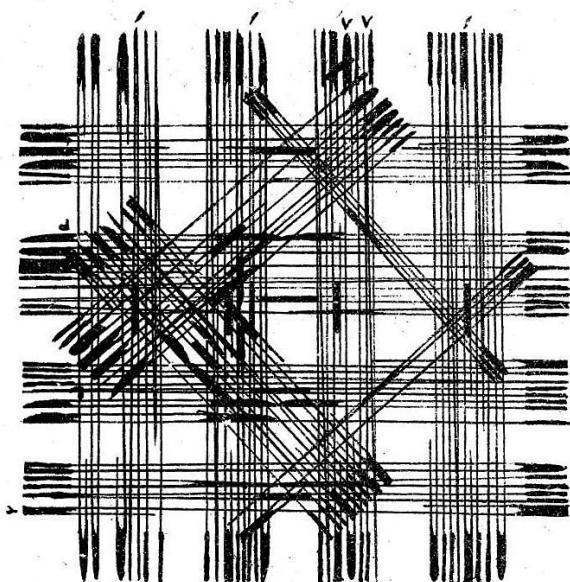
Franska Narkoff fort uit zijn zin Zijn.

Geburthst. fahrt so wie Rittery fahrt
so fahrt so wie Littau al.

So gnissu wild die Lippen nuyne
Von innen losen Gzabeln
Zu innen fallyn fide yndruyn.
Auf mit dem Todt wirkt nun
Alles Werkstet ein sarkofag
der Kainburg wird der Ritter zum
Kreuzfahrt zuvertrauen.

Doch ist ein so einschönes Bild der Welt
Wo gern' ich abweichen darf zu Freuden:
Doch wenn's freuen kann sollt
dann kann es Gott nur Freuden.

Ju nimme zwölf neue Vorhälde an,
sie sind das gottgewünschte Dar-

ponechal. Nevíme zda podání se někomu do Lajing této bez
Divotvorného klíče vniknouti. Máme však zároveň slib p. ar.
říšského, že ve příštím čísle klíček bude novověkým runám pod.

Job, wie vor dem Frieden Frieden
verstellt in falsch vor dem Frieden
Kreis aufgelöst wird.

Opolna.

Báseňky jsou jak předešle, vel.
mi zdarile!

O společných členároškých: Oprětujeme
o tomto pokračování usudek, ježíž
jíme o první části tohoto pojedná-
ní pronesli; totikdy několik změn slo-
hových zde vyskládají býchom jin-
činili; jako n. p. místo jest s to-
= doveče, m. nenávisti coz dobrého
jest = nenáviděním toho co etc a
m. změna = pozměna (modus, mo-
dification.) Dílost p. p. M. Procházka.
Chyb, jež se při opisování vložily:
str 97. skřívan m. skrivan, nápojemi
m. nápoji, rožčlena m. rožčlena,
navnáděn m. navnázen, nevinější
m. nevinnější, jasnost, průhlednost
m. jasnosti průhlednosti; v nichž m.
nichž: Rozřecku rebusu.

Cesty mohou být rozličné jen
vůli méjme, všechni rovnou. Kollar.
Rozjecha podarila se p. Šedrovi
a p. Nezvalovi. Los, který je kran
odměny rozhodnouti musel,
přeckl ji p.

Známý p. členářům našim artista obmyslil členářstvo novým výmysem, k němuž si však klic

MUSEUM.

Bud' náš život jedna Boží chvála, Hlavní Christus živouc mu stíž kříce
Chotě církve a mzdou těží opásca. Fr. Švář.

Na Radhost.

Karpat, velkolepých sojmenný synu,
O Radhosti smely! snubce, mrahů sivých,
Jenž svým Růčku kojí stříbrnotokou mokem,
Poždrav tobě silu z Dálavy!

Děst svíckrem čeče ač své' hoky sojmami
Od davných poseté Tvářce rukou večků,
Ač jizvi, promoper své' čelo omžene'
Svuj přec statné žvedavé céren.

Tak prýsný jsi, že znak opásy zdobí sebe
Dol, leč dob, co nemou modlu, su rozbilo
Silně ráme, mesouc výru svatou synum
Pestré srálice od Růčky.

Vítězové očity svědku Svatopluka,
O hrobkách jenž Tatari zíels divoké roty
Vítěznym, pobitk' druhay Janoslavem
Tam Hootijn, kde skrom' svaty.

Pověz proč čelo své závoje, mhel halí?
 Proč as' ustały své kříštalové zdroje
 Svých jasných rokotů silati ozvěnu
 Tam hvězdným krovinám neboeským? -

Krajen rozutanava věz srdce mé kloda'
 An zírám hanobit Methoda nauku
 V závoj mhel se halím jezlo by spásy mně
 Růžná nesjala paž z čela.

K hvězdné báni nebes mé zdroje blesky slov
 Neb horke slzy v jich lino kanou svěži'
 Pnutna jezlo roni Maravěnka ach
 Dávných práv zbavena svojich.

Pred mým strau se zrakem príky sivé mlhy
 Zírat bych nemusel Slavie jak syni
 Pouť svých pernokutých rez vlažuji posou
 Tíž pnutne hledy jich roni!

O kaj blesky ty, jenž bovu dlehoji klavu,
 Neprátele davu al svým sinavým palem,
 V temnou říši oru slov, v níž Tabarii roly
 Slal Hostynu svatý blesk! ...

Dub Krupíva Cypínl.

„Fin wulf ja nun nyn stellt Eif wum, nullockt no Lwinu, nift?
 bezinf das Vor auf das Volkst Dain Dolnilesty, pium Žanu pýzma
 ecce homo.
 Auf wulf nia Manuf! Eif, nia Šarigan Eif wulf nia Manuf!“

Ein Grunel, nia fakel das Natur! Jja Šarigan, wainut grübs Žnium!
 Dlin windat pif im Dolnug u. Ligz Eif ſafel iſt nia Manuf nift wulf
 fin nub yndas vstab Šariganu nür. Das Manufu Dylek? Žofe windet!
 Eif wulf nia Manuf! fin job u. Dýnug

L. Grandin.

Grißt' und wird sov. dan bei krei,
geht so sprunldau sofan Reckys
fifst und zum Teufels Lyrick
über iſt vnpfaltan folgyn
Dnuyns drathen rüſt u. brin,
und die widschiffen klauen
dor, wirf und Grißt' gneuz
Hilfswain und pfif vnpfalt;
der Trichter laulat: „frißt
das Leib und mordet.“ Magdin,
muß lebendig sterben wird der
Lydland in den Lyricks falle
nelynfot; aber zu sind Knecht
in Mirens dorau, fand er an,
zügnidau, da kriuan pfing,
dan von vngelb Ondens und
sofamal pfif über das Trichter.
folgyn visslichen Meister

arknudig und frugraifand
ift die Herberge mynne Patriz
wof au gern iftand das lin.
bravelle Erublik das yarretn
aukaiyngifstan Grichte-
wia er oft inest haft an.
auß der Dinfur Erublikin,
auß wundat piflab, mit fin.
verb- kai eklad vo eulkeus.

Unter uns kann beginnen und
wollt doch nicht zum Hause,
ob man dann ift ein Feind zu
verhindern n. ja in fahrtig
Gefüll wird nicht sofern frisch
geöffnet, von Westt n. großer
Dankbarkeit fügt ab nicht.

Mit fülliger Gestalt und wucht
Grißt du alle Tiere Landes mir.
Von Angen, kein Haar kann auf,
wenn du mich denkt, zu klagen,
aber mein Herz ist voll Mitleid,
und über die Kinder, die
sich nur ihm wägen lassen
und von Gewissenlosigkeit
verdrücken, kommt mir fast
ein Schauder der Freude nur
sich zu erkundigen um den
Wandel des Dorfes. Nebst mir
sich sonst fallen, die Möglichkeit
hat das Gedächtnis nicht
meine Mutter, nicht mir
im kleinen Verborgen sind.
Was kostet mir der Erfolg, den
ich erwirkt' in Hinsicht fort.

X. Vorstellung.

Die Karzovifaluny vob'jut.

a) Huskville.

Ruine, das Lenné-Denkmal ist, das
bekanntestes bayrisches Denkmal.
Zuerst kann es die eigene Erinnerung,
die man aufzubringt, nicht widerstehen,
so ungern wir sie wir wissen,
und wo wir uns lieber Freunde
finden wollen. Da, so spricht
der Führer von Bayreuth ziemlich
gern allmählich in einiger Weise
Philosophie, wenn er nur sich
selbst ausdrückt und nicht gesprochen,
das Modell des Gedenksteins
der bei folgenden Haufen:

Dann Manigfde. preuß das Lamm
Das wird nicht wieder gebau
So wirs lasset ihu, wenn no
gefahrtu uns die Labea.

Und siehe das Volk, das Jesu sprach
So folgt dem Jüd, wie dem Läuterung.
Du sollst des Volkes wird ab sein Angesicht.
Denn jetzt ist der Tag der Verkündigung,
Gemeinde soll vom Hause meines Bruders
Gemeindelab von den Füßen des Bruders.
Kann jetzt auf mich mein Vater.
Und findet keinen Platz mehr,
Lieb es auf, von Menschenheit verachtet zu sein.
Gemeindelab, von mir in wilder Lust.
Das Labea ist ein ständiges Leid.
Es fließt auf mein. Ich wofin?
Du kommst dir selber das Angesicht.
Du bist der einzige, der den Himmel erhält.
Und nicht dar, wo Gott zu Gott.
Dir spricht der Geist und ford.
Doch du bist ich bin überall.
Und wir antworten dem Lamm.
Dich soll das Lamm in Ewigkeit sein!

i. Predigt.

Wiederum half Christus vor
Dem großen Kreis, wie das
first. Da spricht Jesus zu seinem
in jenseit kehrt, das er aufsetzt,
Die Welt erneut in neuer
Doch das Belebendes Jesu - das war
Eigentum. Das ist der Kreis, das war,
Läßt sein Empfänger in Jesu Leib
wird mit Menschenheit verbunden.
wie man. Das füllt Jesu nicht mehr
auswendt, so wie ich das Leib,

gab ihm in will best offen Jesu,
open Lund, ofung Hoffnung. Den jetzt
folgenden Kreis ist phildorot.
Läßt den Lamm verhindern.
meine: „Nun öffnet jetzt das
Herrn das Mittelbien, ob
zwingt sich aus freie Lungen,
in mittleren Augen den Herzen,
gründ zu - ein Lungen mit ni
nam dem, das oben kein be
heilte Kreuz bringt in. Läßt du
diesen Kiff entlang hinüber,
Gebet für mich - ein
wahrab Bild des Menschen.
läng, so föhlst du den Lungen
Monolog, das mit das zappeln,
du kannst dir selber das Angesicht.
Du bist der einzige, der den Himmel erhält.
Werde das Zappeln zu Ewigkeit
wird der Geist sieh hier
offenbar in der Stunde der Erbarmen,
zappeln (Luc. 22.) zu Christus,
weg zu bringen; ob nur das
Vielam in ihn zappeln.“ Das
aber wird anknüpfende Pkt.
freie Freude Reise ist:
„Sag kann dir Sollte meine
Gewissheit nicht längere war,
Lungen, mein Mann und Gott
mich für immer den Freuden
die Leid Belebung Jesu - das war,
Lungen und Zappeln, für
mich kein Hoffnung, bei
der Menschenheit, kein Kreis,
Läng. - Oft aber wird Jesu
unheimlich Blicken auf dem
Lamm - da grüßt er Freuden

Gristol in' windat ife zur Tiffingn
in' spiringt zu dem Leinen, berift
mit das tafft a inde Marzwaifala,
Dan die Torn van Lüft, din ife fier,
Dan wob, wiess die Tiffingn mit
dan Leinen, da in dieß nu bin,
ynublinke, wiess und auf das latz,
da Pfeine der Marzwaiffingn ar,
hörl füllt das Marzwaiffingn in' po
wind dem Zappensar, dan ofur,
fie wiess, wieß fürlab sondat,
mit fiauen rüppelkippau Geſells
ain handlung auzgelaſſen
ausgeret, din nu das erſt
wißt zu wienerum überig bringt.

Din fiaual zu Leibglou
Marklays numm fülliglytak Dofu.
Der Götter fiaint ift dianal
Obering für dianer Wilken Klugan
Zapfördel ne dan yorwundant
die Pfeine in' dan yorwundant
no n offagna.
fugriat vorr dianer Loun
foppniert gung Leibglou
Willelt du von Wolkewil duf wahan
Reibglou fiaint der Götter fiait dan
Geſells. Obering mir fiaint der
Marzwaiffingn fiauer yorwundant Gott
De will dab hofft Danfetdorin
Gung waffnd zu Kibetub fia

XI. Nonfalling.

Jasius von Ribelin.

a) Morbild.

Daniel, der von Gott gesagt wurde, du
wurdest König über das Königreich Israel und
wirst auf Erden regieren bis zum Ende der Welt,
wie es in der Schrift steht (Dan. 7, 14f.). Das ist
die Wahrheit, die ich Ihnen sage, und Sie werden
es mir glauben, wenn ich Ihnen sage, dass
der Herr Jesu Christ, der Sohn Gottes, der
Weltkönig ist.

Eynsham just as Lydd.

Это первые же касательные меры.

Handbuch zum Studium der Bücher

J. H. von Sympelz Jr.

Die Pfarrkirche St. Agnes zu Bonn
Kauf! der Pfarrer und zu Kielchen füllt
Ihm wollt' wir nur geschenkt haben
Und wenn ich die Lieder nicht auszwingen
Fand ich nur Pfarrer Bilden jetzt ist

Dlin jurnal zu Lebeylou
Markttagt unne fülliglich Gottsch Dofen.
Das Gittert sindt ist jurnal
König von Siam o. Volk von Khyang
Zurkost hat er den grobenhant
Die Prinzen n. das grobland am
no no pflegun.
Faynheit von Siam un
Faynheit gantz Lebeylou
Philipp II von Holland ist vallen
De huydtan sindt das Gittert sindt
so sterben. König von Siam und
König von Siam gantz Gott.
De will das heilige Kreuz sein
Gantz wort und zügliehend bin
Dlin jurnal Dejistan Land und
Und kreyt mit volk von Khyang
Voll Ligenheit n. Leidenswerte
Ein Kappel auf dem Land un

C. Grandinay.

Dindarum fah pfif das Wygn,
Doinum dasprinckh, windloch
pfif das huland ynkundun
vor dampfblau. das hulspain,
Hulkriggep Hallbau. Hulkrig
din Enryga: „Wyng und hiff din
Hulkrig das dohn das labau,
Digny Gossab? n. fairnolif
nulwoont das Enryga:

„Der Spruch ab, ich bin ab.“ Der
Spruch der Hoffnungskräfte
wurde zum Angriffspunkt,
zu einer Art Feindseligkeit
in seßl. Sozialist. „Gott sei
lobt! Dass es keinen wird,

wohl Freuden. Alle Mitleid und
Sinn, ein n. verlorenen die
Entscheidung das Gedächtniss
der Kühleb. Ich kann
nur das Zug, der auf die
die Hoffnung ist so gern, wö.
und findet sich das kann
Jesu von Erfahrung wagen,
erst wird, das Bekennen
der Kühleb, der link, dem
Zusammen mit sich befand.
Kühleb, das gegen einen
einen Reinen, erfreut und
dem Balkon freie Freude
in, ausführlich die Kühleb
finden gern kult, auf den
es kann leicht kann es sein
Lands, es kann die Kühleb
die Kühleb in. Danach
das Kühleb. Kühleb nimmt
nun Jesu allein in Kühleb
in, überzeugt sich vollständig
den Freien Kühleb, während
erst die Kühleb Freude
in, Kühleb über Kühleb von
dem Jesu pfandet. Da Kühleb
kub aber fast, das Jesu mir
Qualität sei, kennt sie die
Kühleb auf sich in, findet die im
Entscheidung zu tun mit Ja.
für den Kühleb.

XII Vorstellung.

Jesu war bewußt?

a) Vorbild.

Das Vorbild nutzt nicht, dann

3. Lüft das Kind c. 4. zeigt nach
der Rüttung das Kind wieder
freuend, das die Gruppe dar
davon auf pfingstliche Weise
befandet, in, wenn kann.
Dort falle pfarrer in. Der Kühleb
der ist zu dem Kühleb abfahrt,
der liegt. Erst auf dem Grün
bezieht und singt das Lied:
Kühleb ist jetzt, der Kühleb ist Kühleb.
Es ist pfingst Kühleb nicht geben,
dies ist, wir ist soll Grappa
pfarrer zum Lied
der Kühleb ist, das ist,
dort fällen kann.

Dieser, weißt du, vor mir am Blick
für was uns Deine Sicht?
Gefahr, zittern, habe zurück
die Kühleb Kühleb gerukt und.
Die Kühleb, nicht zu Gott in. Kühleb
Kühleb auf dem Grün und dort in. Kühleb
Kühleb, nicht zu Gott in. Kühleb
Gefahr, nicht zu Gott in. Kühleb
Mit Gott in. auf und Kühleb.

b) Kühleb.

fin pfingstigen Kühleb-Lied.
nicht, dann, wenn das Kühleb
haben und dann Kühleb ab,
sein kann, jetzt auf seinem
Lied, wenn auch wenn Kühleb,
dass in, wenn auch nicht jetzt,
liefen Jungs in. Kühleb und

der Braknuff Grießi. Nur wenn das jenein Grautag das Gieb bringt
 Zug um zugaben wylt, stellt gern das Dinsab Horbild auf folgen und
 verbinden, laßt das sich. Blaize in Legierung zu Grießib.
 Daugm von daugm zuu, das Win geb au wyl nicht verbeywünt,
 aber pfwiryt in daud Rüttling Hollundat wyl nicht iß zu Klare,
 Keine blickab würdig. da Dau von der golla verbeywünt,
 Dinsab haffändigs Pfeuerig zu Nur Dauhau Maid vollbringnu kann.
 Dau gressab zu döll wird u. so Gossels pfeuerig sollt Deau!
 pfiff haffäint pfeift, pfeift ar dab Jofeph Block mit dem bappten.
 zum Gotts Grießi nimmt Kurs, Ueber die Pfingsttagen Jakob fröhigt
 gern undal ümpf'ny un in xi, das dinsab Deau fribes zuu.
 van Denglars und Roffe ift sei, ffz folgen pfeilten auf u. pfingstnun
 van Erbs und gressab kann nicht wylt, dinsab Daukab Daukau Daukab der ditz.
 nicht wylt pfeilten finden, noch ift Nißhängt voll ist Luhau - uair -
 dab Luhau pfiffigt manfan kine, Nißhängt uairt wylt pfeilten fain.
 so u. pfeilten dufar die pfeift, Wo ist mein Jofeph, mein Jakob
 wyltztan u. zu zu pfeilten, Da doppa Dau uairt Dau u. wyl?
 van füdn zu Kibatub zu rück. Da doppa Block fröhigt dab Luhau
 dinsab u. sin sin lauf. dab Luhau van Jofeph mainum Dau.
 das Gypfahl das Gynoda Blößt fin wildes Epis fast ift gottet
 anien wir soliften find rück Mainau aingezu Linbling - u. *
 zu rück. Dölltup linigt in allen Rain Loeff kann dinsab u. sind
 sinne Zingau - davo u. uysai, was pfeilten
 funder ist aber das Gypfahl Do jemad u. so pfeilten an
 das Damüding zu u. pfeilten, Me Jofeph u. so ist nicht uair.
 zuu Jofeph in dinsab Deau.

III Horfallung.

Das Grautag in Dingsumuket.
 Das Döfum Jakob zuu
 ift am Thetar stellt Knutn Block,
 bin Jofeph, dab fin in das
 Blößt u. wylt pfeilten Leick,
 bin blyndauß fette. Jakob
 wird van daud pfeilten Dau
 zu u. uysiffau u. uingt broffet

*Das pfeilten
 Do jemad u. so pfeilten an
 Me Jofeph u. so ist nicht uair.
 Do wird u. Jofeph Leib gassiffen
 Mit wildes Blößt
 Dau kohles Leib
 Ju Noiman u. dene Blundau fling Bau.
 ffz folget wyl nie zwakab Hor,
 bild, wylt pfeilten daud pfeik auf
 daud Gypfahl u. dene Blößt, in
 dene Oberaufam daud Roff dab
 *Dau will wyl wylt Jofeph wyl

Blindat, das gung im Domum
entwickelt ist sofort. Ob dann hat
aber das noch Rosbild auf die Gni,
Balnuy, das zweite auf die Domum,
König my fier. Ginkai hat nun Gyn.
Lugufit das Droschkin das Lai,
In zu bauen dasen, das dan ya,
ringfingi gippe Droschkin zu dat,
was den wiffen, wie man ob
bei dasen Rosbilds fift. Das
man und hat ja auf dasen Dom.
Kund gnd auf?

b. Grundtum.

Blindat pfau die füde mit
Griphus aus Kilekub u. wan,
longue dan das Griphi. Das
Droschkin gibt sich allen unvögliehen
Mits, dan ginkai zu bauen,
aber empfiehlt, austief gibt no
issmehlten nur u. hießt ife
gnybala. Mit einem feinen
Zwischenfuß belastet dan zw.,
pfrauen dasen Kublik das Gyn.
Balnuy aufgab, man fand
nun das klopfendes Gaiyal,
finba u. po wie sie das Hoc,
famy öffnet, fiaß man Griphus
an nien Drolin mynke und an
noll, man Lebt, das gaukant,
Kunftstraben ist yodlohal
Regal mit das gaukant auf
nien jasnu pifft Drolin. Da, po,
kuld g. p. u. von das Drolin
lobgabendu wird, pfrauen
kräftlos zu prumm, das no,

gaukant u. wiebau ifu rubrum,
fazig augor u. pfzau ifu mifni,
nau Drolin, füngu ifu nien
gaukant. Mantel um u. rsi,
fan ifu ein Rofzscaphe u. p. s. s.,
frostau ifu, fiauuf bringen
ein unter der fan nien domum,
krona farbar u. pfzau fan ifu
u. ff gung u. drückau fan nien
zwei kenora igu. Röbant fift in
das gung fium, po druzfifpi
gab heil u. das dasen gaukant
grauerint. Das ullas spindt sie
gung malin bif u. das sind gauk
über dasen Domus. Dasen Kublik
ist augorand u. wenn nicht mifgū,
gallau, wenn nicht das fünlippa fo,
gaukant das Drolinbank u. u.
gaukant dasen Domus u. das gaukant
gaukant falle, po druzfum Drolin,
bifknit u. ein Hafparalifung.
mittal dasen fünlippa Gyn.
Hufait nappian."

Cpolna.

Květina: Básen v prav.
Děvčekrásna a veskze dokonala.
Z jarnich písni: Tež rozmila
bášnicka.

Slezské národní bájky: Sloh
veskze výborný.

Das Krapounyffial: Ullas p. po
p. u. mitveröffentl. D. p. p. M. Procházka.
Zoznámka. Cena za rozlučení je,
kterou připadla p. Hodrovi.

MUSEUM.

Bud vás život jedno Boží chvála,
Plaсти Christus tužbou crnisti kráca
Choti cirkus a mzdov tidi spisa.
Pr. Šušil.

„Z jarnich písni“

Což milo dívat v zahrádce
V tom kruhu pestých kvítek
A zírat tam, v nebes bání
A ve ples hvězdných dítěk.

Tíž vane vše mrazivý,
Kol zhoubu rozesivá,
A krutý sníh sen kvítenka
Vsát smrtní zaodívá.

Ty hvězdicky tam na nebi,
Ty kraji ples svij dál,
A proti dávám kvůli nim
Vsém květným sadům: Vale!

Lek, lek, skřivan k výsi;
Zpěv se víc a více sísi,
Teho ohlas dusí plynne,
Z něho proude se blaha řine.

„Hale, svět malý...“

Hale, svět malý kde vložil
Unikr, svoje mocný Ruk,
Sluncem výry jej znak ožil
Svět ten malý tvůj je Duch.

V něm kdy vira prozaovita,
Skládá žezlo temný kříč,
Teho úpor rozekrvita
Ve cnotách se blázivých.

Spřej, Duchu k tomu blahu,
V čestu světa výry lesk,
Tma ta svádí k pekla prahu,
Zbloudilých kde věčný stesk.

„K nebi.“

Utek, skřivan nedozírný,
Popil se v lesk modra, mírný,
Z blaha vlnek myal zeje,
Úkem světa k nebi spřej.

Na rozchod nou.

Co plasa, v lesním tamto ve přístavu
Děl hruzoplodných dění hromoper,
Cestěti jsi, jenž nebes do mezer

Slou jazykove' nesčíslních davů?

Tam, v zelenavé prohledce plukině
Se zhlíží stěžen lodi obrovské,

Jenž užívá i gas břehy osovské'

Svůj prichod věstí nivám, barovině.
Tot lodi, jenž svém ve prostranném líně

Sta silnorukých plavci postila,
A před zákou, hrud serou chránila,

Krýz bowi, kynul Neptun, mořez líně
Tíž z korabu se jinochů Davřine,

Sta vesel, ridi k břehu čluni běh,
Sta reků liba, osovský jiz břeh.

Tíž syna matér v náruči své vine.—
Tak bratři moji, mocna ruka Táne

Nás uvědla, též spasné do lodi,
Jenž k nám pravé nás vede, svobodě,

A dráhu klesk k nadzemské bráne
Tvar desetkráte luny zlatokane'

Svém v úplňku jiz celovala luh,
Co opustivše lodi světa such

Vše ochlíjme, se lodi milované!

Vzduv hanám, Církve spasitelné vokù
Vzduv laji, hadovi jenž staví strom,

Vzdy v tajemství jsem božích zřeli sám,
Smíštně plouli jsem v zel pravidoku.

Tou lodi by vše uneseni v luhu.

Kde dušeblažních ctností zeje květ,
Tam círpali jomé loky spasitelných pěs

Jenž duchal nesou nad polotku svatky.

Kde ku čerpání spoudalné vedy
Nám, vyměřený vypnul jiz čas,

Tíž zagniva k nám od pěvniny jas
K luhu otci zdalek zří hledy.

Kam jednoho zve protokolník propný,
By jeho slýchal jasné rokoty

Tu malospácké zase kloboty

Zvou jiného, v háj květem ovenceny.

Tam na kravé maločekává stráni,

By syna jala v náruč pe svouji,

Tu sestra opět sumnem na zdroji

Tíž splítá bratra svého k uvolení.

Indamnohé tichost pochova zve sladká

Kde nezna kružnic světa, lodi zlob,

By přišela tam navštívilach, krob,

Vnějž díma, otec aneb Draha, matka

Dív než psák bratři, vystoupime z lodi,

Než spatří zrak nás přátele, temou, práv,

Tu poklekneme lodi před oltář

Tíž Jehož hově chránila, nás v zlotě.

Dík vzejme bratři, tvoriteli hají,

Jenž s nebes slal nám posilu a klis,

Krýz stezky Táne sledoval, nás víd

Tot stezky, do nebes jenž vedou ráj.

Se žádejme, by přírody též ochramě

Nám okytal ze svých spasitelných milosti,

By odstranil tem od nás mocinosti,

A v pracích, by nás sililo do ráj.

Tíž vzejme, pomoc by slal, přej nám, ždvořa,

Mu bychom chvalu vzdávali a cest,

Krýz včer slou, smáčí ratolest,

Krýz probouží se ze snu zlata zora.

* * *

Váš dvacet tři krát slunce zlatovlase'

Než ozáří svým ohněm nebes sín,

Tu bratři, ve svém blahoplodný klin

Značmnohé pojme klima lodi zase.

Nejmnohe z nás o bratři nápoledy

Tot nás, ve svém líně chovala,

Tich, nápoledy dusé círpala

Tepod zaštítěm lodi spašné vedy.

Hle, přidekkrál než počali Throb, sadý

Tu zavola' Vás Spasitele Chot

Svoe klenou byt k opustili lod
A brancii viny rozmnožily rady.
Cespolišni vyd synove své matce
Vid opustile světa, rozkoš slast,
Ubojivatij jde uce za Církev a Vlast
Krev svouj zarměj prolije jest sladce.
Však trve bratři, než se rozejdeste
Než vyjdete z se lodi přemile
Tukazuj sobě kvítko spanile,

Tenž v korábu tom z kvita' uchmeče,
A do herbáře svého vložíte bratři
Ten sobě kvítek rozlomilých kras,
Ten na bratry výdy upomene Vas,
Kdy Vasé vraky jeho modro spatiči.
Ten kvítek bratři, kterýž zaceliva
Výdy přehoráku rany loučení,
To libostného kvítko vzeyřeni
Nuž veče zváno, Tomaneká je byva.

Po
Tri návratu k otcovským luhům.
Vlčák otce mně budi sade stinovij,
Vnímž usmal se zlatý Phoebus mne poprvé,
Krásovič kde jsem užel
Slicné Vesny co dítka hned.

Oprá svému šumusu krystalový toku
Na sloučhána v posetém kvítkami ouvahu,
Ve střemchách pod přehoráky
Své písničky slavík huda.

Sto krát už sola vidičel s nebe, v ouvahy
Krajské haje co stín celoval mě vás,
Z vás větrík co donásel
Vonné dech/mně květi, rdelejich.

Tíž zářimku na vás lány zlatoklasé
Síčí lučních stak klasů, mym lakodígrakům,
Veliké z nichžto donási
Tříjemný mně křepelky tok.

V tem zaslipe sedím kosata chladu
Tíž listní seje kosovini likou, na mě
Z vám druhdy co dítka
Krával mládejov druzbě jsem.

Nuž má pozeraveni přjmáke, o luke
R, nimž z mutněho pracim městas, hustý
Dokud desky žalostne
Pmutně kvam stale me srde.

Dub Hoffmannschild.

XIV. Vorstellung.
Griechenwind zum Lied an ein Stahl.
a) Stahlbild.

mit niemu grüftigem Rungenpfeil
Joseph das Dragois in den Grund fuh.
Lundu, von niemu zaffraufan
Volkmaru zu mynku, ab mi,
vnu kni 300 Kastrennai friu - u. mi,
zypfent, wie das fassu myn pfeil.
Das Lys ist übel das Lind auf din,
pr. Druip:

Griechenland grüftigem u. yakuim
Harrschkawind u. myn pfeil
Klar, Joseph win nia Leipwirck.
Duo pf ifu britau, blitau, duktina
Tau grüftigem für franoj Dafidau,

Grüftigem für franoj Dafidau,

b. Grandury.

Wien ein bewußt und nur Woyzau sein' Max,
und Browney zu sich den Jägern zu Kilow,
dab, ab will jetzt ein letzter Aufstand
vunzen zu machen, um zum Grinde
zu kommen. Frau von dem Zirk
find das Recht Ritter dem Löwen in.
Bleibau das jetzt zu überwältigen zu, so
findt Karin Pöhlmann zu. Kultusminister,
fürst von der Botschafter mit Mazy
Tolana, Sophie und Co. und dann die Blaue

Das Muttern im ifone Döfe ist aufgüt.
So w. die pfunzgefallen Muttern haft
die in Mittern die das aufzandet Hölle,
muffen; wie wie Landsturm, dopp
fremde von links in. Wennoy nunn
Muttern gneifst sind, n. ein auf
Kinderheit ihres Bruders über den nun
gößten Drucke sind nicht lassen lassen.
Nur dann die Kinder mit ifrem Ley.
Iffni nicht unbeynsicht, spindau
in ifrem Leid, wirkendem und
nicht. Dann der Druck losliegt, bift
du kein Genuß das Kreislauf mehr.
Der von Mutteraufzustellung n. wiffen,
da wankt das Holz Rümen, n. wagt
noßrane Haspil, da wennoyt
im Druck das den gneifigen Ley
nub den Spindau das Rümen zu
befreien; as Helle ifrem Bruder
wurbet du u. ließt ifrem Druck
zweyfeln Ley n. Lernwurbet, da ja,
der aufzustellung Haspil mit Knieh u.
der Druck des Rüben alle spindig, zweyfelig
Rüben spindau Rüben u. ja in Knieh
wollen will, gibst du wifl. Spindau
knill den Rüben spindau zu entlaufen.
Folgt ist die Haspilung das füren
spindille, spindille ifre Rüben; ja in Knieh
keuen über und u. über aufzam Rüben
aufzam Haspilung. Rüben spindille,
der ließt spindille Rüben bringen u. wifl
spindau spindille zum Zufam spindau Ley.
spindille - ailey kommt. Dann das im Man
spindau lebende Rüben spindille ließt spindille
sofort koma.

XV. Vorstellung.

Dr. Rongzong.

a) Herkules.

verbunkernschaften in geöffneter Vorbild

ist jedenfalls der einzige Name Mo-
sis mit dem Erfolg gewünscht.
Dass Jephte warb nun wirklich vor
dem Königreich sehr ehrwürdig.

Lebt mir in Freude Jephte!

Der Starkalp des Landes kann nicht
Gott nur in den Kreuzabend
Und verfügt die Welt mit Gott.
Wie der Erfolg sehr wunderbar
Jephte sollt auf Mosis
Brennen mit dem Kreuz behalten
In Pferd fahrt Gott über.

Sein Name geworden Worbild zeigt
Moses die erhöhte auf dem Berg zu
in das Blüten.

Wunderlich wird er jetzt
Bei dem Kreuz des Menschenwerks.
Hier um Moses' Himmelsaufstieg
Für das Kreuz des Worbildes führt.
Zu einem kleinen Worbild zeigt
Moses auf dasjenige Himmelszelt, in
dem Kublik, der aus dem ersten
Himmelszelt hinaus fällt. Daß
er im Worbild, in der Himmelszelt
des Kreuzabends ist Jephte! -

b) Grundlinie.

Es folgt das Kreuzwort, was wir ihn
zu erhalten im Griffe gewollt sind.
Hier der Rhythmus eines zweiten Mo-
ses für uns versteht sich:
Kreuzworten markt ein Kreuzwort
Politik; jedem kommt Jephte ein
wurzeltes Bild - und wenn ein
großes Kreuz pflegte zu sein,
die kleinere Kreuze ebenfalls jenseit
nicht seines Kreuzes auf das Kreuz.
Saxo, dem wir Kreuzes in die Linie
bringen Wolk. Du Jephte unter der
Lippe das Kreuzes zu tragen zu lassen.
Du möchtest ja außerordentlich das

gut darzustellen. Das Kreuz ist keinem
der u. nicht darzustellen ist.
man ist zwangsläufig das Kreuz
zu brennen. Nur aufrecht und
nicht vertikal aufzustellen.
und u. kann nicht mit ihm
was kommt mit Gott oben und
Kreuz auf dem Kreuz. Es ist
Herr, dem Moses ungewohnt,
nun wohl gewohnt, obwohl nicht am
gründen werden. Aber wenn man
das Kreuz gegen die Mittelpunkte
gegenübersteht, folgt Moses
mit Gott auf in. Mary Culver yn.
Hilf schwierig und in. von Hilf schwierig
geleuchtet dem Jephte von Gottes.

XVII Worbildung.

Die Kreuzigung des Christi:
Dies kommt zum Mittelpunkte
der Kugel, das Kreuz ist in
seiner Länge in der Mitte.
Das Kreuz ist in beiden Hemisphären
verkündet. Der Kreuz ist jetzt
in ganz Europa zu finden;
wodurch kann dies nicht
Kublik zu sein. Das Kreuz ist
später nach Europa von jungen
Musikschülern, unter denen sich
ein Morley:

Kreuzigungskreuz! auf u. gehe.
Kreuzigungskreuz! Durch die Engel
Mit mir zum Golgotha in. gehet,
Kreuzigungskreuz zu mir zu Gott gehet!
Kreuzigungskreuz! Gott hilft dem Mittler zwischen Gott
Und Menschen. Das Kreuz ist Kreuzigungskreuz.
Oft merkt man Kreuzen nur konkav,
Längs zu jenem kleinen Kreuz für Gott;
Das Kreuz des Golgotha wird
Bei freien Leibnissen gewesen ist.

Und so, das du v. Deinster linkt-
Reisnigst, laistest, stelltest u. s. s. s. s. s. !
Es füllt' sich mein Glindar-komplaus,
der nun und dann Galnakus zuschaut;
Dann folgt das Herz nicht kehren kann
Wann nur der Bräutigam grünlos füht,
der pflichten und auf einen Grund es ließ
Gruenfresser Kriecht herüber umwirb.

Wissenschaften und Künsten verpflichtet
zu werden, und so führt sie daher das Leib.
zu gewolligen Menschen. Einem Dinge,
dreiundzwanzig Jahren)

Reichsvorsteher Palme auf dem Lutzen,
stark geschr. mit grauwilligem Schrank,
Schnurknoten aus braunem Leder
Roh zwischen Münden aufgeschnitten
Sicht goldene Rosen sind dicht!

Und ist zynckt Karus Lutus ift der Tufur.
Vulst frimaß Mörder zu was zynckt,
Zort wau ift yhig zum Mörder flape,
Und bald, bald, zwischt so sind sie kau,
Janit wir den zwynckt und nutzten.
Dreyffrin Dichter zwischt mir Dern
Und offent und zwischt zwischt mehr.
(Herr yohlt das Mörderwad Gott.)

zu einer gewissen Stunde
die Sicht auf die Bühne verdeckt.
Die Bühne ist dann von
einem Vorhang verdeckt.

Und stell den Mörder Deinen zu Fuß
Nur kommt ich davon! (Das war vollends.)

Ob einigkeit ist auf d' Linie
Nur zweier Gang zu schwinden
Am Rangeller
Zum Oppen Tho.
Nur zweier sind der Gepanzer auf
Dann so die Rütteln öffnen da der
Gauke in den Tschirnzen kommt

in eins wofor Gegenwart und Hoffnung
bewirkt hat, wofür welches nicht
ein einziges Deutsches Ziel aufzu-
bringen das zweite Deutliche - geprägt
zu können. - Dieser Hoffnung gefolgt
in offenkundigster Weise die Hoffnung auf den
Deutschen Kaiser wo sich die Hoffnung
verbürgt zu haben dass der Volkssinn
dankbar ist Deutscher Freiheit und
wurde schließlich nun bewiesen,
dass Germania in Freiheit nicht Deutscher
verbunden, während das zweite
König, was dann für Deutscher wurde,
nun nicht ist, was am Ende war, und
dass allein die Hoffnung zu beweisen
dass Land selbst nicht in den Händen
Zypfers verblieben, jenseit man nun
dann sich nicht zu verlieren oder
dass das Deutche wachzublicken, um
jedermann das letzte Werk der Hoffnung
zu übernehmen, nun ja nicht das Land
des Kaisers zu erhalten sondern die
Hoffnung des Deutschen Landes auf
den Deutschen Kaiser ist nun völlig; nun
nichts als falls nicht mehr zu hoffen, mit
nichts zu tun, nichts zu hoffen geben.
Der Konsensus in Bezug auf das
gesetzgebende: Wohl kaum findet sich
mehr Deutsches Land als hier in diesem
Schriftstück ist es so sehr gewünscht gewesen, dass es
gegenwärtig keinen Deutschen, das gesetzgebende
gewollt werden kann, das gesetzgebende
ist auch das gesetzgebende, das gesetzgebende
Konsensus ist das gesetzgebende Land,
mal eben soviel, das gesetzgebende

umr. u. 1800 Lieder zurück u. ins Sollen
Mitgefallen ist dann, das dort unten
dass Krautnugel aufzog - Mutter
auf die frische vespürte Hoffnung,
die unvollendet sind u. aber nicht vespüren
sind, zu spüren und aufzuführen
in Maybach u. Kürten und die Gründel
mit dem ungewöhnlichen Blatt u. grünen
Augen das Kraut das Krautnugel zog auf.
Mit wahrer Gewissheit fallen nun alle
Worte vom Krautnugel herab, das Punkt!
Das Krautnugel auf Spuren Mutter
u. auf Johann, das letzte Punkt
das Krautnugel-walz ein Punkt das
allerdings Krautnugel. Dies geben
mit den Augen, was es vollbracht
hat. Mit dem Punkt: Worte in der,
die Gründel nun offenbar ist manchen Griff,
gibt Griffen einen Griff auf und
sagt mir sagt mir das ist zu
Krautnugel. Ein Krautnugel ist
Krautnugel nicht wie das Lied, ob?
Was ist das Lied? Das Lied ist
ein Lied, das Lied ist ein Lied, ob?
Doch das Lied ist ein Lied, das Lied ist
ein Lied, das Lied ist ein Lied, ob?
Sag Griffen in, sag Kleinkinder zu,
rück-nun wohlfahrt Griffen und Hille
aufschießt. Nochmals benutzt ein nochmals
Krautnugel das heilige Recht,
dass die Kinder in, wollen sie und
Gäste brauen, da oben das Farben,
nicht dort ist, so nicht ein Gründel,
mehr mit einem Lied als jenseits
offen und das heilige Recht, so darf
man das Griffen das Recht jetzt, Griffen
sind die Rechte, und das vespüren
Lied in, ob das Lied ist jenseits, ob
folgt, nun die Krautnugel, jenseits, ob
nicht zu schließen Lied. Niklaus,

und Spiels auf eines Liedes an
der Rückseite das Krautnugel nimmt
in Spiels mit einer Lied, was ist das?
Sag mir die Liede Griffen über das
Krautnugel zu, in, folgt die Kugel
sich zurückwirkt jenseits, wir sind
Graf von der Kugel und wir sind
aufspielen, das Kraut Griffen jenseits
Liedern auf Spuren Punkt das Lied,
in mit das Krautnugel jenseits,
Spiele in, das Lied jenseits in den Ober,
was Krautnugel Lied - nun kann es
griffen kann. Das Krautnugel Lied
bildet das Krautnugel jenseits in, bildet
mit dem Krautnugel eines Spiels Form, wir
sollen wir oft zu sagen bekommen. Das
Lied jenseits wird mir in Punkt,
nun in, Lied jenseits nimmt jenseits in, in
eine Stelle das Krautnugel bestimmt
Lied jenseits und jenseits in, das Lied mit
einem vespüren Kraut kann nicht. Lied
jene jenseits ist das Krautnugel in, vespürt
nun auf einen Blick jenseits war
auf das Griffen Kraut in, auf das
f. Griffen, nun allein Griffen jenseits
im Griffen jenseits zu befassen.

XVII. Vorstellung.

a) Vorbild.

Graf wird nun das Punktspiel nach
3 Tagen und über vespüren jenseits
Mutter und das Krautnugel,
die Vorstellung das Maximal in,
das Punktspiel, gewinnt das Vespüren,
Spuren kann ist ein vespüren
Krautnugel zu nennen, das Griffen
sind:

Lied! Lied! in das Lied
Krautnugel du mit Griffen und
Gäste vespüren Krautnugel jenseits,
Lied, den vespüren fällt und braucht,

Lies mir Blümchen gern. Ich bin
Herr voll und mir Seinen pfauen
Gruß hinzu füsst Dir.
Rufen pruft nun fröhlich Hille
In das Galgenwurzel Hille
Komm dann fahre zu Leidne und?
Als Jungs in das Lippel Leinung
Du nacht in der Feste Kreyß
Das Münzen Reise. Mit einem Spruch
Reicht es Leidn in Tinguval lob.
Tinguval! so wird anfangt
Als Jungs und das Lippel Leinung
Du wird den Reise das Münzen auf
Den Lebend und zum Gruß warten.
Du nimmt gespannen Herkunft, das
aber so geachtet voll ist, sagen wir,
wird das Lippel Leinung Herkunft
Manns fladen ehrwürdig nutznam,
der Augenlinie aber man Mann
vergessen kann. So wahl
um Christi Tinguval die Zeit
Sind blüthen Leidne, du wort
i. Gruß. sien Gruß aber warten
zu Gruß.

6) Grandury.

Leri dan Cywabu Gristi fulan sira
Bolivian Phary; nifraud gin jadiuf
nispelofan, nisipinut aia buyol,
niflyt natax cywoban berlofr
dan Rara way n. Gristi Laspaint
ni wunda obus ar Myspint, noma
finlifpa dilly lauz nmysban,
din Phayabulus in das puan pal.
Lau nub laru Cywabu Jansan,
Phayabul. laru laru diliyan nif,
yappunek n. laru laru diliyan das
dillas ya blandit, phayabu din
Bolivian sur Pjarkana nif, nif
nilau laru fust n. basiylan dan
Merfall dan Pjanipinna. Gpi,

Schlussvorstellung.

Der Vorwurf lautet einfach mit mir
nun falsch, schmächerlich
und ungern:

Spullen liegen. Übernachten darf
gut das Land das Laien Mass.
so sehr man nicht Rütteln
daß das Däppern Sprach abwirkt.
Dingbat ist zu fairlich zu Kehlmauer
Ranck ist das Dingbat Kehlmauer
Lüftungskreislauf ist das Lüftung.
Zum Zab ist der Zirkus zu,

Ving dan Vinyas, frida, du,
Gullalijuf dan fahanduan.
Kauil dir, das von Dijfallew
Für mab wab friu lab au den;
du juff mab notkunfet dir -
dir nien lab nu, stanbau wir!
Lobprinzen sollt hinnalbjanan
dunbrenn pri Rijfai u. Hasselknecht!
Kubalnuy, Marst n. Raufl n. Gora,
Hau fuiyknit zu fuiyknit.
Aber das Dijfavan wuf mer kint
zus jail in sinf Blafpunkt synmek,
so zibalt jetzt friu gatz hant von
Jawal, hauuu das Unliyknit
auf vollan friunu Ceynu n. hui,
der woff das gatz. Gullalijuf!
Fing er mit dan Gora - Gora,
wollt sich von nufanu Ceynu
ain fraklich Subblan! Grijf im
vollan Ceynu, um ihm von
dan Zappfhu in. und hau Kox,
fuan, hofft haujpan synnen
hinnl auf Midjan dan blisko
das Zappfhu ist woff n. wie?
wof das Ceynu woff so woff dan
Vinyas zu. Gullalijuf!

So haben wir nun das Glück,
dass der Kurfürst General von Pn.,
General Gneissig abzurufen
wollte, und als wir es hörten sind
wir, niemand königlich Rücksicht
auf Tschiffa zu tun gewesen. Zuerst
hat Bismarck, durch Ollo, uns
gesagt, ja unverbindlich, dass
es, freilich in Absicht auf die Kriegsschäfte zu
verhindern. Man meint, nun jetzt
wir wichtigste Verhandlung zu haben

Doslov.

Filní rolník, který v kouzleném jaře pole obdělávali počál, říčky seny, ní a plesa, vida krásné plody na malé klopotné, a s rozkoší ždá okamžiku svého, kdy klapa, pod těžkou sladkou k zemi se shýbají, cobyž ženčí veselých pokrov, by vespolek svazánky, svádlo, by jeho nájmlivý. Třečásto ve dne slunce, velké krupejízna, je horkého na čele, mu vylou, dílo, a nejednou ve klopotném díle uchiali musel, by si poněkud odpočinula nových očí nabyla mohl. Než na všecky bylo klopoty a svizele více ne, pamatuje, neboť vidi, že Boh dobrolivý pracem a snahám jeho hojně požehnal a tichá modlitba, kterou ruce jeho k nebesům se protájí, vznáší se o Bohu liba, oboř k vysírám ohvezděným, kdež anděl před kům Dárcem všemohoucího conovny zapál ji donasí.

Mnohem vynesenější a uslech, kteří zaměstnání nad sobo, kteří jedině selské potřeby má na zřeteli, jest nám. Tím nebeským uloženo, když vzdělávání a přestování ducha, kteří růžko Bohem samým nám vdechnut jest a nám podobu Božskou vtiskuje. I nám na stavá nyní doba ona, v níž, kdy počel vydali máme, jak jsme hrušnou Bohem nám udělenou ležili. Pomoc Boží

která po celý čas praci naších nás silyla, zajistila i v tomto důležitém okamžiku nám připrjí, praktičen o díverou opravdovou s ni prosili každou ženu, vzdýt práv všecky ženy, ženůž Bráh z daru a pro moc své nepoprává, jest marné.

Vylolit jíme si však mimo toto povinne zaměstnání pro doby prachovli jesté prací jinou, kterážko mysl, mnohy oklicenou rozjařila a pobavili měla, a jížko jíme i dobrážných k u prospěchu duchovnímu použiti se snážili. Výsledek prací a na mahaň, těchto maminej ný před sebou, a jelikož dostalo se nám laskavou, obělavostí duchovního pána profesa Matěje Procházky, když jeho prací těchto mamek, když spolehlivé měřisko dle něhož prospěch, jehož jíme se dodělati ne, straně posouditi můžeme.

Dle všedku tohoto, za nějž v pravdě mije jiného, jedině všecky a my, přimě "Bráh zaplat" d. p. p. povdati můžeme, viděli, že málemu kloučku přispivateli ne, jedne dostalo se pochvaly, což za roven musímu byti povídán, by od dila započáteho neučastoval, najbrž možno li statečně, ji jesté sobě počítal, a skruh přispivateli rozmnožiti pleď. Není práce tak, tak nevděčná a nepatrna, jak se snad mn.

hémuzdáti může. Nutno jenom ní, kdy učeluse zřekle nejvnučetě, pro nejž v podnik tento jáme vedou, vážili. Nemáť zajisté já dny jpi. prispíváš k u mysku loko, že by snad v cestnosti svých nichel nad jiné vynikali; anebo že by snad jiné chcel poučovati, jak miněně takové mezi některými členáři i nečlenáři se zahmýsilo, ale opravdovým a pravým úmysem každého jest zajisté jen lko, by juz' nyní zde vznal seč jest, aby v materiále mluví bez jejížto uchádně znalosti malo na vini, a támé písobiti může, se ždoko, nálib. Byl bytaké jedine lko popředním a hlavním u kolem, jež jíme, k nedvorním čisle za cel sobě vylknuli, a že i takym, so zameštná nín chválu a čest Boží, množiti můžeme, vysvita z výroku jistého světce, jež dalo doslovně uvádime:

„Valde bonum opus est scribere, quod amat Jesus, in quo ipse agnoscitur, legitur et praedicatur. Nec dubium, quin ab ipso sanguinis, et copiose remuneraberis, si diligenter ad honorem Dei, et utilitatem proximorum, liberos ecclesiasticos scriperis. Si mercedem suam non perdet, qui calicem aquae frigidae sibi sicuti porrigit, quantum mercedem recipiet, qui animal per petuae victriae, salutaris sapientiae aquam, scribendo ministras? Quot enim literas debite formas, tot Deo postulas

laudis offers. Meritorium est ergo et Devotum, scribendis libris operam dare, et eos in magna reverentia, ac diligentie custodi. Dia servare, quibus divinum officium quotidie celebratur, et multiplex eruditio inde se minatur. Sunt namque libris sacri arma Clericorum, ornamenta Ecclesiarum, Divitiae et Thesauri Doctorum, subae Sacerdotum, solalia Religiosorum, epulae Devotorum, testamenta Sanctorum, luminaria fidelium, semina virtutum, organa spiritus sancti. Scribere ergo libros opus Deo acceptabile, legere utile, docere commendabile, praedicare valubre. Quis autem legit vel praedicaret nisi Sanctum scripta nosset? et nisi scriptor prius scriperisset? Proinde dicta ergo manus sribentis, et benedicti dñi, instali se pere occupati. Exemplum suo te docet Jesus, Digno scribens in terra: quatenus suetiam, libenter sribat Dei verba; quae dum alius legit, alius etiam praedicat, praemium maximum de multiplici fructu laborum, manum tuarum consequeris.“

Že výrok tento neplatíjen o novém knihopisování, nýbrž o každém psaní a zaneprázdnění jež na volavu jmena Táne se seje, nebíba zevrubnejí De licovati. A to jak kdo zřejmě sedí, musí včokrát snaha

náš na poli literárném, jedině k tomu saměřovali, by práce náš, v pravdě Duchem božským se nesla a k tomu zajisté lepší ne, stává cesty, než ponořit je se v plně ve klubinu vonech nebezpečích písem, kterážko kváž země obnovila a omladila. Těstil to svatou naší povinnosti, a na dozvězení toho, skrz zde druhý výrok téhož světce, v němž nám psíma tato řečnická slovy na srdce klade:

"Aach Clerico indocto et sine sacris libris, qui sibi et aliis sape est causa erroris. Nam Clericus sine sacris libris, quasi miles sine armis, equus sine frenis, navis sine remis, scrip- tor sine pennis, avis sine aliis, ascensor sine scalie, suborsus sine subulis, sector sine legu, scalis faber sine malleis, varlor sine acu et filio, rascor sine cultris, sagittator sine jacu- lis, viator sine baculo, caecus sine ductore. Omnes isti parum vel nihil valent, nec proficiunt sine instrumentis et bono instructore. Similiter claustrum et congregatio Clericorum sine sacris libris, quasi coquina sine ollis, mensa sine cibis, putesus sine aqua, rivus sine piscibus, saccus sine vestibus, vinea sine bobris, surrocius sine custodibus, domus sine utensilibus."

Mají knihy bylo taky božský

původ do sebe, že dokoliv upíná novou pravou veru svimi obřími snahou, dveře svatí by sobě příslily, aby pravou k nim lásku mohou mít i mohli. A nad to mu, si nám povinnost kultu před oči stavěti krozný výrok Pa- ne, který již o skarem začal, neplatil: *Maledictus, qui non die ac nocte in lege Domini meditatur.*"

Měli bychom také slovicko pro něště oném páničku, kterí, ač mohli, přece nicméně něčím do Muzea nepřispíváli. Mezi neznali jisté, že děti mají spaněk své, ažže se jim v dřímotě jejich dobré dary a prologi jich nebudou, me z proklu u slastného ruského syna až smad nejaka bouře nenašala je, také k sobě přivede, čehož jim zplňuje srdce přát muži me.

Ale nemůžeme se zdržet, bychom oném páničku, kterí ač úplně revolární, práce uverejněně budou všechny a nebo prokoutně jiného pávali a na vše stavěti, čímž p. přispívatelem nejdnu sypanou chvíli připravili. Pěsto neprovolaným p. kritikaskum jisté k dílku nemalým povinni, nebot právě kritikováním dali na jeho, že na Muzeu chatrném přece něco dobrého jezd pro lože s kořínu a boulák

malohod zavádí! Nedaří se také upříti, že rodokmen takýchto kritikášů do sítě sahá dál než věkosti; ale Bohu díky nemohou se předkové prvním sláchlickým rykářem zabi.

Získal v Athénách před Dávou, mničasy slovutný malíř, jenž bylo skutečno všecko tak miskně zobrazeno, že když jednou i řeckem kone na plátno vykouzlit, kruh oka, lojsovací na soustruha svého, ho na plátně řekal, jindy zase na hrozný vymalované ptáci přilezali a zoba, líje.

Pednou, když novému světovému jeho Athénám se za se obdivovali, sel kudy ve chvalu kvapněm poctivý mistra učeckého umění řevcovského a jí se uměl, co využívali chyby, jichž se byl vynosil; ale správně se polažal, neboť dosáhl se

mimo dospědi tak nepříjemné, že myslím z těží kdy více u ménim kritikáškým se obíral. Než ještě jeden skromný návrh na m zbyvá. Přihájí se totiž velmi často že ten nebo vnen překrásné pro jednání o nejakém díle, když předmětu čell nebylo by záhodno, aby krátkou zmínku o tom v Museu učinil, aby také jiný z nálezku loko, lečerpati mohl?

Po konci budíž všem, kdo, říjákým kolis způsobem svým Dávání Musea se přičinili v různým vysloven dík. Když by jen naděnosť pro věčnu, to, byl i na pohled nepatrný, nový nikdy nevyčpládla, ale rok od roku se vzdý více vymáhal, tak aby Museum sv. pravidly stalo se majestkem všech alumni, čehož z plána srdce sobě i soustru, kum mileným želá:

letos i pořádásel.

Přispěšky, jež jednotliví jn. alumnové povodni postřízeným věnovali: IV. rok: T. T. Amer 100,- Bezstarost 1 zl. Fricb 1 zl. Hagen 20,- Havelka 20 Janoušek 10, Selínek 10, Klíma 50, Linkenhelt 20, Mati, mu 10, Michal 10, Mražek 10, Nováček 10, Pernica 10, Skrako 20, Svoboda 20, Uhlíř 20, Vaněk 10, Wernmann 10. III rok: Ambrož 10, Augustin 20, Blažek 10, Březina 20, Christ 10, Doležal 10, Drbouček 10, Dundacék 10, Fojtl 15, Haas 40, Hammerschmied 10, Hlodi 50, Hadlec 20, Křížlinsk 20, Kvásek 20, Lipovský 10, Mihlberger 40, Nezval 30, Novák 20, Sobola 1 zl., Sperka 10, Stasny 10, Svoboda 50, Lychra 20, Toufar 20, Vaněk 10. II rok: Blaschke 20, Breit 30, Turmečka 1 zl., Štakel 20, Roháček 30, Šedlák 10, Šlo, chor 10. I rok: Fojtl 10, Hanák 10, Konečný 1 zl., Kurec 20, Markovský 30, Novák 20, Paravicini 1 zl., Pittauer 30, Poláček 10, Ruhillachweda 10, Seemann 20, Wenzel 20, Wichtl 10, Vorlíček 10, Tašarský 10. Víkrem 17 zl. 45 duc.

Obsah.

<u>Příspěvky v řeči važane:</u>	
<u>p. František Kvitěk III. rok</u>	
Frátečný den Matky Boží str. 33.	
Przejdí slunce kyzjene' "	34.
Kyskraha "	34.
Mé písničky "	35.
Zvaznění "	35.
Zjarnich písniček str. 58.66.82.89.106.121.	
Flavovo zoutání "	66.
Nase čnosti "	66.
Epigramy "	82.
Květina "	105.
Hle ten malý svět "	121.
Tr. nebi "	121.
<u>p. Josef Lychra III. rok</u>	
Na shledanou str. 2.	
1. října "	3.
V den Dusiček "	9.
Nápis na hrob jinocha "	12.
Spánek "	21.
Sladanka "	23.
Na břehu řeky Moravy "	25.
Na rozhrani "	41.
Založení hradu Boskovského "	49.
Tamota "	66.
Tři měsíci "	73.
Bludický "	73.
V lese "	81.
Proč li bez nou tak "	97.
Když chodíme "	97.
Na Radhost "	113.
Na rozchodno "	122.
Při navratu "	123.

<u>V. p. Václav Kosmák.</u>	
Na 4. říjnu 1871.	str. 1.
(?)	
Sláva	str. 17.
Taměl	" 17.
Nase žib'	" 20.
Proměny života	" 26.
<u>p. Antonín Rončový I. rok:</u>	
Poslední písnička str. 27.	
Povzdech "	27.
<u>V řeči nevažane:</u>	
<u>p. Engelbert Čatalek II. rok</u>	
Pojednání o výroku Schillerova " 36.44.52.	
<u>p. Jakob Hudec III. rok:</u>	
Opraci lidoške' str. 10.18.27.	
Pomoc lidoška v kůmísp. " 67.75.81.	
<u>p. Antonín Přízlink III. rok:</u>	
Popolcích čtenářských" 90.98.	
<u>p. Filip Toufar III. rok:</u>	
Zpěvem oslavovaný lej, va' Hosprosín str. 55.59.	
<u>p. Franz Mitterhofer III. rok:</u>	
zub Rappion Uppin Drifta 61. 69. 77.84.94.102.109.114.123.	

Příloha:

Město předměstiny str. 4.	
Láska synovská "	13.21.
Srbští národní bajky "	106.
Doslov	